

Giới thiệu Tình Yêu, Con Dao Hai Lưỡi

Trước đây, có người từng nói với tôi, tình yêu ngọt như đường mật, tôi thật sự tin tưởng; nhưng cũng có người nói, tình yêu khi quá cố chấp, nó liền biến thành còn dao hai lưỡi, làm đôi phương bị thương, nhưng cũng tự tổn thương chính mình. Khi đó tôi vẫn còn không hiểu rõ, mãi cho đến khi gặp được Phương Đình Văn. .. Tình Yêu, Con Dao Hai Lưỡi của tác giả Thẩm Nhược Thư nói rõ hơn về khía cạnh khác về tình yêu. Nếu bạn đã quen với việc xem tình yêu như màu hồng thì sự thật đằng sau nó không hẳn là vậy. Có thể tìm thấy tình yêu nhiệm màu đó ở tác phẩm Heo Con Say Giấc, ngoài ra, muốn tìm hiểu thêm về tựa truyện ngôn tình hay và độc đáo này thì chỉ còn cách đọc truyện thôi. Cùng đọc nhé, bạn sẽ thấy tình yêu còn nhiều điều thú vị, liệu bạn sẽ cầm cán dao hay đầu dao?

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu, Con Dao Hai Lưỡi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Chương 01

Tôi gặp Phương Đình Văn vào tháng mười hai năm trước.

Tiết trời tháng mười hai, trong không khí tràn ngập hương vị râm mát, mùa đông năm nay vẫn chưa có tuyết rơi, ngửa đầu nhìn lên bầu trời chỉ có thể nhìn thấy khói bụi mờ mịt.

Tôi mang theo tâm trạng chán nản tản bộ trên đường, xung quanh mọi người tất bật qua lại, mọi người đều trùm áo khoác kín mít, gương mặt hồ hững đi qua.

Tôi dừng bước trước trụ đèn giao thông, vừa chú tâm vừa ngây ngốc nhìn bọn họ. Nhìn một lúc, tôi bất chợt nhớ tới một bộ phim điện ảnh mình từng xem qua, nếu dùng ngôn ngữ điện ảnh để diễn tả, một dòng người đang không ngừng lướt qua nơi đây làm cho bóng dáng của họ có phần mờ hồ, tôi sẽ dùng một chút sắc màu u ám của phim nhựa để xử lý, tạo thành một vệt sáng nhợt nhạt ảm đạm không rõ nét. Nhìn dòng người đi trong thành thị, nếu muốn dùng từ nào đó để diễn tả, đó là vội vàng, khô cứng, bình lặng mà lại ẩn giấu một chút thần bí, đây cũng là một dạng sinh tồn của đô thị.

Có đôi khi, tôi rất muốn tìm hiểu cái cảm giác nhạt nhẽo mà thần bí đó là gì, tôi nghĩ, trên người bọn họ nhất định sẽ có rất nhiều câu chuyện cũ.

Trên đời này, ai mà không có chuyện cũ đây?

Tôi bất giác mỉm cười, ngay cả tôi người chỉ vừa hai mươi bốn tuổi cũng đã có rất nhiều chuyện cũ, chỉ là không có người nào tự nguyện tìm hiểu.

Đang nghĩ ngợi, di động vang lên, tôi nhìn lướt qua rồi tắt máy.

“A lô, Mẫn Mẫn, tìm mình có việc gì?”

“An Nhiên, cậu đang ở đâu vậy?” Lâm Mẫn Mẫn có giọng nói dịu dàng nhỏ nhẹ, “Mẹ của mình tìm cậu có chút việc, cậu có thể đến cửa hàng ngay không?”

“Ừ, mình đang đi trên đường, một lát mới có thể đến, có gấp không?”

“Không sao, à đúng rồi, cậu đến đây rồi chúng ta cùng ăn cơm chiều ha.”

“Ok.” Tôi mỉm cười đồng ý, sau khi nghe cậu ấy nói tạm biệt thì tắt máy.

Lâm Mẫn Mẫn là bạn học của tôi từ tiểu học đến trung học, vì nhà gần nhau và bố mẹ hai người đều quen biết, cho nên dù không học cùng phổ thông và đại học nhưng cả hai vẫn luôn là bạn bè thân thiết.

Không biết là có chuyện gì, nhưng cho dù là chuyện gấp hay không gấp thì Lâm Mẫn Mẫn vẫn bình tĩnh như vậy, không vội vàng không chậm chạp.

Tôi thở dài một hơi, tôi thích nhất cô ấy ở điểm này, cũng rất hâm mộ Mẫn Mẫn, vì tôi làm không được.

Đoàn người đang chờ trước đèn giao thông khẽ động, tôi ngẩng đầu nhìn tới, đã là đèn xanh, bèn cắt di động đi rồi bước về phía trước.

Đường dành cho người đi bộ nằm phía trước cao ốc Bách Hối, tầng dưới cùng là cửa tiệm trang sức Chu Đại Phúc, sắc trời bên ngoài âm u làm cho cửa tiệm càng thêm rực rỡ, ánh đèn chiếu vào trang sức sáng đến chói mắt, từng hàng tủ kính lót vải nhung màu đỏ thẫm được xếp san sát, bên trên là các giá gỗ làm bằng thứ gỗ đàn hương tinh xảo, càng tôn thêm vẻ đẹp của những thứ trang sức bằng vàng ròng.

Những con vật nhỏ bằng vàng tượng trưng cho mười hai con giáp này trông thật là đáng yêu!

Tôi không kim lòng được mà dán chặt mắt vào tủ kính, mặt kính thật lạnh, nhưng những con thú nhỏ kia sao trông ấm áp như vậy.

Vàng luôn là tôi cảm thấy vừa trần tục vừa lạnh lẽo, nhưng cũng từ vàng làm ra mà những con vật bằng vàng ròng này lại làm tôi có một cảm giác khác, khuôn mặt tươi cười hơi hẹp mắt, trông giống đóa hoa hướng dương vàng rực được minh họa trên bìa sách giáo khoa tiểu học, khuôn miệng nở nụ cười ấm áp, nở rộ đón ánh nắng mặt trời...

Chỉ là, không phải bất kỳ vật gì màu vàng đều làm người ta yêu thích, cũng giống như, không phải ánh mặt trời ở đâu cũng làm người ta ấm áp.

Tôi lại lặng lẽ thờ dài, ánh mắt dừng lại trên những con vật nhỏ đáng yêu màu vàng óng kia một lúc, sau đó nhất quyết quay đầu rời đi—

“Ai da!”

Tôi đau đến hẹp mắt, đưa tay lên xoa trán, nghĩ thầm nguy rồi, chẳng lẽ đụng phải cột đèn hay cột điện sao? Đau thế này, nhất định là cái trán sưng lên cho xem...

Nhưng, vừa rồi hình như đâu có nhìn thấy cột đèn nào bên cạnh Chu Đại Phúc, hơn nữa, dưới tầng trệt của cao ốc Bách Hối sao lại có cột điện?

Một tay xoa trên trán, mắt khẽ mở ra, sau đó, dưới ánh đèn sáng ngời từ tủ kính, tôi nhìn thấy Phương Đình Văn.

Mẹ của Lâm Mẫn Mẫn mở một cửa hiệu ăn uống Gia Cư quán, khu vực này cũng rất tốt, là trung tâm của thành phố.

Tôi bước vào cửa hiệu, cửa thủy tinh tự động mở ra, một hương hoa thanh nhã nhẹ nhàng bay đến trước mặt.

“An Nhiên cậu tới rồi.” Lâm Mẫn Mẫn ngồi dậy từ chiếc ghế salon bằng vải bố, mỉm cười nói, “Mẹ của mình vừa mới nói, không biết cái con bé Kỳ An Nhiên này có phải là đi lạc rồi không, đoạn đường đã quen thuộc hơn mười mấy năm mà sao lại đi lâu như vậy.”

“Không phải,” một tay còn che trên trán, tôi áy náy nói, “Vừa rồi đi vội quá, không cẩn thận đụng đầu một chút, cho nên mới đến chậm.”

“An Nhiên con va vào đầu sao? Có sao không?” Má Lâm vội vàng chạy tới.

Tôi vội lắc đầu: “Không sao, không sao, chỉ đụng nhẹ thôi, nếu quả thật có việc gì thì hiện tại không phải là con đến mà là điện thoại của bệnh viện đến kia.”

Má Lâm nhìn tôi quờ trách, sau thấy tôi thật không sao mới nở nụ cười.

Lâm Mẫn Mẫn cũng cười, hai mẹ con cười lên đều rất đẹp, Mẫn Mẫn cười dịu dàng, còn má Lâm cười hiền từ.

Cơm chiều ở lại Gia Cư quán nhưng thức ăn lại gọi từ cửa hàng đồ ăn Nhật ở bên cạnh, má Lâm rất thích thức ăn ở đó, đôi khi bận không qua được cũng gọi người ta mang đến.

Vào mùa đông, buổi tối đến rất sớm, nhưng ở thành phố buổi tối chẳng qua là thời gian kéo dài của ban ngày, có người dùng nó để nghỉ ngơi, nhưng với một số người, lúc này chỉ mới là lúc họ bắt đầu.

Chúng tôi chọn một gian phòng nhỏ ngồi xuống, nhân viên phục vụ mang lên ba chén trà lúa mạch ấm nóng, tôi cầm chén trà hớp một ngụm, cảm giác thật ấm áp.

“An Nhiên, vừa rồi trong cửa hiệu bận rộn nên cũng chưa thể nói với con,” má Lâm nhìn tôi, “Công việc của con thế nào?”

Tôi ngượng ngùng cười: “Bản thân vô dụng, con vẫn là một người nhàn rỗi...”

“Mẹ, thật ra An Nhiên không tệ chút nào.” Mẫn Mẫn dịu dàng nói, “Cậu ấy mới hai mươi bốn tuổi nhưng đã đi qua rất nhiều nơi, kiến thức rộng hơn chúng ta rất nhiều.”

“Con nói giúp An Nhiên hay là nói giúp mình?” má Lâm vờ không vui nhìn Mẫn Mẫn, “Mẹ đang nói với An Nhiên, mà con cũng vậy, hai đứa đều đã lớn, nên ổn định cuộc sống, con có thể ở lại công ty giúp đỡ cho ba, còn An Nhiên học sư phạm, con đã quên đi Kỳ của con mong muốn An Nhiên làm giáo viên nhiều thế nào sao?”

“Đi, ý tứ của di con hiểu rõ,” tôi mỉm cười, “Nhưng mà, hiện tại việc làm cũng không dễ tìm, rất nhiều trường học đã đủ giáo viên.”

“Viết vậy nên đi mới đặc biệt tìm con.” Má Lâm khẽ cười, những nếp nhăn nơi khóe mắt mông đến độ không thể nhìn thấy, “Một người bạn của di đầu tư xây dựng một trường học tư nhân, ông ta nói muốn mời vài vị thầy cô giáo, hỏi di xem có tiền cử được ai không, dĩ nhiên người di muốn là con, chỉ có điều, tư nhân thì không thể so với công lập, có thể sẽ vất vả rất nhiều, nhưng dù thế nào con cũng phải ổn định lại, tiền lương của trường tư nhân cũng cao, còn là bạn của di, có thể chiếu cố đến con một chút, như vậy mẹ con cũng yên tâm.”

Tôi vẫn mỉm cười như cũ, ánh mắt dừng ở trên chén trà bằng gốm sứ trong tay, nước trà trong chén khẽ xao động, chum đèn trên trần nhà chiếu ánh sáng màu vàng ấm áp vào trong nước trà, tựa như ánh trăng trên nước.

“Được ạ,” Tôi nhẹ hít một hơi, ngừng đầu cười, “Cám ơn di, còn phải nhờ di giúp con giới thiệu.”

Má Lâm cười gật đầu, Mẫn Mẫn thì có hơi lo lắng nhìn tôi nói: “An Nhiên, nếu cậu không muốn thì đừng miễn cưỡng.”

“Không có?” Tôi nhẹ nhàng lắc đầu, “Đã tốt nghiệp hai năm, mình cũng nên tìm một công việc ổn định.”

Mẫn Mẫn còn muốn nói gì đó, điện thoại di động của cô ấy chợt vang lên, tôi tiện thể đứng dậy nói: “Con vào nhà vệ sinh một chút.”

Lúc trở lại, từ ngoài cửa đã nghe má Lâm đang hỏi Mẫn Mẫn: “Ba con gọi điện có việc gì thế?”

“Ba nói, buổi tối lái xe đến đón chúng ta về nhà.”

“Ba của con thiệt là, ” má Lâm cười nói, “Có phải mẹ không biết lái xe đâu, còn muốn tự mình tới đón?”

Mẫn Mẫn cười: “Chúng tôi là ba rất yêu thương người nhà.”

“Đã già cả rồi, còn nói cái gì mà yêu với thương!” Má Lâm tuy rằng nói vậy, nhưng giọng nói lại rất vui vẻ, tôi đứng ở bên ngoài nghe, trong lòng có hơi chua xót.

“Nói đến việc này, Mẫn Mẫn, con có biết ba của An Nhiên đang ở đâu không?” Má Lâm chợt thở dài, “Sau khi ly hôn liền bỏ đi không thấy bóng dáng, sao lại có người chồng như vậy? Di Kỳ của con một mình nuôi lớn An Nhiên đã đủ vất vả...”

“Mẹ, một lát An Nhiên trở lại đừng nhắc đến chuyện này,” Mẫn Mẫn cẩn thận dăn dò, “An Nhiên nghe thấy sẽ không vui.”

“Mẹ biết, mẹ cũng không phải người lắm mồm, cho nên mới khuyên An Nhiên tìm một công việc ổn định, đừng để mẹ con bé phải khổ cực như vậy...”

Ta nhẹ nhàng tựa người vào cửa, cố gắng hít thở để lấy lại bình tĩnh.

Có nhân viên phục vụ bưng khay đến, ta vội làm ra vẻ như vừa trở về, ho khan một tiếng, sau đó đẩy cửa bước vào: “Ồi chào, con đến vừa kịp lúc, thức ăn của chúng ta đến rồi!”

Sau khi ngồi xuống, tôi lấy đũa gắp một miếng sushi cá chám vào nước dấm chua.

Nước dấm chua được trộn lẫn với mù tạc, tôi không cẩn thận nhúng vào quá nhiều, sau đó nhét cả miếng sushi vào miệng, cảm giác cay nóng làm tôi nói không ra lời, cay đến nỗi nước mắt chảy cả ra.

Cái vật xanh xanh nhìn vô hại như vậy nhưng lại làm người ta khó chịu thế.

Khi về đến nhà trời đã rất tối, mẹ sớm đã đi ngủ, tôi nhẹ nhàng mở cửa bước vào phòng mình, cũng không bật đèn.

Ngửa mặt nằm trên giường, ánh trăng cùng ánh sao ban đêm xuyên qua cửa sổ thủy tinh rớt xuống, nhẹ nhàng chiếu sáng những đồ vật trong căn phòng nhỏ hẹp.

Không ngờ ban ngày thì khói bụi dày đặc, nhưng khi đêm xuống lại có trăng và sao đẹp thế kia, hơn nữa còn là ở thành phố, điều này rất hiếm có được.

Tôi chỉ lẳng lặng nằm đó, lẳng lặng nhìn ánh sáng mỏng manh mờ lung lung đó.

Thật ra đã rất nhiều lần tôi tự nói với mình, Kỳ An Nhiên, chuyện đã qua rất nhiều năm, mi cũng đừng nghĩ đến nhiều nữa, chỉ là chưa lần nào tôi làm được.

Tôi cũng không miễn cưỡng chính mình, vì thế lại thờ dài một hơi, tiếp tục lằm bằm một mình, Kỳ An Nhiên, có thể tạm thời mi không làm được, nhưng từ từ rồi sẽ có một ngày mi có thể.

Di động bỗng nhiên vang lên, màn hình điện thoại chợt sáng.

Tôi lấy di động, là một dãy số lạ, nghĩ nghĩ một lúc rồi cũng bắt máy.

“Xin hỏi có phải là cô Kỳ?” Giọng nói của đối phương rất chân chất, xem ra là một người nhà nhân...sau đó là một tiếng cười, “Xin chào, là tôi, Phương Đình Văn.”

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu, Con Dao Hai Lưỡi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

Thật ra tôi đã do dự rất lâu khi nhận cuộc hẹn với Phương Đình Văn.

Nhưng đến giữa trưa ngày thứ hai, tôi vẫn đến đúng hẹn.

Anh hẹn tôi tại một quán trà trên tầng cao nhất của cao ốc Bách Hối, khi đứng bên dưới cao ốc tôi thầm cười một tiếng, ngày hôm qua chạm mặt ở đây, hôm nay lại hẹn đúng tại nơi này.

Sau khi rời khỏi thang máy, nhân viên phục vụ đưa tôi đến một chỗ ngồi gần cửa sổ, Phương Đình Văn rời mắt khỏi khung cửa sổ, quay đầu lại, sau đó đứng dậy, mỉm cười giúp tôi kéo ghế.

Tôi có hơi ngượng ngập nói: “Phương tiên sinh không cần khách khí như vậy, tôi không quen.”

“Việc nên làm thôi.” Anh khẽ cười, quay người ngồi lại lên ghế, chân thành nói: “Chuyện ngày hôm qua, tôi còn phải xin lỗi cô.”

Tôi lắc đầu: “Trên đường nhiều người như vậy, đụng nhau là chuyện không thể tránh, anh lại không phải cố ý, cho nên không cần phải để tâm như vậy.”

Anh khẽ cười coi mờ: “Người như Ký tiểu thư đây thật là hiếm thấy, nhưng tôi vẫn cảm thấy rất có lỗi.”

Tôi cũng cười: “Phương tiên sinh, chẳng lẽ tôi phải lấy ít tiền bồi thường thì anh mới chịu hay sao?”

“Nhưng cứ thế này cũng không được,” Anh thả người tựa lên ghế, sau đó đan mười ngón tay vào nhau, hứng thú nói, “Ký tiểu thư rất đặc biệt, có thể kết bạn được không?”

Tâm trạng tôi có chút căng thẳng, anh ta có ý gì?

Là thật sự có hứng thú với tôi? Là cố ý tìm cơ hội tiếp cận? Hay là... chỉ đơn thuần muốn kết giao?

Tôi nhìn anh ta đánh giá, hành động có hơi lỗ mãng, nhưng ánh mắt thoát nhìn rất chân thành.

“Có lẽ Ký tiểu thư nghĩ tôi có hơi vô vớ, hấp tấp,” Anh gạt đầu ngẫm nghĩ, “Nhưng, tôi chỉ là muốn cùng cô kết bạn, tôi tin là nếu Ký tiểu thư đã đồng ý gặp mặt, tất đã có phần tin tưởng tôi ít nhiều.”

Ánh mắt của anh ta vẫn trầm tĩnh dừng đọng như trước, khóe môi hơi mỉm cười ra vẻ hiểu rõ.

Gương mặt tôi thoáng ửng hồng.

Tôi thừa nhận, đối với Phương Đình Văn, tôi thật sự là có hảo cảm.

Nói cách khác, ngày hôm qua sau khi chạm mặt, tôi vốn không cần trao đổi số điện thoại với anh ta.

“Phương tiên sinh nói rất đúng,” tôi cười cười, “Anh cũng rất đặc biệt, bởi vì nhiều người sau khi đụng phải người khác thường sẽ nói vài câu qua loa cho qua chuyện, sẽ không như Phương tiên sinh không chỉ luôn miệng xin lỗi mà còn gọi điện thăm hỏi. Nhưng quan trọng là...” Tôi ngừng lại một lúc, sau rành rọt nói, “Thật ra chuyện hôm qua, tôi cũng có một phần lỗi, cũng không thể nói rõ là ai đụng ai.”

“Cũng đúng, nói không chừng là tôi cố ý đứng bên cạnh chờ cô đụng trúng,” anh ta nửa đùa nửa thật nói, nhưng sau đó liền khôi phục lại vẻ thành thật: “Nhưng, tôi tin tưởng là mình không nhìn nhầm.”

“Nhưng tôi lại sợ là mình nhìn nhầm.”

Tôi khẽ cười nhạt, cảm túi xách đứng dậy, “Phương tiên sinh, xin cảm ơn ý tốt của anh, nếu như có duyên, chúng ta sẽ còn gặp lại.”

Anh ta cũng không lên tiếng giữ lại, liền đứng dậy tiễn tôi đến cửa thang máy.

Đứng trong thang máy trong suốt nhìn ngắm ra bên ngoài, thành phố ở dưới chân trở nên thật nhỏ bé, nó không còn giống như bình thường tôi vẫn nhìn thấy, hiện tại cảm giác nó trông như một chiếc lồng chim khổng lồ đang từng chút vây lấy tôi.

Thì ra có đôi khi, đứng ở góc độ khác, cảm giác cũng khác đi.

Phương Đình Văn... Tôi cười, thật sự có thiện cảm với anh ta, nhưng mà, không phải chỉ cần có thiện cảm là có thể làm bạn.

Buổi chiều, má Lâm dẫn tôi đi gặp bạn của bà, ông ấy họ Vương, là một trong những người trong ban giám đốc của trường học, người hơi mập, tuổi cũng có vẻ lớn hơn má Lâm một chút, tuy rằng đầu tư cho giáo dục, nhưng dù thế nào vẫn nhìn ra vẻ thương nhân.

Buổi tối cùng nhau ăn cơm, giám đốc Vương còn mời đến hiệu trưởng của trường cùng một vài vị lãnh đạo tầng trung, trước giờ tôi vẫn không quen với những bữa tiệc xã giao, khóe miệng mỉm cười đến cứng ngắc, may là có mẹ Lâm ở đó, bằng không thì đến cười cũng còn khó coi hơn cả khóc.

Những cuộc xã giao như vậy, tôi không hề thích, lại càng không giỏi, nhưng đến cùng vẫn không thể tránh né.

Thật ra những chuyện thế này, từ nhỏ tôi đã hiểu rõ, dù là thứ mình không thích đi nữa, nhưng vẫn không thể tránh, không thể chán ghét, lại càng không thể tỏ vẻ xem thường, mà còn phải giả là ra vẻ vui mừng trước mặt.

Ở trên mạng, rất nhiều người nói với tôi đây gọi là nhân sinh, nó còn có một cái tên khác là bất đắc dĩ.

Ngồi được một lúc, tôi lấy có đi toilet, vốc nước vỗ lên mặt, nhờ vậy mới bớt đi cảm giác ngột ngạt.

Từ toilet đi ra, xúi quẩy thế nào lại đụng phải người khác, may là không va vào trán mà là bả vai.

Tôi đã có thói quen nói xin lỗi, cũng giống như ngày hôm qua với Phương Đình Văn, cũng không biết là ai đụng phải ai nhưng tôi cứ thế mà nói xin lỗi, lần này cũng vậy, tôi vừa ôm lấy bả vai vừa cúi đầu nói một tiếng “Thật xin lỗi”, sau liền rời đi.

“Kỷ tiểu thư, lại đụng phải nhau thêm một lần, có tính là có duyên không?” Đối phương nhả nhận lên tiếng kèm với tiếng cười khê.

Tôi kinh ngạc ngẩng đầu: “Phương Đình Văn?”

Hành lang của khách sạn được chiếu sáng bởi ánh đèn màu cam, từng chiếc đèn phát ra ánh sáng có chút mờ lung, tôi đứng ngay bên dưới nó, hơi ngửa đầu đã thấy được nụ cười mỉm của Phương Đình Văn.

Sau một phút kinh ngạc, tôi cũng cười: “Anh cũng đến nơi này ăn cơm?”

“Có việc xã giao thôi,” Anh ta đưa tay xoa xoa lên trán, đôi mắt ánh lên một chút biểu cảm chán nản, “Không có cách nào khác, nếu như đã phải làm cái việc xã giao buồn chán này, tôi hy vọng có thể thêm vài lần chạm mặt Kỷ tiểu thư thì thật sự còn thấy chút hứng thú.”

“Có thể nha, ở bên cạnh còn rất nhiều cột nhà, anh nên đụng thêm vài cái, chúng nó rắn chắc hơn nhiều, nhất định sẽ có ích cho cảm giác của anh hơn tôi.” Cảm giác thoải mái hơn nên tôi cũng thuận miệng nói đùa vài câu.

Anh nhẹ nhàng cười: “Như vậy đi, đụng phải hai lần cũng xem như là có duyên, cô biết tôi gọi là Phương Đình Văn, nhưng đổi lại, tôi chỉ biết gọi cô là Kỷ tiểu thư, như thế không phải có chút không công bằng hay sao.”

Tôi buột miệng nói: “Được, nếu còn có lần thứ ba, tôi sẽ nói cho anh biết tên của tôi!”

Sau khi trở lại ghế, mùi rượu thoang thoang làm đầu tôi có phần choáng váng, tôi lại bắt đầu cố gắng mỉm cười, vì quá cố sức nên trong nó lại trở nên cứng ngắc.

Trong lúc đầu óc lảng lảng tôi cứ nghĩ, vì sao mình lại đáp ứng Phương Đình Văn? Nếu quả thật có lần thứ ba, tôi có thật sự muốn nói cho anh ta biết tên của mình?

Hơi nóng từ rượu và thức ăn làm mắt tôi mờ đi, nhưng tôi nhìn thấy rất rõ ràng, dưới ánh đèn màu cam ấm áp, Phương Đình Văn nhẹ nhàng cười, đôi mắt sáng ngời sâu sắc.

Bữa tiệc tàn sau mười giờ, má Lâm nói muốn đưa tôi về nhà, nhưng tôi bảo không cần, tôi còn chút chuyện muốn làm, lúc ấy bà mới lái xe rời đi.

Thật ra thì tôi không có việc gì cả, chỉ là muốn một mình đi dạo dưới không khí trong lành của buổi tối.

Nói là đã tối, nhưng trên đường lại sáng như ban ngày, các trụ đèn cao ngất không ngừng chiếu sáng, nếu như nhìn từ bên trong cửa hiệu ra ngoài chỉ cảm thấy sắc trời có hơi nhá nhem tối, đêm vẫn còn chưa thực sự đến.

Trên đường, cửa hàng nhiều, người đi cũng nhiều, liên tiếp nói chuyện ra ra vào vào.

Vô số những bảng hiệu hộp đèn treo trên đỉnh đầu, cao có thấp có, lớn có nhỏ có, cũng không có cái nào là không sáng rực lấp lánh, chẳng khác gì những áng mây ngũ sắc.

Thành thị vào ban đêm như được mang một màu sắc mới, tuy rằng là nhân tạo nhưng cũng rất mỹ lệ, ai bảo rằng không tự nhiên thì không phải là phong cảnh?

Tôi đi tới một hiệu sách, cầu thang đi lên có hơi nhỏ hẹp.

Hiệu sách còn chưa đóng cửa, bên trong còn rất nhiều khách, có không ít người đeo kính, tất cả đều đang đứng trước các kệ sách, chăm chú vùi đầu vào trang sách.

Trong thành phố thì chỉ có nơi này là chốn dành riêng cho sách, trên kệ là từng dãy sách thẳng tắp, bên dưới sách chất thành từng chồng, nhìn ngang là sách, nhìn xéo cũng là sách, gáy sách trắng sáng còn bám một chút bụi, từ xa nhìn đến giống như triền núi trùng trùng.

Tôi hít sâu một hơi, mỉm cười.

Nơi này tuy đông đúc, nhưng không khí lại rất dễ chịu, chính là mùi thơm nhàn nhạt của sách, tôi thích nhất.

Trên đỉnh đầu là một hàng đèn huỳnh quang đã cũ, đơn giản nhưng ánh sáng vừa đủ, tôi lấy ra cặp mắt kính từ trong balo, bắt đầu tìm kiếm trên từng dãy sách.

Tìm một hồi lâu nhưng vẫn không thấy quyển sách mong muốn, thật sự là không biết bắt đầu từ chỗ nào, tôi đành phải đến hỏi chủ cửa hiệu, chủ tiệm là một ông lão đeo kính, ông hạ thấp kính xuống nhìn tôi mỉm cười, đưa tay chỉ vào một góc của cửa hiệu: “Bên kia kia.”

Tôi vui mừng nói cảm tạ, sau đó chen qua đám người đông đúc, quả nhiên nhìn thấy quyển sách có lớp bìa màu đỏ nhạt, nó nằm im trên chồng sách bên dưới giá sách, đáng ra là rất dễ nhìn thấy, vậy mà tôi không phát hiện ra.

Cuối cùng cũng tìm thấy, tôi đưa tay đến lấy, nhưng lại có một bàn tay sớm một bước đặt trước bên trên bìa sách.

Đôi tay trắng nõn thon dài kia nổi bật trên nền bìa đỏ của quyển sách, trông rất đẹp mắt.

“Thật xin lỗi.” Tôi lịch sự mỉm cười nhìn anh ta, “Quyển sách này là tôi đang tìm.”

“Tôi cũng đang tìm quyển sách này,” Nét mặt của đối phương rất bình thản, ngay cả phép ứng xử cơ bản là cười chào mà anh ta cũng không có, “Vẫn là tôi tìm thấy trước, cho nên, cô hãy tìm quyển khác.”

Nếu còn một quyển nào khác, tôi cần gì phí lời tranh với anh? Tôi hít sâu một hơi, cố gắng giữ nụ cười: “Anh gì ơi, anh có thể đi hỏi chủ tiệm, vừa rồi tôi còn hỏi ông ta về quyển sách này, cho nên theo lẽ mà nói là tôi trước.”

“Tôi cũng có thể nói với cô, mấy năm trước tôi đã hỏi tìm quyển sách này, vậy có phải là tôi trước cô hay không?” Ánh mắt của anh ta rất bình tĩnh, không hề có chút ý định sẽ nhường.

Được rồi, chưa thấy một người nào như vậy!

Tôi đột nhiên nhớ tới Phương Đình Văn nhã nhận hữu lễ, so với người này, anh ta thật sự là đáng yêu vô cùng!

“Ông chủ!” Tôi quay đầu về phía quầy hàng bên kia, “Quyển sách vừa rồi tôi hỏi có còn hay không vậy?”

Ông chủ tiệm ra dấu bảo tôi đừng lớn tiếng, sau đó mỉm cười lắc đầu.

Tôi nán lòng, vừa định nói gì đó, quyển sách kia thừa lúc tôi buông lỏng tay liền bị lấy đi, nằm trong tay của người nào đó.

“Anh...cái anh này...anh không biết cái gì là nhường, cái gì là ưu tiên phụ nữ hay sao?” Tôi hạ thấp giọng, hung hăng lườm anh ta.

“Không biết,” Người nọ thản nhiên đáp lại cái lườm nguýt của tôi, “Tôi chỉ biết cái gọi là thứ tự trước sau.”

Tôi cực kỳ đau khổ khi nhìn quyển sách kia đang nằm trong bàn tay của anh ta, biết rằng anh ta không giữ chặt, nhưng tôi cũng không thể xông đến mà cướp.

Huống chi, sau khi đứng thẳng dậy, tôi mới phát hiện anh ta cao hơn tôi đến một cái đầu, nhìn thấy dáng vẻ không chút lịch sự vừa rồi của anh ta, nếu như tôi thật sự xông đến cướp sợ rằng anh ta còn ra tay động thủ ấy chứ?! Phụ nữ như tôi thì sao mà thắng được đây.

“Vậy thì...” Tôi cố gắng thu hồi lại ánh mắt thù hận vừa nãy, lên tiếng thương lượng một chút, “Thế này đi, tôi tìm quyển sách này cũng rất lâu, anh...anh có thể xem như là tặng tôi được không?”

Đôi mắt đen tuyền của anh chăm chăm nhìn tôi, tôi bị anh ta nhìn như vậy thì có chút không được thoải mái, nhưng vẫn miễn cưỡng cười lấy lòng.

Bình tĩnh mà nhìn nhận, trông anh ta cũng không mấy khó nhìn, cũng coi như là đẹp đi, nhưng mà, bị anh ta nhìn chăm chăm như vậy tôi thấy rất khó chịu, trông tôi giống như một con vật bình thường trong vườn bách thú bị con chim công xinh đẹp coi thường!

Sau một lúc lâu, anh tới mới thu hồi ánh mắt dò xét kia, bình thản nói: “Thật xin lỗi, tôi và cô không quen không biết, chưa nói tới việc có giao tình gì hay không, mà quyển sách này tôi cũng đã tìm rất lâu, nên không thể tặng cho cô.”

Sau này tôi nói với Lâm Mẫn Mẫn, mình nói này Mẫn Mẫn, cậu có biết là mình ghét nhất chim công trong sở thú, cứ tự cho mình giỏi giang, tự cho mình xinh đẹp, không xem loài chim nào ra gì, mà so với chim công tôi còn ghét anh ta hơn!

Từ cửa tiệm bước ra, cảm giác có chút mất mát.

Sau đó ở góc cầu thang của cửa hiệu, tôi cúi đầu lại đụng phải một người khác, thiếu chút nữa là đứng không vững, thụt lùi về phía sau vài bước.

Tôi hậm hực nghĩ, Kỳ An Nhiên, may gặp đại vận rồi sao, sao lại xui xẻo như vậy!

Chương 3

Thật ra tôi cũng không biết có phải là mình gặp đại vận hay xui xẻo gì đó không, vì khi ngẩng đầu lên, lại nhìn thấy Phương Đình Văn.

“Đã là lần thứ ba,” Phương Đình Văn cười, “Kỳ tiểu thư, tôi có thể biết tên của cô không?”

Tôi ngờ vực nhìn anh ta: “Tôi rất nghi ngờ, nhất là lần thứ hai và lần thứ ba.”

Đây là lời nói thật, cho dù đã sắp đến ngày lễ Giáng Sinh, cho dù tôi rất thích ông già Noel, cho dù... thỉnh thoảng tôi sẽ đến giáo đường nhận cơm trưa miễn phí, nhưng thượng đế cũng chưa hẳn quan tâm đến tôi như vậy, chúng tôi cũng không phải Đường Bá Hổ và Thu Hương, chẳng lẽ còn tồn tại thứ duyên phận thế này sao?

Phương Đình Văn vẫn cười, ánh mắt đen tuyền.

“Tôi thừa nhận, ngoại trừ lần đầu tiên, hai lần sau tôi đều cố tình.” Anh ta gạt đầu, “Chỉ là tôi thực sự rất muốn kết bạn với cô.”

Lời nói của anh thẳng thừng như vậy làm tôi không nhịn được cười: “Phương tiên sinh, anh kết bạn đều bằng cách như vậy sao?”

“Đương nhiên không phải, cũng phải xem người đó có đáng hay không.”

Tôi cười: “Như vậy xem ra là tôi rất may mắn, tôi là người có giá trị như vậy sao?”

Anh mỉm cười gạt đầu, tôi vươn một tay đến: “Chào anh, Phương Đình Văn, tôi là Kỳ An Nhiên, rất vui được biết anh, mặc dù tôi gần như không biết anh.”

“Kỳ An Nhiên? Tên rất hay, thật vui khi cô đồng ý làm bạn với tôi.” Anh ta cũng đưa một tay đến bắt tay chào hỏi, ngón tay thon dài có lực, cảm giác rất vững chắc.

Sau đó, anh lại hỏi: “Cô nói gần như không biết gì về tôi, lẽ nào không sợ bị lừa sao?”

“Để tôi nghĩ đã,” tôi làm ra vẻ rất lo nghĩ, “Kỳ An Nhiên tôi, tiền không có, vóc dáng không có, mỹ mạo cũng không, coi như anh muốn cướp balô của tôi, bên trong cũng chỉ có không quá năm trăm đồng bạc, anh nói xem tôi nên lo lắng điều gì?”

Anh mỉm cười ảm áp, ánh mắt cũng khẽ cười: “Tôi đã không nhìn lầm người, cô muốn về nhà sao? Tôi đưa cô về.”

“Tôi muốn đến một nhà sách khác mua sách, qua mấy ngã tư là tới, tôi có thể tự đi.”

Anh nghĩ một lúc liền nói: “Hay là cùng đi, tôi cũng muốn đến nhà sách xem xem.”

Cứ thế mà tôi và Phương Đình Văn chính thức quen biết, có chút trùng hợp, cũng có chút cố ý.

Tôi biết tùy tiện kết giao với một người không rõ ràng như vậy là không đúng, bất kể là mẹ hay là má Lâm hoặc giả là Lâm Mẫn Mẫn đều sẽ nghiêm khắc cảnh cáo tôi, nhưng tôi vẫn làm.

Một đêm mùa đông của tháng mười hai, dù đã hơn mười giờ rồi, nhưng đèn đuốc trong các cửa hiệu vẫn còn sáng trưng, tôi tùy tiện kết bạn, tôi đối với anh ta có thiện cảm, nhưng đó cũng không phải là nguyên nhân duy nhất.

Trong giây phút đó, tôi không biết vì sao, chỉ là đột nhiên muốn mặc kệ mọi thứ một chút.

Chúng tôi chạm mặt nhau ba lần, một lần là tình cờ, hai lần là cố tình.

Tôi tình nguyện tin tưởng vào một lần tình cờ này, lại càng cảm động vì hai lần cố tình kia, ít nhất nó chứng minh, Phương Đình Văn thật sự muốn làm bạn với tôi, như vậy cũng đã quá đủ.

Sau này Phương Đình Văn nói với tôi, anh chưa từng thấy qua một cô gái lưng mang balô dán mặt lên tủ kính ở Chu Đại Phúc, chăm chú nhìn đến xuất thần như vậy. Trong ánh mắt của cô ấy không hề có một chút tham lam, mà chỉ đơn thuần là tán thưởng, còn có một chút quyến luyến không nỡ rời đi, dường như trong tủ kính kia không phải là vàng ròng, mà là một nguồn sáng ảm áp có thể sưởi ấm cho cô ấy.

Vì thế anh cũng cúi người đến gần nhìn xem, nhưng không ngờ tôi lại đột nhiên quay đầu, vì thế mới đụng phải nhau.

Tôi cười nói với anh, thật ra anh đã bị vẻ mặt của tôi lừa gạt, khi đó tôi nghĩ, nếu những thứ trong tủ kính kia là của mình, tôi sẽ trở thành đại gia siêu cấp vô địch.

Anh chỉ cười, dịu dàng lắc đầu.

Tôi cũng cười, nhưng trong lòng lại rất vui, anh ta có thể nhìn ra suy nghĩ của tôi chỉ bằng ánh mắt.

Khi đó, tôi còn chưa hồi hận khi quen biết.

Vài ngày sau, tôi nhận được thông báo trình diện của trường trung học Chi Dương, sau khi ký tên lên hợp đồng, thầy quản lý giáo vụ nói với tôi đến học kỳ sau trường mới mở rộng việc chiêu sinh, cho nên trong học kỳ này tôi vẫn chưa có lớp dạy, nhưng có một lớp đang thiếu vị trí phó chủ nhiệm vì người tiền nhiệm xin nghỉ việc, môn của cô ấy được các thầy cô khác dạy thay, nhưng vị trí phó chủ nhiệm phải cần tôi tạm thời thay thế.

Tôi có chút không rõ, trước kia khi đi học chỉ nghe thấy có thầy chủ nhiệm, chưa từng nghe qua phó chủ nhiệm, mình cũng chỉ vừa rời ngành được hai năm, không ngờ lại có thay đổi lớn như vậy.

Nhưng đáng mừng hơn hết là không cần phải lập tức đứng lớp dạy, thầy giáo vụ sắp xếp cho tôi vừa đảm nhiệm vai trò phó chủ nhiệm, vừa để tôi đi dự giờ của các thầy cô khác, nhanh chóng quen thuộc với tiến độ dạy học ở trường. Thầy ấy nói, trường Chi Dương của chúng ta mặc dù là trường tư, nhưng từ trước đến nay việc dạy và học đều đòi hỏi cao hơn trường công rất nhiều, bởi vậy trách nhiệm của thầy cô giáo cũng không hề nhẹ, tuy rằng cô là giáo viên mới, nhưng với năng lực của cô, chỉ cần chịu khó học hỏi nghiên cứu, tôi tin chắc sẽ theo kịp. Thầy ấy lại nói, thành tích của lớp tôi làm phó chủ nhiệm cũng rất tốt, nếu có gì không hiểu cứ hỏi thầy chủ nhiệm là thầy Tô, thầy ấy du học trở về, tướng mạo học vấn nhân phẩm tất cả đều tốt, mới được một năm mà đã được chọn là chủ nhiệm ưu tú.

Tôi ngồi trong văn phòng của thầy giáo vụ, vừa uống trà vừa cung kính nghe thầy nói, đối với thầy Tô gì đó tôi bắt đầu thấy tò mò. Không biết anh ta tài giỏi thế nào, được khen ngợi như thế ngàn người có một vậy, còn tướng mạo học vấn nhân phẩm đều tốt nữa chứ...

Đang trầm tư suy nghĩ, nghe thấy thầy giáo vụ nói một tiếng “Thầy Tô đến rồi sao”, vội vàng đứng dậy.

Ngậm trà trong miệng liền phun hết ra ngoài!

Ông trời ơi, đây là vị thầy Tô được thổi phồng như thần tiên đây sao? Còn cả tướng mạo học vấn nhân phẩm đều tốt? Ít nhất nhân phẩm tuyệt đối không hề tốt! Là một chủ nhiệm ưu tú, vậy mà lại đi tranh giành một quyền sách với một cô gái, không có một chút thái độ nhường nhịn hay lịch sự gì cả!

Anh ta trông cũng rất ngớ ngẩn, nhưng có lẽ vì từng trải hơn tôi nhiều nên rất bình tĩnh vờn tay đến: “Cô là Cô Kỳ sao? Xin chào, tôi là Tô Tâm Mặc.”

Trong miệng đã không còn nước trà, nếu không lại phun hết ra thêm một lần.

Tô Tâm Mặc? Một cái tên tao nhã như vậy lại dùng để gọi một người như anh ta!

Nhưng dù thế nào tôi vẫn đâu thể làm gì? Người ta là thầy chủ nhiệm ưu tú, tôi chỉ là phó chủ nhiệm, lại còn là một phó chủ nhiệm tạm thời!

Vì thế tôi mỉm cười bắt tay với anh ta: “Thầy Tô, xin chào, tôi là Kỳ An Nhiên, anh có thể gọi tôi là An Nhiên.”

Tia điện lóe sáng, tôi nhìn thấy giữa chúng tôi như phát ra ánh mắt rực lửa chỉ tồn tại trong truyện Anime của Nhật, lửa điện bắn tới lớp chớp, thậm chí còn có thể ngửi thấy mùi khét, sau đó vị chủ nhiệm nào đấy hơi mỉm cười, nhanh chóng thu hồi ánh mắt vừa nãy.

Vài ngày sau chính là lễ Giáng Sinh, theo như thường lệ, mẹ và má Lâm sẽ lôi tôi với Lâm Mẫn Mẫn đến giáo đường nghe giáo lý.

Lâm Mẫn Mẫn ngoan ngoãn, từ nhỏ đã hiếm có ý nghĩ phản nghịch, đến bây giờ hai mươi bốn tuổi lại càng không thể; trong khi tôi, lúc đầu thì liều chết không theo, đấu tranh đến chết đi sống lại, sau lại nhõng nhẽo ngang ngạnh không muốn, rồi đến bây giờ là về mặt không cam lòng bị tước đến giáo đường rộng lớn.

Đối với chuyện giáo đường, với mẹ tôi vừa hận vừa sợ, tôi nói mẹ đừng bắt ép con tin vào đạo! Mẹ chỉ lạnh lùng liếc mắt nhìn tôi, họ của con là Kỳ, chính là mẹ muốn con thế nào con phải như thế đó! *Kỳ trong kỷ luật”

Đó là khi tôi còn nhỏ không hiểu chuyện, luôn tìm cách bày trò mỗi khi phải đi lễ, sau này lớn hơn, khi biết mình đã đủ sức phản kháng lại mẹ thì tôi lại bắt đầu thấy thương bà.

Cho nên vào lễ Giáng sinh, tôi dù không muốn nhưng vẫn cùng bà đi đến giáo đường.

Tôi an ủi mình, đến giáo đường có gì không tốt? Trong đêm đông rét lạnh không những có lò sưởi, có ánh nến, có thánh ca, có giáo lý, khi ra ngoài còn được ông già Noel phát kẹo, có gì là không tốt?!

Vì thế trong tiếng ca lãng đãng ẩn hiện giữa đêm đông, trong ánh sáng rực rỡ của muôn vàn ánh đèn chớp tắt trên cây thông Noel, tôi cùng Lâm Mẫn Mẫn đi theo mẹ của mình đến giáo đường.

Nhưng khi còn chưa ngồi yên trên ghế, điện thoại của tôi đột nhiên vang lên, vội chạy ra ngoài bắt máy, là Phương Đình Văn.

“An Nhiên, hiện tại đang ở đâu thế?” Bên kia anh khẽ cười, “Hình như rất náo nhiệt.”

“Không thể nói là náo nhiệt, Phương tiên sinh.” Tôi cố ý chinh anh, “Tôi theo mẹ đến giáo đường, cái này gọi là giáo lý thánh khiết, rõ chưa?”

“Vây à, vốn muốn mời em uống cafe, không tiện sao?”

“Sợ là không tiện.” Tôi thành thật trả lời anh. “Hiện tại tôi phải trốn chạy ra ngoài, một lát mẹ tôi không nhìn thấy sẽ kiếm.”

Từ lúc quen biết tới nay, tôi và Phương Đình Văn chỉ gọi điện, hoặc là nhắn tin, tôi biết anh đang quản lý một công ty, trong ngày thường sẽ rất bận rộn, còn tôi sau khi đảm nhận vị trí phó chủ nhiệm, có rất nhiều việc cần làm quen nên cũng không có thời gian đi đâu, đêm nay hẳn là lần đầu tiên anh hẹn tôi sau khi quen biết, tôi rất muốn đi, nhưng tôi thật không thể.

Tiếng ca từ giáo đường nhẹ nhàng truyền đến, màn trời tối đen một màu, ánh đèn gần xa như màu ngọc lấp lánh.

Sau khi ngắt điện thoại, tôi có chút hối hận.

Kỷ An Nhiên không phải lúc nào cũng bắt kếp mọi thứ mà làm theo ý mình, có một số việc mặc dù muốn nhưng vẫn phải đành lòng làm một việc khác.

Ví như, một bên là cùng uống cafe với người tôi vừa quen, một bên là cùng ngồi trong giáo đường với người mẹ đã nuôi tôi từ nhỏ.

Bên trọng bên khinh, tôi rất rõ ràng.

Đẩy cánh cửa lớn bằng gỗ hồ đào được chạm trổ, bài thánh ca du dương như tiếng nước róc rách chậm chậm chảy đến, nhẹ nhàng vây lấy tôi.

Tôi đưa mắt nhìn, đã thấy mẹ đang trông đến, thấy tôi bà liền khẽ ngoắc.

Tôi cẩn thận lách khỏi dòng người đang không ngừng ra vào, trở lại ngồi bên cạnh bà.

Một khúc thánh ca kết thúc, một lúc sau, tiếng đàn Piano vang lên khúc nhạc thứ hai.

Sau phần hát thánh ca, Mục sư đứng trên bục đọc lời khẩn cầu, chúng tôi đều cúi đầu xuống, nhắm mắt, giáo đường trở nên tĩnh lặng, chỉ nghe thấy tiếng Mục sư cầu nguyện, còn có tiếng mọi người xung quanh cầu nguyện theo.

Tôi nghĩ, trong giáo đường lúc này, bất luận là ai cũng sẽ rất thành kính? Mỗi một người đều có một ước muốn được hoặc không được thực hiện, người có thể thực hiện, hy vọng chúa có thể phù hộ, người không thể thực hiện, thì càng hy vọng được phù hộ.

Thế nhưng di động của tôi lại cứ vang lên không đúng lúc.

Tôi đành phải che điện thoại, áp sát tai, cố gắng không phát ra tiếng quá lớn, nhanh chóng chạy ra ngoài cửa bất máy.

“Phương Đình Văn, anh hại tôi xem bị mọi người chỉ trích!” Vừa ra khỏi giáo đường, tôi liền bắt đầu phàn nàn.

Anh ta thì lại cười: “Vây sao? Nhưng sao tôi lại nhìn thấy An Nhiên em bình yên đứng ngoài cửa thế kia?”

“Ai bảo tên tôi là Kỷ An Nhiên chứ?” Tôi cười, bỗng nhiên có hơi nghi hoặc, “Lạ thật, sao giống như anh có Thiên Lý Nhân vậy?”

“Uh, em quay người về bên phải xem, em cũng sẽ có Thiên Lý Nhân.”

Tôi nghe theo lời anh xoay người, trong lòng bỗng có chút chộn rộn, trong một phút, còn xuất hiện cảm giác chờ mong khó hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu, Con Dao Hai Lưỡi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Mặt bên trái của giáo đường là một cái ban công, ánh đèn chớp tắt đủ màu được giăng mắc khắp nơi, Phương Đình Văn đang tựa người vào lan can bằng đá, mỉm cười với tôi.

Nhịp tim vô ý mà đập nhanh, sau một lúc tôi mới đi đến trước mặt anh, nhỏ giọng hỏi: “Sao anh lại tới đây?”

“Tôi nói muốn mời em uống cà phê, em không thể ra ngoài, vậy tôi đành phải đến đây.” Anh cầm bình giữ nhiệt đang đặt trên thành lan can lên, cười nói, “Nhưng mà, cà phê là do thư ký ở công ty pha, chắc hẳn sẽ không bằng ở ngoài, hy vọng là Kỳ tiểu thư không để tâm.”

Hơi ấm len lỏi lan tràn trong lòng: “Anh thật sự muốn mời tôi cà phê sao?”

Anh gạt đầu, mở bình giữ nhiệt, đến cốc giấy anh cũng đã chuẩn bị chu đáo, dòng chất lỏng màu hổ phách chậm chậm chảy ra, hương thơm nồng nàn len tràn ngập.

Tôi nhận lấy cốc cà phê, ừ giữa hai tay, vẫn còn rất nóng, lòng bàn tay có hơi ửng hồng.

Xung quanh bỗng trở nên im ắng, hơi nóng từ cốc cà phê bốc lên trắng xóa như sương mù che khuất đôi mắt của tôi.

“Nơi này cũng thật không tệ, có ánh đèn, có âm nhạc, có cà phê, còn có bằng hữu.” Anh nhếch miệng cười, nâng cốc cà phê hóp một ngụm, “Từ nhỏ tôi cũng theo cha mẹ đến giáo đường, nhưng từ khi lớn lên, đã không còn cảm nhận được cảm giác thanh thần thể này.”

“Đến giáo đường, từ nhỏ anh cũng đã tới giáo đường sao? Không phải là do cha mẹ anh ép buộc đấy chứ?” Tôi rất kinh ngạc.

“Vì sao phải ép buộc?” Anh nhìn tôi khó hiểu, “An Nhiên, em không nhận ra giáo đường là một nơi rất tốt sao?”

Tôi lắc đầu: “Không biết, từ trước đến giờ vẫn thế, với tôi thì kịch nhiều tập có sức hấp dẫn hơn thuyết giáo ở giáo đường nhiều, cho nên, tôi đều bị mẹ dùng vũ lực kéo tới đây.”

“Xem ra là rất đau khổ!” Anh cười, “Hiện tại, tôi cảm thấy giáo đường rất tốt, tiếng chuông hồn hậu ngân vang, ngay đến bài hát thánh ca nghe cũng thật êm dịu, sau này, tôi càng nhận thấy, giáo đường là nơi rất thích hợp để thả lỏng tâm tình, ở đây chúng ta không cần suy nghĩ quá nhiều, chỉ cần lắng nghe, rất nhiều phiền não sẽ chậm chậm trôi đi...”

“Ha, Phương Mục sư, xin người giúp con hóa giải phiền não trong lòng đi!” Tôi cố ý ra vẻ thành kính cúi đầu với anh ta.

“Thế chuyện gì đã làm con phiền não?” Anh đưa tay phải đặt lên đỉnh đầu tôi, học theo giọng điệu của Mục sư, “Con phải tin tưởng, Thượng đế vĩnh viễn ở bên cạnh con...”

Tôi nhin không được cười khi một tiếng, cốc cà phê trong tay cũng vì thế mà run run.

Anh cũng cười: “Thế nào, không còn buồn phiền nữa sao.”

Tôi gạt gạt đầu: “Phương Đình Văn, ở công ty anh quản lý nhân viên thế nào? Nếu tôi mà là cấp dưới của anh nhất định là không hề sợ anh nha, trông không có vẻ nghiêm khắc gì cả.”

“Quản lý dựa vào năng lực, chứ không dựa vào đáng vẻ nghiêm khắc dọa người.” Anh đặt cốc giấy lên thành lan can, khẽ nghiêng người tựa vào, nhìn tôi cười nói, “Cũng giống như cô giáo Kỳ đây, tôi cũng đâu thấy em nghiêm khắc, thế em quản lý học trò thế nào?”

“Đâu cần phải đến lượt tôi. Có một thầy Tô như thần tiên cũng đã đủ rồi!” Tôi thở dài cười, “Khi nào anh đến trường tôi mà xem, người ta chính là nhân tài vạn người có một đấy.”

“Khoa trương như vậy sao?” Anh cười.

“Thật mà...” Tôi chợt nhớ mình đã rời đi quá lâu, vội hỏi, “Ai nha, tôi ra ngoài lâu như vậy, thế nào mẹ cũng tưởng tôi nhận điện thoại ở tận Bắc Cực đi! Nếu như anh cũng không có việc gì, có muốn vào ngồi một lúc không, ôn lại kỷ niệm tốt đẹp thời thơ ấu?”

Anh nghĩ một lúc, liền đáp “Được”, sau đó bỏ hai chiếc cốc giấy vào thùng rác bên cạnh.

Tôi rất cao hứng, thích thú nói: “Tôi sẽ giới thiệu anh là bạn tốt, chúng ta từ lúc tiểu học đến trung học đều ngồi cùng bàn, rất là thân thiết!”

Anh mỉm cười, chợt chuông điện thoại vang lên, sau khi bắt máy nói vài câu, sắc mặt cũng có chút thay đổi.

“An Nhiên, trong công ty đột nhiên có chút chuyện, tôi phải trở về ngay.”

“Uh.” Tôi hơi thất vọng nhìn anh cầm bình giữ nhiệt rời đi, “Lần sau tôi sẽ giới thiệu bạn thân của mình với anh, đi đường cẩn thận.”

Anh bước xuống lan can, rồi lại quay trở lại, đưa một quyển sách cho tôi.

“An Nhiên, đây là quà giáng sinh, Noel vui vẻ nha!”

Tôi nhận lấy, sau đó nhìn anh bước nhanh xuống bậc thềm, người khuất sau ngã rẽ.

Quyển sách được bọc một lớp giấy đơn giản, tôi xé lớp giấy đi, bên trong hiện ra bìa sách màu đỏ nhạt.

Lần trước, chúng tôi đã đi đến rất nhiều nhà sách nhưng vẫn không tìm được quyển sách này, là [Thập Tam Dạ], bìa ngoài là một bức tranh tôi vô cùng

thích, mang một chút vẻ đẹp của tranh sơn dầu, thêm vào đó là nét vẽ hoa sen theo phong cách thủy mặc. *tiếc là ta không tìm được hình, mà thật ra là có nhưng nó bé tí xiu.*

“An Nhiên.”

Tôi quay đầu lại, nhìn thấy mẹ đang đứng ở cửa.

Tôi nhanh chóng bọc lại quyển sách trong lớp giấy, bước nhanh đến trước mặt bà.

“Người vừa nãy là ai? Sao trước giờ mẹ chưa từng nhìn thấy, không giống như bạn học của con.”

Tôi có chút chột dạ nói: “Là bạn của con...”

“Người đó đang theo đuổi con?” Mẹ nhìn tôi chăm chăm.

“Không phải!” Tôi nhanh chóng phủ nhận, “Tụi con chỉ là có chút hợp ý, là bạn bè thôi!”

Mẹ lẳng lặng nhìn tôi, ánh mắt làm tôi không dám nhìn thẳng vào bà.

Không dám nhìn vào mắt bà là vì sợ mẹ biết chúng tôi chưa biết gì về nhau mà đã kết giao, ngoài ra cũng không có lý do gì khác.

Với anh, tôi là bạn, tôi cũng xem anh là bạn, không hơn.

Ít nhất Phương Đình Văn cũng chưa từng nói muốn theo đuổi tôi! Đêm Giáng sinh muốn hẹn uống cà phê, tặng một quyển sách, đều là những chuyện bình thường, vô cùng bình thường!

Chỉ có điều, anh ta đối với bạn đều tốt như vậy sao?

Sau khi trở vào giáo đường, cả một buổi tối ngơ ngẩn ngẩn, lúc ông già Noel chia kẹo tôi cũng không đưa tay ra lấy.

Trong lòng không biết vì sao lại có một chút cảm xúc phức tạp.

Có vui mừng, có nghi hoặc, còn có một chút mất mát.

Sau khi rời khỏi giáo đường, gió đêm rét lạnh cũng làm tôi tỉnh táo ít nhiều.

Tôi thở dài một hơi, có lẽ lần sau gặp Phương Đình Văn, tôi nên đáp lễ bằng một món quà Giáng sinh muộn.

Sau khi đến trường trình diện, tôi chính thức bắt đầu kiếp sống giáo viên.

Bởi vì không cần đứng lớp, mỗi ngày ngoài việc đi nghe giảng ở các lớp khác, chính là làm quen với tình hình của lớp Tô Tầm Mặc, hoặc tự mình chuẩn bị một chút giáo án cho học kỳ sau, ở trường Chi Dương ngoài ban lãnh đạo ra có lẽ tôi là người rảnh rỗi nhất.

Nhưng mà, có một việc làm tôi thật sự không thoải mái, vì sao bàn làm việc của tôi lại đặt ngay bên cạnh bàn của Tô Tầm Mặc?

Chẳng lẽ trường học còn có quy định phó chủ nhiệm và chủ nhiệm phải ngồi cùng một nơi với nhau sao? Vậy tại sao thầy hiệu phó lại có một văn phòng riêng?

Đương nhiên việc này tôi chỉ dám thầm oán trách trong lòng, tuyệt đối không dám đến hỏi thẳng thầy hiệu phó.

Buổi sáng sau khi nghe giảng hai tiết, tôi đang chỉnh sửa lại ghi chép của hai tiết này, Tô Tầm Mặc bước vào.

“Cô Kỹ, một lát đến giờ thể dục, cô đưa các em đi đi.”

Anh ta nói xong liền ngồi xuống chỗ của mình mở máy tính, cũng không biết là làm gì.

“Uh.”

Tôi cam chịu đóng quyển sổ ghi chép lại, đứng dậy, đến lớp học đưa học sinh ra sân tập.

Dọc trên đường đi, nhớ tới lời mẹ hay nói với ba “Đại lười sai tiểu lười, tiểu lười sai đá tảng”, chỉ là, sau khi ly hôn mẹ tôi cũng không còn nói đến nữa.

Tôi mỉm cười chế giễu chính mình, tôi là tiểu lười, hiện tại Tô Tầm Mặc là đại lười, hỏi xem tôi còn có hy vọng gì đây.

Còn người đại lười trước kia, không biết giờ rốt cuộc là ở nơi nào. *cái này là nói đến ba của An Nhiên*

Buổi sáng ngày mùa đông, gió bắc gào rít trên sân trường trống trải, học sinh rút cổ tập luyện, tôi cũng rút cổ theo, chỉ có thể cứng rắn chịu đựng, trong lòng ân cần thầm hỏi một trăm lần lão Tô nhân kiệt đang ngồi trong văn phòng.

Vắt và lăm mới xong, không cần phải tiếp tục trông học sinh, tôi run lập cập trở lại văn phòng.

Vừa mở cửa, oa, mùa xuân là đây, gió xuân lướt trên mặt là đây!

Tôi mãi nguyên nhắm mắt hưởng thụ không khí ấm áp ở bên trong, một lúc sau mới mở mắt, nhưng kinh ngạc nhìn thấy Tô Tầm Mặc đang lật giở sổ ghi chép nghe giảng của tôi!

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu, Con Dao Hai Lưỡi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

“Tô Tầm Mặc, anh đang làm gì thế, sao lại xem sổ ghi chép của tôi!” Tôi hét to một tiếng.

Một lúc sau, tôi mới nhận ra mình vừa làm một việc cực kỳ ngu ngốc, hiện tại, trong phòng làm việc còn có hai giáo viên khác, vì tôi hét to nên họ kinh ngạc ngẩng đầu nhìn về phía tôi.

“A, ý của tôi là,” tôi nhanh chóng giải thích, “Thầy Tô, đây là sổ tôi ghi lại bài giảng của tiết ngữ văn, anh dạy toán thì xem làm gì, ha ha... Mà cái này, đương nhiên, anh muốn xem một chút cũng được, chỉ là chữ tôi rất khó nhìn, tôi ngại...”

Hai ánh mắt kia từ trên người tôi liền chuyển sang trên người Tô Tầm Mặc, sau đó lại từ người Tô Tầm Mặc chuyển trở lại lên người tôi.

Tôi ngượng gằn chết, ông trời à, đang nói cái gì thế này!

Tô Tầm Mặc xem ra là bình tĩnh hơn nhiều.

Anh ta giở sổ của tôi rất tự nhiên, lấy ra một cây bút mà vừa rồi tôi kẹp vào.

“Cô Kỳ, tôi tìm không thấy cây bút đỏ, mượn của cô một lúc.” Anh ta thân nhiên nói, “Nếu như cô thấy không tiện, vậy có thể đến phòng hành chính tổng hợp lấy giúp một hộp bút đỏ không?”

Tôi như được giải vây, vội vàng đồng ý: “Được thôi.” Nhân cơ hội này mà chạy ra ngoài.

Gió bắc phần phật xuyên vào áo khoác của tôi, rét lạnh làm tôi không khỏi rùng mình.

Tôi chán nản phát hiện, dường như ở trước mặt Tô Tầm Mặc, tôi luôn không khống chế được mình, lúc đầu là phun trà, bây giờ là hét to, còn đi giải thích linh tinh cái gì nữa chứ... Aizz, Kỳ An Nhiên trấn tĩnh đừng dung túng trước đây đâu rồi?

Đến giờ nghỉ trưa, khi ăn cơm ở nhà ăn của trường, tôi đều co đầu rút cổ, ăn cơm thần tốc, dọn bát đĩa thần tốc, chạy về văn phòng thần tốc.

Trên đường vô tình gặp thầy giáo vụ, ông có chút không vui, giáo huấn tôi: “Cô Kỳ, vừa mới cơm nước xong không được chạy, dễ bị đau dạ dày.”

“Vâng, em biết em biết,” Tôi không ngừng gật đầu, “Trời rất lạnh, chạy một chút cho ấm thôi ạ.”

“Trời càng lạnh, thầy cô giáo càng phải làm gương,” Ông ưỡn ngực, giọng nói nghiêm khắc, “Chẳng lẽ cô muốn học sinh nhìn thấy dáng vẻ không chút nghiêm chỉnh này sao?”

“Đương nhiên là không!” Tôi cũng học theo ông, ưỡn thẳng ngực, lập tức cao hơn hẳn ông vài centimet, sau đó chậm rãi đi giữa những học sinh.

Trở lại văn phòng, một người cũng không có, tôi thầm vui mừng, ngồi phịch xuống ghế, thở một hơi.

Cửa phía sau lại kết một tiếng mở ra.

Tô Tầm Mặc đi qua sau người tôi, bước đến chỗ ngồi của anh ta.

Tôi làm ra vẻ bận rộn thu xếp bàn, tay trái không ngừng tay phải không ngừng, cũng không dám nhìn anh ta.

“Bạch”, một quyển sổ được ném lên mặt bàn.

“Tôi mượn sổ ghi bài giảng của giáo viên Ngữ văn khác,” người ném quyển sổ đến mặt không chút biểu cảm, vừa nói vừa mở máy tính của mình lên, “Tôi

cũng không dám để cho học sinh biết giáo viên dạy văn của mình ngay đến bài giảng cũng không ghi lại được.”

Tôi không phục: “Anh nói cái gì đó, anh nói ai đến bài giảng cũng không ghi lại được?!”

Tô Tầm Mặc dường như để ngoài tai những lời tôi nói, mắt điếc tai ngơ.

Tôi âm ức giờ quyền sở ghi chép anh ta ném tôi, không lâu sau, đôi tai đỏ lên!

Kỷ An Nhiên, người ta đây mới gọi là ghi bài giảng, rành mạch, trọng điểm thứ điểm đều rất rõ ràng, vừa xem là hiểu, còn nhìn của mi kia? Nói trắng ra là một món thập cẩm tạp nham!

Thế nhưng!

Tôi nghĩ muốn nói rõ một chút, coi như tôi không ghi tốt bài giảng, Tô Tầm Mặc anh cũng không có quyền lục lọi đồ đạc của tôi! Cái này kêu là xâm phạm quyền riêng tư của người khác nha!

Buổi tối, gió lạnh vù vù vùn vù, Lâm Mẫn Mẫn hẹn tôi cùng đi dạo phố.

Trên đường vẫn náo nhiệt như trước, những dãy bóng đèn nhỏ màu sắc rực rỡ dùng cho lễ Giáng Sinh vẫn còn được thấp sáng, trên cửa kính của không ít cửa hàng vẫn còn khuôn mặt tươi cười của ông già Noel và đàn tuần lộc, nhưng phần lớn các cửa hiệu đã treo băng rôn bắt mắt “Năm mới ưu đãi đại hạ giá”, “Hàng đặc biệt cho tết Nguyên Đán.”, màu sắc rực rỡ nhẹ nhàng phát phơ giữa không trung.

Mùa đông thật ra là mùa rất đẹp, mặc dù lạnh, nhưng lễ tết diễn ra san sát, là thời gian để vui chơi tung bừng.

Hai ngày nữa, Mẫn Mẫn phải đi dự lễ cưới của bạn đại học, hai người chúng tôi đi dạo quanh cao ốc Bách Hối, tìm mua cho Mẫn Mẫn vài bộ quần áo mới, cũng mua một phần quà mừng.

Bầu trời một lúc liền tối đen, tôi nâng cổ tay lên xem giờ, cũng chỉ mới tám giờ, nếu như má Lâm mà biết, thế nào cũng sẽ nói hiệu suất làm việc của hai chúng tôi thật cao, phụ nữ đi dạo phố mua đồ mà lại mất không đến ba bốn giờ!

Vào một quán cà phê, chọn một chiếc bàn gần sát với cửa sổ, sau khi ngồi xuống tôi nhin không được mà khẽ cười, Lâm Mẫn Mẫn tò mò nhìn tôi hỏi: “An Nhiên, có chuyện gì mà vui như vậy?”

“Không có gì, chỉ là cảm thấy đi mua đồ cùng cậu thật vui.” Tôi hóp một ngụm cà phê, ấm nóng vô cùng thoải mái, làm tôi nhớ đến ly cà phê vào đêm Giáng Sinh ngày đó, không hiểu vì sao cảm thấy ly nước trước mặt này thật thơm nồng tinh khiết.

Hoi đưa mắt nhìn ra bên ngoài, nhìn thấy một cao ốc văn phòng thật cao, đèn bên trong vẫn còn sáng rực, lơ mơ nhìn thấy hai chữ “Gia Hoa”.

“Gia Hoa...” Tôi khẽ lẩm bẩm, tên này giống như đã từng nghe qua.

Mẫn Mẫn thấy tôi lẩm nhẩm một mình, nhẹ nhàng đẩy tôi một chút: “An Nhiên, đang nghĩ gì đó?”

Tôi bỗng nhiên nhớ đến, Gia Hoa là nghe thấy Phương Đình Văn nói, hình như chính là công ty của anh ta!

Hiện tại trong văn phòng đèn đuốc vẫn còn sáng trưng, Phương Đình Văn... có phải đang tăng ca?

Tôi bị ý nghĩ này làm cho hưng phấn, buông cốc nước, kéo Mẫn Mẫn đi.

“Mẫn Mẫn, mình đưa cậu đi gặp một người bạn, tính tình cũng không tệ!”

“An Nhiên!” Mẫn Mẫn bị tôi kéo tới cửa, vừa buồn cười vừa bực mình nhìn tôi, “Tội mình còn chưa trả tiền!”

Đi đến dưới cao ốc Gia Hoa, tôi chợt do dự dừng bước.

Đột nhiên không nói gì liền dẫn Mẫn Mẫn đi gặp Phương Đình Văn, có phải có chút không ổn? Anh ta có cảm thấy tôi quá tùy hứng hay không?

Sau đó lại nghĩ, có gì mà tùy hứng hay không tùy hứng, hai người chúng ta lúc đầu quen biết đã là quá mức tùy hứng, thêm một lần nữa có là gì?!

Chỉ vì trong một đêm thế này, tôi bất chợt muốn gặp anh, rất muốn anh gặp bạn thân của mình.

Có lẽ, Mẫn Mẫn chỉ là cái cớ để tôi có thêm can đảm, mục đích của tôi, chính là muốn gặp anh.

Tôi khẽ giật mình với suy nghĩ này của mình, nhưng tay đã không kiềm được mà lấy điện thoại ra, mở danh bạ, tay đặt lên số điện thoại của Phương Đình Văn...

Di động đột nhiên rung lên, màn hình nhấp nháy liên tục, làm tôi giật cả mình.

Sau lại nhớ ra, buổi chiều ở trường có cuộc họp, tôi chỉnh điện thoại ở chế độ không phát ra tiếng, hiện tại cũng quên chỉnh lại như trước.

Tôi nghi hoặc bắt máy, là giọng của Tô Tầm Mặc.

“Cô Kỹ, bây giờ đã gần tám giờ rưỡi, cô đừng nói là quên buổi tối phải đi kiểm tra phòng ngủ của học sinh?”

“Kiểm tra?” Tôi kinh ngạc hỏi, “Kiểm...Kiểm tra cái gì?”

“Trong một tuần, vào đêm ở lại trường tự học, chủ nhiệm và phó chủ nhiệm phải phân công kiểm tra phòng ngủ của nam nữ sinh một lần,” Giọng nói của Tô Tầm Mặc lạnh lùng vang lên từ phía đầu bên kia, “Cô không phải là đã quên lời tôi nói rồi đấy chứ, hiện tại cô đang ở đâu?”

Da đầu tôi đổ mồ hôi lạnh!

Mẫn Mẫn ra dấu chỉ về phía di động của tôi, ý hỏi tôi là có chuyện gì.

Tôi lắc đầu, áy náy nói vào điện thoại: “Thầy Tô, buổi tối tôi có chút việc, bây giờ không có ở trường, có thể...có thể nhờ anh đi thay tôi được không?”

“Không được.” Tô Tầm Mặc dứt khoát cự tuyệt.

“Vậy có thể giúp tôi xin phép nghỉ được không?”

“Cô Kỹ, nếu muốn xin nghỉ thì phải xin trước khi tan học, trường quy định mỗi thầy cô giáo kiểm tra một phòng ngủ, xin lỗi tôi không có thuật phân thân. Tôi nhắc lại, còn năm phút nữa là đến tám rưỡi, hẹn gặp lại.”

Sau đó, tôi chặn một chiếc taxi, lòng như lửa đốt chạy về trường.

Sau khi kiểm tra xong phòng của nữ sinh, gương mặt tôi vẫn ướt đầy mồ hôi như trước.

Thầy giáo vụ đứng ở cửa trường cầm sổ ký tên cho từng giáo viên, thấy tôi thì liền lắc đầu nói: “Cô giáo Kỹ, trời lạnh thế này, kiểm tra phòng ngủ của học sinh thôi mà đầu cô gì đều ướt mồ hôi thế này, rất không có hình tượng của giáo viên! Cô nhìn xem thầy Tô kia, chỉ đứng ở cửa thôi, không cần phải nói một câu, học sinh liền nhanh chóng chuẩn bị đi ngủ, cô cần học hỏi nhiều một chút nha!”

Tôi, trên mặt thì cười, miệng thì luôn miệng nói đúng vậy đúng vậy, nghĩ thầm nếu đổi lại là thầy, vừa chặn taxi ở trên đường đuổi đến đây, khi đến trường còn phải chạy mấy trăm thước từ cửa trường đến phòng ngủ của nữ sinh trên tầng sáu, thử hỏi thầy có còn nói những lời này không!

Hon nữa...tôi vẫn rất ám ức, hậm hực nghĩ, Tô Tầm Mặc là thầy chủ nhiệm ưu tú, còn tôi chỉ là phó chủ nhiệm thay thế, chỉ mới có mấy ngày, làm sao học sinh chịu nghe lời tôi?!

Có tiếng kèn xe phát ra ở phía sau.

Tôi nhận ra mình đang đứng ở ngay cửa, vì thế vội vàng tránh ra.

Xe dừng lại ở cửa, kính xe màu đen chậm rãi trượt xuống, Tô Tầm Mặc nhô đầu ra, thản nhiên nói: “Thầy giáo vụ, tôi ký tên.”

Ông cười híp mắt đem sổ ký tên giao cho anh ta, ký tên xong, tiếp tục đánh xe rồi đi.

Cửa kính đóng lại, xe chậm chạp ra khỏi cổng trường, biến mất giữa bóng đêm.

Tôi trợn mắt há mồm nhìn theo, cảm thấy thật sự vô cùng chán nản.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu, Con Dao Hai Lưỡi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Chưa khi nào tôi lại vui mừng được nghỉ như lần này, bởi vì cuối cùng cũng không cần phải cả ngày đối mặt với Tô Tầm Mặc, đương nhiên, anh ta đứng lớp giờ toán, tôi nghe giờ văn, thời gian cùng nhau ngồi trong văn phòng cũng không là mấy, nhưng vẫn làm tôi cảm thấy không được tự nhiên.

Bàn làm việc của chúng tôi gần sát nhau, tôi cúi đầu đọc sách, thỉnh thoảng chỉ cần ngước mắt lên một chút liền có thể nhìn thấy loáng thoáng gương mặt của anh ta ở khóe mắt.

Nếu nhìn kỹ, hàng mi đỉnh đặc, mũi cao, môi mỏng, đôi mắt trầm tĩnh.

Với người khác là hình tượng đáng ao ước, nhưng Kỳ An Nhiên tôi không có hứng thú thưởng thức loại núi băng dù đẹp mắt nhưng luôn gây khó dễ này!

Nếu nói đến xuất sắc, Phương Đình Văn cũng không ngoại lệ, người ta còn rất tao nhã hiểu lễ nghĩa, đầu năm nay, muốn tìm một anh trai vừa xuất sắc vừa không tự mãn như vậy thực sự rất khó, tôi may mắn gặp được một người.

Có điều, đôi khi tôi trầm nghĩ, ở trước mặt Tô Tầm Mặc, bản thân cứ không kiềm chế được như vậy, có lẽ bởi vì so với tôi, anh ta bình thản trầm mặc hơn nhiều.

Đối với một người luôn tự hào ở một mặt nào đó mình giỏi nhất, nhưng khi đột nhiên phát hiện một người khác lại càng giỏi hơn thì trong lòng cũng khó tránh khỏi nảy sinh cảm giác háo hức muốn tranh chấp, cũng vì thế mà mất kiểm soát.

Đương nhiên, trong khi bản thân mình thì như vậy, nhưng đối phương lại tuyệt nhiên không có chút quan tâm.

Ví như tôi.

Sau này có lần tôi từng cố ý đặt quyền [Thập Tam Dạ] ở trên bàn làm việc, tôi tin chắc khi Tô Tầm Mặc đến sẽ nhìn thấy, nhưng nét mặt của anh ta vẫn bình thản không chút cảm xúc, tựa như người hôm đó cùng tôi tranh giành quyền sách này ở nhà sách vốn không phải là anh ta.

Hay, đây mới là cánh gió cao nhất của hồ hững, tôi bái phục.

Vì bái phục, tôi cũng chỉ có thể cam chịu, ở trước mặt Tô Tầm Mặc, e là vĩnh viễn không thể đắc ý được một lần.

Vào tết Nguyên Đán, thành phố tràn ngập hơi thở tân niên.

Tôi và Lâm Mẫn Mẫn đến công viên nước đi dạo, nơi đó người người tấp nập, bóng bay đủ màu phủ khắp trời, hồ nước trung tâm trình diễn nhạc nước lúc cao lúc thấp, điệu múa hòa trong một khúc nhạc hoan ca.

Hai người chúng tôi tựa như hai con cá nhỏ vui thú, nháy mắt đã trôi vào đại dương, sát nhập vào bầy cá thế giới.

Mặc vào chiếc áo khoác thật dày ngồi trong chiếc tàu lượn, Lâm Mẫn Mẫn có chút căng thẳng, nắm chặt lấy tay vịn, nhìn tôi nói: “An Nhiên, lỡ như chúng ta ngã xuống thì làm sao?”

Tôi ha ha cười: “Lâm Mẫn Mẫn, hiếm khi thấy cậu căng thẳng như vậy nha, chờ cậu có bạn trai, mình nhất định phải đem nhược điểm này của cậu nói cho anh ta biết, để khi nào hai người cãi nhau, chỉ cần anh ta đưa cậu đến nơi này, đảm bảo cậu sẽ ôm người ta liền nha!”

“Kỳ An Nhiên, đừng có ra vẻ đắc ý như vậy.” Sắc mặt Mẫn Mẫn trắng bệch, nhìn tôi u oán nói: “Mình không chơi, mình muốn đi xuống.”

“Yên tâm đi Mẫn Mẫn, cậu sợ cái gì, có tay vịn, có quần áo bảo vệ, cho dù ngã xuống cũng không đến nỗi chết!”

Tôi vội trấn an cậu ấy, nha đầu xưa nay vốn bình tĩnh nhưng đến khi cổ chấp cũng rất khó đối phó.

“Hơn nữa mình cam đoan.” Tôi nghiêm mặt thề, “Đợi sau khi cậu quen bạn trai, mình nhất định điều tra toàn bộ nhược điểm của anh ta, đến lúc đó cậu có thể muốn làm gì thì làm, phải tin mình!”

Lâm Mẫn Mẫn không nhịn được liền bật cười: “Ký nha đầu cậu còn không biết xấu hổ, không biết là ai trước đâu!”

Tôi cố ý vờ như không hiểu: “Hử, ai trước gì cơ?”

“Đương nhiên là ai trước....Aaa....”

Bánh xe đã chậm chậm chuyển động, Mẫn Mẫn sợ hãi nắm chặt lấy tay vịn vừa nhắm mắt, những lời còn chưa nói xong đều bị ngăn lại trong bụng.

Tôi cười, cũng nhắm mắt.

Tôi không sợ hãi, nhưng khi nhắm mắt lại bản thân có thể cảm nhận được rất rõ ràng cảm giác bay lên rơi xuống nhẹ nhàng.

Ngồi tàu lượn là một loại kích thích, người muốn ngồi trên đây phần lớn đều thích tận hưởng cảm giác này.

Thật ra trong cuộc sống của con người cũng có rất nhiều kích thích tựa như thế này, nhưng so với tàu lượn, nó có lẽ tử tử hơn nhưng lại ảnh hưởng sâu sắc hơn.

Tôi hưởng thụ cảm giác ngồi trên tàu lượn, nhưng lại không dám hưởng thụ những kích thích trong nhân sinh.

Cho nên có đôi khi tôi nhận ra, Kỳ An Nhiên thoát nhìn có vẻ như an nhiên, nhưng thực tế chỉ là một kẻ nhát gan, sợ biến cố, sợ chuyện đột nhiên phát sinh, càng sợ hãi cảm giác mất mát.

Sau khi chơi mệt, ngồi xuống nghỉ một lúc, tôi gọi điện thoại cho Phương Đình Văn, tôi nói, lần trước anh mời tôi uống cà phê, vậy lần này đến phiên tôi mời, không biết Phương Đình Văn có rỗi hay không.

Phương Đình Văn nhẹ nhàng cười ở đầu bên kia, nói, cung kính không bằng tuân mệnh, nhưng mà hôm nay công ty còn phải tăng ca, lúc về chắc hẳn đã trễ.

Tôi nói không sao, nhưng tôi chỉ mời cà phê, nếu như nghĩ muốn ăn tối thì người đến trễ phải chịu.

Phương Đình Văn lại cười, sau khi xác định địa điểm thời gian, sau cùng nói thêm một câu: Như đã nói, ai muộn người đó trả tiền.

Tôi gật đầu đồng ý, sau đó vui vẻ cúp máy.

Xem đi, nói chuyện với Phương Đình Văn thực là thoải mái, anh không giả vờ khách sáo, tao nhã hữu lễ, anh thẳng thắn hào phóng, đi cùng anh, cảm giác như mình được quan tâm che chở, ví như một đứa trẻ còn chưa thực sự trưởng thành.

Tôi hai mươi bốn tuổi, nhưng lại luôn cảm thấy mình vẫn còn ở lại với cái tuổi mười bảy mười tám, tâm tình cũng chỉ mười bảy mười tám tuổi.

Tôi không biết những người bằng tuổi với mình, hoặc là xấp xỉ bằng tuổi, có phải cũng giống như tôi, bề ngoài thì đã lớn, nhưng ở sâu trong lòng vẫn luôn nghĩ mình là một đứa trẻ, vẫn luôn trông mong có thể gặp một người thật sự yêu thương mình.

Có thể yêu thương cả đời.

Tôi không khỏi thở dài một hơi, mãi cho đến lúc Mẫn Mẫn nhét vào tay tôi một ly trà sữa trân châu.

“An Nhiên, cậu làm sao vậy?” Mẫn Mẫn cũng bung một ly trà sữa, ngồi xuống bên cạnh tôi, “Hình như mình lại thấy cậu thở dài.”

“Mình chỉ có chút hơi mệt,” tôi cười, “Nhưng mà, có ly trà sữa tình yêu này của Mẫn Mẫn, mình đột nhiên tràn đầy năng lượng!”

Mẫn Mẫn lắc đầu mỉm cười, tôi cũng cười, nhẹ nhàng mút lấy ống hút, cảm giác trà sữa ấm nóng chảy vào trong dạ dày lại có phần lạnh lẽo.

Lâm Mẫn Mẫn không giống tôi, cậu ấy hai mươi bốn tuổi, tâm tình cũng hai mươi bốn tuổi.

Từ nhỏ Mẫn Mẫn đã có đầy đủ yêu thương, cậu ấy vô lo vô sầu lớn lên, nhưng quan trọng là Mẫn Mẫn không cao ngạo không kiêu căng, là một bạn học tốt, bằng hữu tốt, nếu có người yêu, cậu ấy sẽ là bạn gái tốt, người vợ tốt.

Đôi khi tôi chợt nghĩ, giữa người và người, nếu xuất thân khác nhau, hoàn cảnh trưởng thành khác nhau, tiếp xúc với những người khác nhau, thì những điều đó sẽ ảnh hưởng đến cả cuộc đời sau này.

Tôi rất ngưỡng mộ Mẫn Mẫn, nhưng lại không đó kị, Mẫn Mẫn rất tốt, tôi thật thích cậu ấy.

Buổi tối hẹn với Phương Đình Văn ở một nhà hàng Tây.

Trước đó, tôi đã kéo Mẫn Mẫn cùng đi mua một món quà, lúc Mẫn Mẫn giúp tôi chọn quà thì cố tình dò hỏi xem có phải là tôi có bạn trai.

Tôi nói đương nhiên là không phải, nếu như là bạn trai, cần gì phải dắt cậu theo làm bóng đèn! Mà cho dù là đối tượng chuẩn bị thăng lên làm bạn trai, cũng tuyệt đối không đưa cậu theo, cậu vừa đến mà khiến người nọ đi dò tình cảm trong lòng thì biết làm sao?!

Mẫn Mẫn bật cười, làm vẻ muốn gõ lên đầu tôi, cười nói, khi nào thì cậu biết ăn nói khoa trương như vậy.

Tôi chỉ cười, sau đó kéo cậu ấy đi vào một cửa hàng khác.

Lúc sau, chúng tôi ngồi trong một nhà hàng kiểu Tây, tiếng nhạc mềm nhẹ bỗng bình tựa sương khói, ánh nến trên bàn cũng nhẹ nhàng lay động.

Tôi đưa mắt trông ra ngoài cửa sổ, bất chợt trong lòng hơi lo lắng.

Phương Đình Văn... Nếu lỡ như Phương Đình Văn yêu thích Lâm Mẫn Mẫn, tôi phải làm thế nào?

Tôi lặng lẽ nhìn Mẫn Mẫn, cậu ấy ngồi ở bên cạnh tôi, cúi đầu nhìn ánh nến lay động trong ly nước, hàng mi rũ xuống, đôi mắt đen tuyền, thần sắc chăm chú.

Ánh nến xuyên qua ly nước, ánh hồng ấm áp cũng chiếu lên khuôn mặt mỉm cười của cậu ấy.

Trong một khắc này, tôi thật sự có chút lo sợ không yên!

Lâm Mẫn Mẫn, cậu không biết dáng vẻ tươi cười của mình ấm áp như thế nào ư...

“An Nhiên.”

Tôi ngẩng đầu, nhìn thấy Phương Đình Văn đang đứng trước mặt, anh cũng mỉm cười, nhưng sau đó, nét mặt có một chút khác lạ nhìn Lâm Mẫn Mẫn.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu, Con Dao Hai Lưỡi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

Về đến nhà thì trời đã khuya, đèn nhà vẫn còn sáng đèn, khi đóng cửa lại, tiếng hát phiêu lãng nơi xa cũng dần nhỏ tiếng, cơ thể dần được sưởi ấm.

Phòng khách le lói một ngọn đèn nhỏ, mẹ đang ngồi tính toán sổ sách dưới ánh đèn, nghe thấy tiếng tôi đóng cửa, bà liền quay đầu nhìn, sau lại cúi đầu vào sổ sách.

“Mẹ, con về rồi.” Tôi cúi đầu đi vào trong nhà, sau đó mang balô bước về phòng mình.

“Sao về muộn vậy?” Mẹ vẫn chú tâm vào sổ sách, nhưng khi tôi bước ngang qua thì bà chợt lên tiếng hỏi.

Bước chân tôi hơi chậm lại: “Dạ, con và Mẫn Mẫn ăn cơm, còn nói chuyện một lúc, cho nên về muộn.”

“Chỉ có con với Mẫn Mẫn?”

“...Không có, còn có người bạn lần trước,” Tuy rằng mẹ không nhìn tôi, nhưng tôi cũng không muốn nói dối bà “Là người lúc trước mẹ đã gặp ở giáo đường ấy.”

“Mẫn Mẫn cũng biết cậu ta?”

“Không ạ... Là con giới thiệu hai người quen nhau,” tôi dừng lại một lúc, sau lại bỏ thêm một câu, “Dù sao cũng đều là bạn bè...”

Rốt cuộc mẹ cũng rời khỏi cây bút và quyển sổ, nghiêng đầu nhìn sang tôi.

“Nhiên Nhiên, có chuyện gì đã xảy ra sao?”

Tôi khẽ cười: “Haizz, lại bị mẹ nhìn thấu rồi? Vâng ạ, chuyện ở trường dạo gần đây làm con thật lảu đầu mà, mẹ, con cảm giác như mình có chút không thích hợp với trường học.”

“Nói bậy cái gì vậy!” Mẹ hình như có phần yên tâm đôi chút, chỉnh lại gọng kính lão trên sống mũi, còn nghiêm túc nói: “Thời buổi hiện tại khó mà tìm việc, chẳng dễ gì đi làm mới tìm được một công việc cho con, nếu không cố gắng một chút thì thật có lỗi với người ta, có phải không? Hơn nữa, có công việc gì mà không đau đầu chứ? Con nhìn mẹ mà xem, cả ngày tính đến căng mắt, cũng rất đau đầu...”

“Mẹ, con nói đùa với mẹ thôi mà!” Tôi vội ngắt ngang lời bà, cười hi hi nói: “Con biết rồi, mẹ không cần phải lo nghĩ nhiều thế đâu, con gái của mẹ đâu có vô dụng như vậy.”

“Vậy sao?” Mẹ nhìn tôi nghi ngờ, thấy sắc mặt tôi bình tĩnh như thường, mới quay đầu đi, nói, “Vậy thì tốt.”

Dưới ánh đèn mờ mờ, lưng của mẹ trông càng đi thật nhiều, chiếc áo len màu tro ôm lấy cả cơ thể bà, gần như muốn dung hòa vào sắc màu tối sẫm của ghế sofa.

“Thế...con về phòng đây?” Tôi xoay mặt sang chỗ khác, thấp giọng nói.

“Ừ,” Mẹ vẫn cúi đầu, nhưng lại chợt hỏi một câu, “Người bạn kia của con, người mà buổi tối cùng ăn cơm ấy, tên của cậu ta là gì, nghề nghiệp thế nào?”

Tâm trạng của tôi có chút căng thẳng, nhưng một khắc sau liền bình tĩnh trả lời như không có việc gì: “Anh ta sao, tên là Phương Đình Văn, hiện đang trông coi công ty của gia đình, cụ thể giữ chức vụ gì thì con cũng không rõ, cũng chưa hỏi qua.”

“Thế gia đình cậu ấy thế nào? Trông tuổi cũng không quá lớn, có bạn gái chưa?”

Tôi bật cười: “Mẹ, con đâu phải người điều tra nhân khẩu, vừa mới quen biết, làm sao mà biết rõ như vậy!”

“Cũng bởi vì trước kia không quen, cho nên bây giờ mới phải tìm hiểu cho rõ,” mẹ quay đầu lại nhìn tôi quở trách, “Một đứa trẻ như con, kinh nghiệm xã hội lại không đủ, đừng có dễ bị người khác lừa!”

“Mẹ...” Tôi dờ khóc dờ cười, “Con có giáng giắc người ta lừa, nếu như nói anh ta có mục đích, so ra Mẫn Mẫn còn giá trị hơn con, mẹ nói có phải

không?”

“Cho nên mới nói, hiện tại cậu ta thông qua con để quen biết Mẫn Mẫn, con nên cẩn thận một chút thì hơn.” Giọng nói của mẹ rất nghiêm túc.

“Con biết,” Tôi gượng cười, “Mẹ, con hơi mệt, việc này để sau hãy nói nha, con về phòng trước, ngày mai còn phải dậy sớm.”

Mẹ gật gật đầu: “Được rồi, đi đi.”

Trở lại phòng, đóng cửa lại, bốn bề liền lập tức im ắng, tôi cũng không bật đèn, cứ để nguyên quần áo như thế mà tựa người vào đầu giường, đôi mắt dần dần hòa nhập vào bóng tối mịt mùng ở trong phòng, sau đó, khẽ thở dài một hơi.

Ánh trăng mỏng manh bên ngoài cửa sổ len lỏi tiến vào, cũng nhờ có vàng sáng nhàn nhạt đó mà giữ cho đôi mắt tôi không còn đau buốt.

Tôi nhẹ nhàng nhắm mắt, nhưng vẫn cảm thấy đôi mắt vẫn còn đau xót.

Trong lòng cũng vậy.

Cho đến lúc này, tôi vẫn không biết có phải mình đã sai lầm khi để Phương Đình Văn gặp Mẫn Mẫn.

Những chuyện vừa xảy ra ở nhà hàng, hiện tại chỉ như một lớp sương mù phủ kín trong đầu, tôi không nhớ nổi bất cứ một chi tiết nhỏ nào, hay là, vốn dĩ là tôi không muốn nhớ lại.

Tôi chỉ biết, tôi không phải Thượng Đế, không có quyền can thiệp vào việc ai quen ai, ai yêu ai, mà ngay cả là Thượng Đế, ắt hẳn cũng không nhân rồi đến như vậy.

Vươn tay đến, khẽ xoay bật đèn trên đầu giường, một tiếng “Lạch cạch” rất nhỏ vang lên, bên dưới chụp đèn màu trắng đơn giản là thứ ánh sáng vàng nhạt ấm áp.

Tôi lại xoay, ngọn đèn tắt, ánh sáng ấm áp kia nhanh chóng biến mất, thay vào đó lại là vàng sáng mỏng manh lẫn trong bóng tối mờ mịt.

Tôi nhắm mắt lại.

Tôi tự nói với mình, Kỳ An Nhiên, phải nhanh ngủ đi, nếu không sáng mai dậy không nổi, buổi sáng đến trường muộn, lại bị cái tên thầy chủ nhiệm ưu tú kia coi thường...

Nhưng, cho dù trước mắt tối đen như mực, tôi vẫn còn nhìn thấy rõ Phương Đình Văn, nhìn thấy anh nhìn Lâm Mẫn Mẫn, đôi mắt sáng rực, nụ cười dịu dàng, tựa như đang nhìn người mà anh đã quen biết từ lâu, đã thổ lộ tình cảm từ lâu...

Kỳ An Nhiên, thừa nhận đi, có phải mi có chút hâm mộ.

Cả đêm ngủ không yên, buổi sáng lại bị đánh thức bởi tiếng mưa đập vào cửa sổ.

Ngày đầu tiên sau năm mới, mưa lại rất to.

Tôi nhanh đánh răng rửa mặt, vừa lo lắng nhìn cơn mưa bên ngoài cửa sổ, mưa trắng xóa hết một vùng, xa xa có thể loáng thoáng nhìn thấy bóng xe bị khuất sau màn mưa.

“Nhiên Nhiên, mưa lớn như vậy cũng đừng đạp xe đi,” Mẹ choàng một chiếc áo khoác bước đến, “Bắt xe đến trường đi, đỡ phải ướt người.”

“Uhm...” Trong miệng tôi đều là bọt kem đánh răng, ngọng nghịu nó, “Không được đâu, buổi tối còn có buổi tự học, ở chỗ trường của con lại ít có giao thông công cộng, qua sáu giờ sẽ không còn chiếc nào, nơi đó heo lánh như vậy, taxi cũng có thể không đến...”

“Vậy đi xa một chút bắt xe,” mẹ nhìn ra ngoài cửa sổ, “Hiện tại mưa lớn thế này, con đạp xe đi nhất định sẽ bị ướt, cảm lạnh cũng không tốt.”

Tôi đặt bàn chải đánh răng vào cốc: “Mẹ, con mặc cái áo mưa to kia là được, áo to như vậy, đi xe đạp sẽ không sao đâu.”

Mẹ chột ngắc, cũng không tiếp tục phản đối, chỉ nói: “Mang thêm một đôi giày đi, lỡ như ướt thì có cái để đổi.”

Cái áo mưa đó lúc trước là của ba, sau khi ly hôn ông cũng không mang đi, nó vẫn luôn được treo ở sau cửa, mà mẹ cũng không lấy xuống.

Tôi đi lấy áo mưa thì nhận ra đã qua nhiều năm như vậy, nhưng nó lại không hề bám chút bụi nào. Có lẽ ban đầu là có bám không ít bụi, nhưng sau khi mẹ biết tôi muốn mặc thì liền giúp tôi lau sạch, tôi nghĩ thế.

Mưa thật rất lớn, đợi đến khi tôi đạp xe đến trường thì tiếng chuông vào học cũng vừa vang lên, tôi không kịp đến nhà ăn sáng, nên đành phải đi đến phòng học.

Học sinh đã bắt đầu tiết đầu tiên, còn chưa đến cửa phòng, tôi đã nghe thấy tiếng đọc sách lạnh lạnh, hòa cùng tiếng mưa rơi ào ào bên ngoài, bất chợt làm tôi nhớ đến những ngày còn đi học, thật có chút hoài niệm.

Thật ra làm giáo viên ở trường cũng không có gì không tốt, với người đã quen đọc sách thì không khiếđây rất thoải mái dễ chịu.

Tôi bước vào phòng học, nhìn thấy học sinh đãđến đầy đủ, Tô Tầm Mặc đang đứng ở cuối lớp, hơi khom người nói gếđó với một học sinh, hình như cảm thấy có người bước vào nên hơi ngẩng người lên, thấy là tôi nên nhẹ nhàng gặt đầu.

Tôi mỉm cười, xem nhưđáp lại cái gặt đầu của anh ta, sau đó khẽ vuốt vài sợi tóc bị thấm nước mưa, rồi khẽ khàng tiến vào phòng, cẩn thận kiểm tra bài cho các em.

Sau một đêm, chuyện tối hôm qua đã trở nên có chút mơ hồ, tuy lòng trong lòng có hơi buồn bã, nhưng cũng là rất nhạt, đối với tôi không cóảnh hưởng quá lớn.

Buổi sáng đầu tiên của năm mới, ở giữa bầu không khí của quá khứ.

Có tiếng mưa rơi, có tiếng đọc sách, có cái gặt đầu nhẹ nhàng hiếm thấy của Tô Tầm Mặc, còn có mái tóc còn chưa khô nước mưa của mình, cứ mỗi một lúc lại yên lặng rót xuống một giọt nước, chậm chạp vỡ tan giữa buổi sáng ẩm ướt này.

Nhưng khi đến tối, tôi lại bắt đầu cảm thấy hối hận vì quyết định của mình lúc sáng, bởi vì mưa vẫn còn rất lớn, màáo mưa tôi treo ở văn phòng lại bị thầy cô nào đẩy lấy đi, tôi tìm khắp văn phòng cũng chỉ tìm được cây dù gãy.

Sau đó, một tay cầm dù, một tay dắt xe đi tới cổng trường, từ bãi xe cho đến cổng cũng chỉ có một đoạn nhưng cả người tôi đầurót không ít, bên ngoài có rất nhiều phụ huynh đang chờđón con, tôi chật vật vừa dắt xe vừa che dù, hơi thở hỗn loạn.

Phía trước không biết là xe của vị phụ huynh nào, đèn xe sáng rực, mưa lớn như vậy, nhưng ánh đèn vẫn rất chói mắt.

Tôi lấy một tay che mắt, thế nhưng ánh đèn kia vẫn luôn một mực chiếu tới, tôi khẽ nhủ mày, khó chịu xoay mặt đi hướng khác.

Cuối cùng, đèn xe cũng giảm ánh sáng, tôi mới buông tay xuống, liền nhìn thấy chiếc xe kia đang chậm rãi chạy về phía mình.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu, Con Dao Hai Lưỡi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Ngồi vào ghế phụ bên cạnh tay lái, tôi hơi ngượng ngừng vuốt mái tóc ướt nước mưa của mình.

“Quần áo của tôi ướt, có làm dơ xe không?”

“Không sao, nhưng nên lau khô một chút, trời lạnh như thế, rất dễ bị cảm lạnh.”

Phuong Đình Văn, một tay đặt trên tay lái, một tay rút khăn giấy từ trong hộp đưa đến cho tôi.

Tôi nhận lấy, lau khô vệt nước mưa trên tay, trên mặt.

Bên trong xe thật ấm áp, còn có hương cam tự nhiên, khăn giấy trắng nhỏ mềm mại, áp lên mặt gần như không có cảm giác gì.

Mưa bên ngoài vẫn lớn như trước, từng giọt đập vào trên cửa xe, không ngờ bên trong và bên ngoài xe lại giống như hai thế giới khác nhau, bên ngoài trời rét lạnh đến co rúm người, còn bên trong xe lại ấm áp, mùi hương nhẹ nhàng xáo động, ngay cả hơi thở cũng có phần chậm rãi.

Phuong Đình Văn hiển nhiên không cóđịnh đến đón tôi.

Con gái của chị ruột Phuong Đình Văn học ở trường này, buổi tối trời mưa lớn, chị anh ta lại không thểđến nên nhờ anh đón hộ. Phuong Đình Văn đang chờ trong xe thì vừa vận nhìn thấy tôi đang chật vật tránh mưa, nên muốn cho tôi đi nhờ một đoạn.

“Bên ngoài mưa lớn như vậy, làm sao có thể nhìn thấy cháu gái của anh?” Tôi liền nói, “Bằng không để tôi che dùđứng bên ngoài chờ, tên con bé là gì, học ban nào?”

Nhưng anh ta lại lắc đầu: “Em ngồi trong xe được rồi, để tôi ra ngoài đợi.”

Anh ta bước ra xe, căng dùđứng chờở cổng, âu phục sơ mi cà vạt chỉnh tề, nhưng trên tay lại cầm một chiếc dù gãy, dáng vẻ này trông có chút buồn cười, mà tôi cũng không nhịn được cười.

Có lẽ anh nhận ra ánh mắt của tôi, nhìn tôi nhẹ nhàng cười, sau đó lại tiếp tục chăm chú nhìn vào dòng học sinh đang vội vã rời khỏi trường.

Nhịp tim khê đập mạnh, vì thế tôi nhanh chóng thu hồi tầm mắt, vừa rút khăn giấy thấm nước mưa, vừa nhìn xem một chút bên trong xe.

Ở giữa tay lái là logo của Mercedes – Benz, biểu tượng ngôi sao ba cánh sáng rõ, giữa luồng sáng nhàn nhạt bên trong xe lại thêm phần bắt mắt.

Tôi chợt cười, Phương Đình Văn còn hơn thế, nếu có lúc nào anh chạy xe một vòng quanh trường học, nói không chừng sẽ kích động cả một khu này.

Bên trong xe rất đơn giản, không có những vật trang trí sắc sỡ, trên đầu xe đặt một lọ nước hoa, thân bình màu xanh chim công, xung quanh thân được mạ vàng, dáng bình cao quý thanh lịch, tôi cúi người đến ngửi, liền nghe thấy mùi hương cam mà khi vừa lên xe đã nhận ra, hương thơm tươi mát mê người.

Người đàn ông hương cam...

Tôi khẽ cười, tựa người lên lưng ghế da mềm mại, tay vô tình chạm vào ngăn đễ đồ bên cạnh cửa xe, bên trong đặt một chiếc hộp vuông nhỏ.

Tôi giật mình, với tay cầm chiếc hộp kia lên xem, đúng là vật tôi qua tôi đưa cho Phương Đình Văn.

Chiếc hộp vẫn còn nguyên như cũ, ngay đến lớp giấy gói bên ngoài vẫn chưa được mở ra.

Tôi nắm chặt chiếc hộp trong lòng bàn tay thật lâu, sau đó lại trả nó về chỗ cũ.

Vừa bỏ chiếc hộp vào không lâu, Phương Đình Văn đã dẫn cháu gái của mình trở lại, mưa vẫn còn lớn, hai người một trước một sau bước lên xe, cửa xe vừa mở ra, không khí buốt lạnh liền theo đó lũa vào.

“Ồ, là cô Kỳ mà.” Cháu gái của Phương Đình Văn kinh ngạc nhìn tôi.

Tôi vừa rồi không nhìn thấy rõ, lúc này cũng chăm chú nhìn lại, thì ra cháu gái của anh ta lại là học trò trong lớp Tô Tầm Mặc.

“Trang Gia Kỳ, sao em ra muộn như vậy?” Tôi thắc mắc hỏi, “Chuông tan lớp đã hết từ lâu rồi mà?”

Trang Gia Kỳ cúi mắt, ngượng ngùng cười: “Cô Kỳ, vừa rồi em còn bài tập chưa làm, cho nên mới ở lại phòng học hỏi các bạn một chút, nếu biết cậu và cô đều đang chờ, em nhất định là chạy nhanh đến!”

Phương Đình Văn nhìn kính chiếu hậu chậm chậm lùi xe, cười nói: “Thế này thật tốt, Gia Kỳ, cô Kỳ của con là bạn của cậu, con ở trường mà không ngoan ngoãn, nhất định cậu và mẹ con sẽ biết ngay!”

“Cô Kỳ sẽ không nói đâu,” Trang Gia Kỳ ngồi ở phía sau chợt cười, “Nhưng mà cậu này, cậu nên cẩn thận, nếu cậu dám bắt nạt cô Kỳ, con khẳng định sẽ nói với ông bà ngoại!”

Giương mặt tôi ửng đỏ, vừa định nói, liền nghe thấy Phương Đình Văn lên tiếng trước.

“Gia Kỳ, cậu và cô Kỳ chỉ là bạn bè bình thường, con dám nói lung tung như vậy, cô Kỳ sẽ giận đấy.” Xe đã từ từ rời đi, anh đặt tay lên tay lái, có chút áy náy nhìn tôi cười, “An Nhiên, Gia Kỳ hay nói đùa, em đừng để bụng.”

Tôi có thể để bụng chuyện gì đây?

Tôi chỉ cười: “Trang Gia Kỳ luôn dịu dàng ít nói, hiếm khi thấy em ấy nói đùa như vậy, tôi cũng rất vui.”

Tiếng mưa ngoài xe rơi ào ào, ánh đèn đường cũng gần như không nhìn thấy rõ, chỉ có thể cảm thấy từng luồng ánh sáng màu cam chốc chốc lại vụt qua, gương mặt tôi cũng vì thế mà một lúc lại được soi rọi bởi ánh sáng đó.

Tôi nghĩ, trông thật giống như cảnh trong phim.

Nhưng bộ phim đấy là gì?

Tôi lại không biết.

Phương Đình Văn đưa Trang Gia Kỳ về nhà trước, sau đó lại đưa tôi về.

Xe vững vàng dừng trước cửa nhà tôi, tôi đột nhiên hỏi: “Phương Đình Văn, món quà tôi tặng anh dịp năm mới anh vẫn chưa xem sao?”

Anh ta ngần ra, sau đó lập tức xin lỗi: “Thực xin lỗi, cả ngày bận rộn, món quà đó vẫn còn đặt ở trong xe.”

Anh ta nói xong, định đưa tay với lấy chiếc hộp kia.

“Thật ra chỉ là một món quà nhỏ,” tôi đẩy cửa xe bước ra, mỉm cười nói, “Tôi cũng không biết anh thích gì, chỉ thuận tay chọn một thứ.”

Anh cười, cầm chiếc hộp trong tay: “Thế này đã là quá tốt, tôi còn chưa tặng em cái gì.”

“Chẳng phải anh từng tặng quà giáng sinh cho tôi sao? Chúng ta xem như là huê nhau.” Tôi khẽ nhún mày, “Chỉ là, nếu anh không thích thì cũng đừng ném đi, lễ vật cũng là mua bằng tiền!”

“Nhất định sẽ không.” Anh ta cam đoan, sau đó nói, “An Nhiên, nhà em ở xa như vậy, xe đạp lại ở trường học, ngày mai có muốn tôi lái xe đưa em đi không?”

“Không cần, tôi đi rất sớm, hơn sáu giờ là phải đi. Cảm ơn anh đã chở tôi về nhà, chạy xe cẩn thận.”

Tôi cầm dù xoay người về nhà.

Đi tới cửa thì quay đầu lại, chiếc xe Mercedes màu bạc kia đã biến mất giữa màn mưa mịt mù.

Tôi giờ tay phải của mình lên, yên lặng nhìn, khẽ nắm lại, lòng bàn tay vừa vịn ôm khít lấy chiếc hộp kia.

Thầm nghĩ, nếu như đó chỉ là một món quà tặng qua loa có lệ, có lẽ tôi đã không quá để ý như vậy, cứ tưởng rằng, món quà của mình cũng sẽ giống như quyển sách Phương Đình Văn từng tặng, vui mừng mở ra vội vàng, cho dù đó có là thứ mình không thích đi nữa thì nghĩ đầu tiên vẫn là rất vui thích.

Hóa ra, đối với Phương Đình Văn, tôi chỉ là một người bạn quen biết bình thường.

Tôi xếp dù lại, giọt nước mưa lạnh lẽo trượt xuống theo tán dù, từng giọt tích tụ trước thềm cửa.

Rốt cuộc trong chiếc hộp vuông kia là vật gì đã không còn quan trọng.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu, Con Dao Hai Lưỡi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Chương 10

Tôi đạp xe về nhà đã mất hết mười phút, nhanh chạy vào phòng thay quần áo, lấy áo khoác, mang giày, lại vẽ loạn lên mặt mình một chút vừa đúng mười phút, một giây sau, tiếng xe ô tô của Phương Đình Văn liên vang lên ở bên ngoài, tôi buồn cười thở dài, tên Phương Đình Văn này, nói hai mươi phút là đúng hai mươi phút, ngay đến một phút cũng không cho thêm người ta.

Ngày thường, mẹ đều về nhà rất muộn, tôi để lại lời nhắn trên cửa tủ lạnh, nói với bà là tôi đi ăn với bạn, có thể về trễ một chút.

Mở cửa bước ra, Phương Đình Văn đứng bên ngoài chiếc xe màu bạc, anh tựa người vào cửa xe, ánh mắt nhẹ nhàng mà xa xăm, dường như ở khóe mắt còn có nụ cười nhẹ.

Tôi như muốn ngừng thở!

Ai nói chỉ cần nhìn thấy mỹ nữ liền khó thở? Đàn ông anh tuấn, có khí chất lại rắn rỏi cũng sẽ khiến người ta ngừng thở.

Tôi chậm chậm bước từng bước một về phía anh, gần như sau mỗi bước chân đều nghĩ mình có nên đoan trang hơn không, có nên bước đi nhẹ nhàng hơn không, hay nên trầm tĩnh mà không thiếu hoạt bát...

“Kỷ đại tiểu thư,” Anh bước đến, sau đó đưa tay mở cửa xe cho tôi, “Mời lên xe.”

Tôi nhẹ nhàng cúi đầu: “Vâng làm phiền.”

Sau đó, hai người cũng không nhận được cười.

Bên trong xe vẫn gọn gàng sáng sủa, mùi hương cam nhàn nhạt lan tỏa khắp nơi, hương thơm tươi mát.

“Được rồi, bây giờ chúng ta xuất phát, lái xe đi đón công chúa Mẫn Mẫn!” Trong giọng nói của Phương Đình Văn có một chút hưng phấn.

Tôi ngẩn ra: “Mẫn Mẫn, ý anh là Lâm Mẫn Mẫn, anh cũng mời cậu ấy sao?”

“Hai người là bạn thân mà phải không?” Anh ta vừa lái xe, vừa nhẹ nhàng nói, “Tôi nói với Mẫn Mẫn là em cùng đi, lúc đầu cô ấy cũng không tin, nói là nếu như An Nhiên đi nhất định sẽ nói với cô ấy, tôi liền nói vậy chờ anh làm phép đưa An Nhiên đến trước mặt em!”

Trong một khắc, tôi cảm thấy không khí bên trong xe đều ngừng lại.

Tôi yên lặng ngồi, sau một lúc lâu, nghe thấy anh nói: “An Nhiên, sao không nói gì? Em đang trách tôi lúc đầu không nói cho em biết sao? Tôi nghĩ em và Mẫn Mẫn vốn là chị em tốt với nhau, nếu chúng ta cùng tới dự liên hoan, chắc hẳn sẽ náo nhiệt, tôi chỉ muốn cho hai người một cái Surprises mà thôi.”

“Là vậy sao?” Tôi khẽ cười, “Chỉ là, sau này đừng làm chuyện bất ngờ như vậy nữa, tôi sẽ chịu không nổi.”

Phương Đình Văn áy náy cười, một lúc sau lại đột nhiên nói: “An Nhiên, tôi muốn nhờ em một việc.”

“Việc gì?” Tôi hỏi.

Xe đã dừng lại trước nhà Mẫn Mẫn.

“Để sau đi,” Anh cười cười, “Buổi tối khi đưa em về tôi sẽ nói.”

Tôi luôn im lặng trên suốt dọc đường đến “Gia Hoa”.

Tôi không để tâm đến chuyện Phương Đình Văn không nói với tôi việc anh ta mời cả Lâm Mẫn Mẫn, theo như anh ta nói, đây chỉ là một cái Surprises, cái tôi để tâm chính là vì sao Phương Đình Văn có được số điện thoại của Mẫn Mẫn, anh ta không hỏi qua tôi, lần trước gặp Mẫn Mẫn cũng không hỏi cô ấy, thế nhưng anh ta lại biết.

Tôi lại tiếp tục trầm mặc.

Trên đường đi, thỉnh thoảng Phương Đình Văn cũng nói một chút về buổi tiệc liên hoan, Mẫn Mẫn vì biết anh ta chưa lâu nên không nói lời nào, Phương Đình Văn đành phải nói thêm một câu: An Nhiên, em thấy được không?

Mỗi lần anh ta nói như vậy, tôi lại có một cảm giác ngọt ngào bất lực, chỉ có thể ậm ừ đáp lại.

Sau đó, chúng tôi bước vào cửa công ty của Phương Đình Văn.

Hai chữ “Gia Hoa” trầm tĩnh phát sáng giữa bóng đêm, cảm giác cũng giống như quy mô của công ty, tuy to lớn nhưng cô đọng, hoàn toàn tự lực.

Khi đến bữa tiệc liên hoan, tôi và Mẫn Mẫn mới nhận ra, Phương Đình Văn còn trẻ như vậy mà đã là tổng giám đốc của “Gia Hoa”.

“Thật ra đây chỉ là hư danh,” Phương Đình Văn khiêm tốn cười, “Chức vị này tôi mới nhận được hai năm, cũng chưa làm ra thành quả gì, thật là hổ thẹn.”

Chẳng qua là anh ta khiêm tốn, ở thành phố này của chúng tôi, tiếng tăm của Gia Hoa đứng nhất đứng nhì, duy chỉ có tôi là đứa ngốc và Lâm Mẫn Mẫn vốn không quan tâm đến việc kinh doanh mới không nhận ra.

Suốt cả đêm, nhân viên ở Gia Hoa nhìn tôi và Mẫn Mẫn với ánh mắt vừa hiếu kỳ vừa ngưỡng mộ.

Nếu gác chuyện này qua một bên không nhắc đến thì thật ra mọi người ăn uống chơi đùa rất vui vẻ, tôi và Mẫn Mẫn đều chơi rất khá, còn thắng được một vật kỷ niệm nho nhỏ.

Lúc trở về, Phương Đình Văn đưa Mẫn Mẫn về trước, sau đến tôi.

Khi đến trước cửa nhà tôi, anh dừng xe lại, sau đó thật lâu cũng không nói câu nào.

Tôi biết anh muốn nói đến việc muốn nhờ tôi giúp gì đó, mặc dù lời vẫn còn chưa nói ra nhưng tôi đã bỗng nhiên thấy hoảng hốt!

Anh chậm rãi xoay đầu lại, trong giọng nói có một chút bất đắc dĩ.

“An Nhiên, tôi thực thích Mẫn Mẫn, em... có thể giúp không?”

Về đến nhà, tôi nằm mãi ở trên giường mà vẫn không ngủ được, cho dù có nằm đếm cừu thì suy nghĩ lại càng tỉnh táo.

Tôi nhớ đến khoảng thời gian trên đường đến bữa tiệc, Phương Đình Văn luôn cố gắng tạo ra bầu không khí thoải mái, trong khi Mẫn Mẫn trách tôi vì sao không nói cho cậu ấy biết, còn Phương Đình Văn thì cùng lúc trêu đùa Mẫn Mẫn.

Tôi biết Mẫn Mẫn không hề tức giận, tính tình của cậu ấy rất tốt, lúc nào cũng dịu dàng ôn hòa, chẳng qua là vì đi cùng Phương Đình Văn, một người không mấy quen biết nên cậu ấy có chút không quen.

Tôi và Mẫn Mẫn cùng nhau lớn lên, tính nết của cậu ấy tôi hiểu rõ nhất.

Có lẽ cũng bởi vì thế, cho nên Phương Đình Văn muốn nhờ tôi, anh ta sợ Mẫn Mẫn sẽ cự tuyệt.

Phương Đình Văn đối với Lâm Mẫn Mẫn... Chắc hẳn là vừa gặp đã yêu?

Tôi cảm thấy dạ dày quặn lên từng hồi, có lẽ vì buổi tối ăn quá nhiều, dạ dày khó tiêu hóa, nhưng đợi đến lúc này mới đồng lòng lên án tôi.

Tôi đưa tay nhẹ nhàng xoa lên chỗ đau.

Tôi còn có thể làm gì khác đây? Ngoại trừ không ngừng gấp thức ăn cho vào miệng, tôi còn có thể làm gì để giấu đi biểu cảm cứng đờ không tự nhiên của mình?

Tôi thở dài một hơi.

Đột nhiên có tiếng gõ cửa, mẹ mở cửa bước vào, đưa tay bật công tắc đèn ở cạnh cửa.

“Sao còn chưa ngủ? Lăn qua lăn lại ngay đến ở phòng bên cạnh cũng nghe thấy.”

Ánh sáng sáng rực bất chợt xuất hiện xuyên qua mí mắt, tôi đưa một tay chắn sáng, nhẹ giọng nói: “Mẹ, chỉ là việc tối nay làm con rất hưng phấn.”

Mẹ dừng lại một lúc, lại đưa tay tắt đèn, đi đến bên giường của tôi, sau đó chầm chậm ngồi xuống.

“Nhiên Nhiên...” Bà thở dài, “Con có việc gì đừng giấu mẹ, con là do mẹ nuôi lớn, trong lòng con không yên, mẹ có thể nhìn ra. Năm đó... năm đó ba của con muốn ly hôn, con ở ngoài mặt thì tươi cười, nhưng mẹ biết so với người khác, con khổ sở nhất, ban đêm cũng trở mình không ngủ được, cuối cùng trong lúc ngủ còn nói mê, mẹ biết cả.”

Tôi không ngăn được cảm giác chua xót ở trong lòng, nhưng vẫn cười: “Mẹ, chuyện đó đã qua bao nhiêu năm, mẹ còn nhắc lại, làm con xấu hổ muốn chết.”

“Nhưng...”

Mẹ còn muốn nói điều gì, tôi nhanh chóng vươn vai ngáp dài: “Mẹ vừa nói con liền thấy buồn ngủ, được rồi được rồi, mẹ cũng nên nghỉ sớm một chút đi, ngày mai con còn phải dậy sớm...”

Mẹ lắc đầu đứng dậy, sau khi bước tới cửa, lại xoay người nói: “Đúng rồi, đi con vừa gọi điện, bảo là có một người rất tốt, có muốn mẹ sắp xếp cho hai đứa xem mắt không?”

Tôi còn chưa lên tiếng, mẹ lại nói: “Con cũng không cần quyết định ngay, mẹ cũng nói với đi con, hiện tại hai mươi bốn tuổi vẫn còn sớm, từ từ cũng được, con cứ suy nghĩ đi.”

Mẹ đi rồi, trong phòng lại u tối đi, ánh đèn đường bên ngoài cửa sổ cũng không còn sáng rõ, buổi tối không có ánh trăng cùng ánh sao.

Có thể là có, nhưng vì mây trên trời quá dày, ngăn cản ánh sáng của chúng.

Tôi vội lấy một quyển sách ở bên gối, lật mở đến một trang, từ bên trong rút ra một tấm hình.

Dựa vào ánh sáng lờ mờ bên ngoài cửa sổ, loáng thoáng có thể nhìn thấy hình ảnh của ba mẹ và tôi của nhiều năm về trước.

Khi đó tôi còn nhỏ, ba mẹ đều rất trẻ, mỗi người đều mỉm cười hạnh phúc.

Tôi nhớ đến cảnh tượng lúc đó, khóe môi không kiềm được một nụ cười.

Nhưng nụ cười kia đã nhanh chóng biến mất.

Dù sao, đây cũng chỉ là một bức ảnh cũ đã ố vàng.

Vật còn, người không còn.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu, Con Dao Hai Lưỡi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Vài ngày sau, Lâm Mẫn Mẫn cũng đi làm.

Má Lâm vốn muốn cho cậu ấy thực tập trong công ty của ba Lâm, nhưng Mẫn Mẫn lại không đồng ý, chuyên ngành đại học của cậu ấy là quản lý khách sạn, hiển nhiên Mẫn Mẫn muốn làm ở khách sạn, nhưng má Lâm lại không tán thành, chủ kiến của bà là con gái nếu làm việc ở khách sạn sẽ rất phiền phức, chưa kể những lời ra tiếng vào, Mẫn Mẫn lại không muốn tranh cãi với mẹ, nên cả tôi và cậu ấy cùng an nhàn suốt hai năm, gần đây bạn của ba Lâm vừa đầu tư xây dựng một khách sạn năm sao, nhân tiện tiến cử Mẫn Mẫn, vì thế mà cậu ấy chính thức bắt đầu thực tập.

Tôi cố tình trêu ghẹo Mẫn Mẫn: “Nhờ vào mối quan hệ như vậy, chẳng phải cậu lập tức trở thành trưởng phòng quản lý đấy chứ?”

Mẫn Mẫn cười: “Nào có đơn giản như vậy? Cha mẹ vì muốn mình biết khó mà lui, nên đã nói trước với chú Tần để mình làm thực tập sinh, bắt đầu từ vị trí thấp nhất trong khách sạn, hoàn toàn là một người làm công.”

Chú Tần mà Mẫn Mẫn nhắc đến chính là bạn của ba Lâm, có công ty rất lớn ở Hồng Kông, hiện tại lại đang đầu tư vào nội địa.

“Mẹ cậu chịu sao?” Tôi có chút không tin, Mẫn Mẫn từ nhỏ đã được cưng chiều đến lớn, tuy rằng cậu ấy không kiêu ngạo, nhưng dù sao vẫn luôn được sống trong thương yêu đủ đầy, lần này mẹ Lâm thật sự kiên quyết thế sao?

“An Nhiên, có gì mà không chịu được?” Mẫn Mẫn dịu dàng cười, hai lúm đồng tiền khê hiện, “Cậu ở trường học cũng rất vất vả, không phải mẹ cậu cũng chịu được đấy sao?”

Tôi chỉ cười.

Dù sao Mẫn Mẫn cũng không thể hiểu được, giữa việc mẹ tôi có thể chịu đựng với việc mẹ cậu ấy có thể chịu đựng, thật ra không hề giống nhau.

Những ngày yên bình trôi qua, kỳ thi cuối kỳ ngày càng đến gần, thời tiết cũng ngày một rét lạnh, không khiến thi lại ngày thêm sục sôi, mỗi khi phụ đạo cho các em, thỉnh thoảng tôi vẫn nhớ đến mình năm đó.

Cuộc sống của chúng ta cũng từng có lúc như thế này, trong đầu không có quá nhiều suy nghĩ, chỉ biết chăm chỉ học thật tốt, mong rằng cuối kỳ có kết quả khiến cha mẹ vui lòng, sau đó là vui vẻ nghỉ ngơi và mừng năm mới.

Thăng hoặc, Phương Đình Văn có gọi điện vài lần cho tôi, muốn mời tôi và Mẫn Mẫn ăn cơm.

Tôi biết anh ta muốn mời Mẫn Mẫn, có lẽ vì Mẫn Mẫn từ chối, nên anh ta bắt đầu dĩ phải nhờ tôi, nhưng tôi thực sự rất bận, gần như mỗi ngày tôi phải ở lại trường đến bảy tám giờ tối, mệt mỏi như vậy nên tôi không rảnh để bận tâm đến những chuyện khác, thậm chí chỉ muốn lập tức lên giường ngủ tới sáng, vì sáu giờ sáng hôm sau đã phải đến trường.

Xem ra hai năm qua quả thật quá lười biếng, xương cốt suy yếu đi không ít, nhất định phải rèn luyện nhiều một chút.

Thế cho nên, tôi nói cho Phương Đình Văn biết chỗ khách sạn Mẫn Mẫn làm, cũng dặn dò anh ta, Mẫn Mẫn vừa mới bắt đầu đi làm, có lẽ cũng rất bận, nếu được nên đợi cô ấy thích ứng với công việc rồi hãy hẹn.

Nha đầu Mẫn Mẫn này, dù luôn thân thiện mỉm cười với người không mấy quen thuộc, nhưng vẫn duy trì khoảng cách nhất định, ở điểm này, tôi hiểu rất rõ.

Một tuần sau, trường học bắt đầu kỳ thi cuối kỳ, giám thị được sắp xếp khắp nơi, lần đầu tôi làm giám thị, không chỉ trông giữ lớp của mình mà còn những học sinh của lớp khác, không khỏi có chút căng thẳng.

Trước giờ thi, âm thanh tranh cãi ầm ĩ mọi ngóc ngách, nhưng khi chuông báo vào thi vang lên, cả trường liền đột nhiên yên tĩnh, sau khi bài thi được phát ra, chỉ còn nghe thấy tiếng ngòi bút sột soạt chạy trên mặt giấy trắng, tựa như trở lại những ngày nhà còn nuôi tằm khi tôi còn bé, bên trong căn phòng yên ắng râm mát chỉ có tiếng lá dâu được tằm ăn, cũng cùng một âm thanh sột soạt như vậy.

Nhưng tằm dù sao cũng chỉ là tằm, có lá dâu liền vui đầu vào ăn, còn học trò thì không phải vậy.

Lúc đi ngang qua, tôi trông thấy một em học sinh lén rút tài liệu được giấu bên dưới bài thi, trên đó chỉ chút những nội dung cho kỳ thi lần này. Nhìn thấy tôi, em ấy liền giật mình, sắc mặt trắng bệch, tôi liền xem qua tên và lớp của em ấy. Cùng lúc đó, bất chợt hiệu trưởng đi tuần qua nơi này, tôi giao xấp tài liệu cùng tờ giấy ghi tên lớp của em học sinh kia cho thầy.

Sau khi buổi thi kết thúc, tôi thu lại bài thi cho phòng giáo vụ xử lý, sau đó trở lại lớp căn dặn các em chuẩn bị thi cho môn tiếp theo.

Ngay lúc đó, tiếng loa phát thanh của trường vang lên, thầy giáo vụ thông báo phê bình em học sinh vi phạm trong cuộc thi lần này, tiếng loa rõ ràng mà vang dội, em học sinh kia không những nhận điểm không cho kết quả cuối kỳ mà còn nhận hình phạt từ ban giám hiệu.

Học sinh trong lớp đưa mắt nhìn nhau, tôi cũng nhân cơ hội này nhắc nhở các em, dù cho không làm được bài thi thì cũng đừng đại dốt nghĩ đến chuyện đi đường tắt, nếu không hậu quả sẽ càng nghiêm trọng.

Sau khi chuông tan học vang lên, học sinh lập tức giải tán chạy tới nhà ăn, tôi thu dọn lại bàn rồi trở về văn phòng.

Cũng phát hiện không khí trong văn phòng rất khác lạ.

Ngoại trừ một vài thầy cô vốn làm việc trong văn phòng này thì có thêm vài khuôn mặt lạ, họ đưa mắt nhìn tôi có chút kì lạ. Tôi đến đây dạy chưa được bao lâu nên trong hơn một trăm thầy cô giáo ở đây, tôi chỉ quen biết với vài người dạy cùng ban, nhưng vì lễ tiết nên liền cười đáp lại rồi ngồi vào bàn thu xếp đồ đạc.

Nhưng lại có không ít lời thăm thi to nhỏ vô tình hay cố ý rơi vào tai.

“Nhìn xem, cô ta còn giả là như không có gì, thật đúng không coi ai ra gì!”

“Còn đừng nói thế, người ta tuy rằng mới đến, nhưng lai lịch cũng không đơn giản, cần thận coi chừng bị lừa...”

“Lai lịch không đơn giản thì sao? Mới đến mà đã khoe mẽ như vậy!”

“Này, nói nhỏ một chút, những lời này đừng để bị nghe thấy.”

....

Tôi cảm thấy có chút không yên, bọn họ không phải là đang nói đến mình đấy chứ?

Nhưng, tôi và những cô kia hầu như không hề quen biết, cũng không làm việc gì liên quan đến họ, vậy tại sao lại đang nói về tôi? Tôi thật sự không rõ.

Lúc này, Tô Tầm Mặc bước vào, tôi muốn hỏi anh ta, nhưng vì ngại nhiều người, dù muốn nói nên đành thôi.

“Thầy Tôn com rồi sao?” Một cô giáo cũng trong nhóm người bàn tán vừa rồi lên tiếng cười nói.

Tô Tầm Mặc ngước mắt lên, khẽ cười nhạt: “À vâng, cô Mã sao rảnh rồi đến chỗ này của chúng tôi thế này?”

“Muốn học hỏi chút kinh nghiệm từ thầy Tô ấy mà,” cô Mã kia bước đến đứng bên cạnh tôi, vừa liếc mắt nhìn tôi vừa nói, “Thầy Tô thực may mắn có được người ưu tú như cô Kỳ đây giúp đỡ, đúng là Hòa Nhân Kim Tinh *mắt lửa người vàng*, đến chưa được mấy ngày mà đã bắt được một học sinh vi phạm, đám người chúng ta đúng thật già rồi, mắt mờ to như vậy mà không nhìn thấy, tất cả đều bị hiệu trưởng phê bình.”

Cô ta đang nhắc đến chuyện tôi vừa bắt được học sinh vi phạm nội quy, vậy ra những lời vừa rồi quả thật là nói đến tôi, tôi càng thêm không yên lòng, định sẽ đứng dậy giải thích tình huống lúc đó.

Nhưng Tô Tầm Mặc đã chặn trước lời nói của tôi.

“Tôi vừa nghe thầy chủ nhiệm giáo vụ nói,” Anh ta cười nói, “Thì ra là học sinh ở lớp cô Mã, đúng là khó xử, mà lúc vừa rồi tôi cũng có nghe cô Kỳ nói qua, cô ấy vừa mới đến nên cũng chưa kịp thích ứng với nơi này, cho nên chỉ muốn cảnh cáo em kia một chút, nhưng không ngờ hiệu trưởng đi qua nhìn thấy, nên đành phải báo lên ban giám hiệu.”

Tôi có phần khó hiểu, tại sao Tô Tầm Mặc lại nói những lời như vậy? Rõ ràng là không phải như thế, tôi chưa từng nói gì với anh ta?

“Ồ, thì ra là vậy...” Sắc mặt của cô Mã liền có chút ngượng ngùng.

Tô Tầm Mặc liếc mắt nhìn tôi: “Cô Kỳ, vừa rồi chẳng phải cô còn nói cảm thấy rất có lỗi với cô Mã hay sao, hiện tại sẵn có cô Mã ở đây, cô nói giải đi?”

Tôi hơi ngẩn ra, đây lấy gì?

“Ồ kìa, có cái gì mà phải xin lỗi!” Cô Mã nhanh chóng cười: “Nói đến cùng vẫn là lỗi của học sinh, đã làm bài không được mà còn gian dối, vừa rồi tôi cũng đã nhắc cho em ấy một trận, cô Kỳ cũng vừa mới đến, mọi chuyện vẫn còn chưa quen thuộc, không có gì không có gì...”

Tôi đột nhiên liền hiểu ra, vừa rồi họ thăm thi bàn tán có phải là vì đang oán trách việc tôi làm khó học sinh, trách tôi báo lên thầy hiệu trưởng, cũng vì vậy mà làm cô Mã xấu hổ?

Tôi chợt cảm thấy rất phần nộ, nhìn thấy học sinh vi phạm, chẳng lẽ lại không can thiệp? Bắt được tại trận, chẳng lẽ còn phải đến lớp thầy cô chủ nhiệm nhận lỗi?

Tôi thật sự không hiểu!

“Cô Kỳ!”

Tô Tầm Mặc hơi lớn giọng nói: “Cô Kỳ, tôi có chút việc, nhờ cô đến lớp trông các em trước, có lẽ bây giờ các em đã về lớp đầy đủ, cô giúp các em chuẩn bị tốt cho môn thi buổi chiều.”

Trong lòng tôi đang có trăm mối buồn phiền, nhưng đến cùng vẫn phải đè nén cảm giác chua xót phần nộ, cố gắng mỉm cười đứng dậy, lên tiếng chào: “Được, vậy tôi đi trước, cô Mã ở lại nói chuyện.”

Vị cô Mã nọ khẽ gật đầu, khoe miệng cười rạng rỡ, sau đó đặt mông ngồi xuống ghế của tôi cùng nói chuyện với Tô Tầm Mặc.

Tôi không biết mình ra khỏi văn phòng thế nào, lại đi đến lớp học ra sao.

Mỗi một bước đi đều cảm thấy phía sau là vô vàn ánh mắt cùng lời nói khinh thường của những thầy cô giáo khác.

Thế nhưng tôi lại càng bội phục chính mình, dù cho có nhiều ánh mắt châm chọc như vậy nhưng tôi vẫn bước đi thản nhiên như không.

Sau khi đến phòng học, tôi dựa theo môn thi buổi chiều mà sắp xếp thời gian cho các em ôn tập.

Tiếng làm rầm òn bài của học sinh bắt đầu vang lên từ trong phòng học, tôi đứng ở bên ngoài nhìn bầu trời mờ mịt u ám.

Thời tiết thế này thường là điềm báo tuyết sắp rơi, trời lạnh như vậy mà sao còn chưa có tuyết chứ?

Di động chợt vang lên báo có tin nhắn.

Tôi mở ra xem, là do Phương Đình Văn gửi đến, anh ta nói buổi tối muốn gặp Mẫn Mẫn, hy vọng nếu tôi không bận có thể đến cùng.

Tôi nghĩ một lúc lâu, đột nhiên phía sau vang lên tiếng học bài huyên náo ầm ĩ của học sinh, tôi đáp lại đồng ý.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu, Con Dao Hai Lưỡi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12

Trong quán cà phê của khách sạn Hoa Dật, ánh đèn trầm tĩnh, tiếng nhạc du dương, chiếc tách men sứ ánh lên thứ ánh sáng trong suốt, tôi ngồi một mình, ngón tay vuốt nhẹ lên dây hoa văn màu xanh nhạt chạy dọc trên mặt tách.

“An Nhiên.”

Tôi ngẩng đầu, có chút không ngờ khi người đến là Phương Đình Văn, anh ta kéo chiếc ghế bọc da ngồi xuống, người phục vụ liền bước đến nhận chiếc áo khoác màu xám nhạt bằng lông dê từ trong tay Phương Đình Văn, anh ta đưa tay sờ lông cả vạt trên cổ áo, mỉm cười nhìn tôi.

Tôi khẽ cười: “Người nói muốn hẹn Mẫn Mẫn là anh, thế mà người đến trễ cũng là anh?”

“Thật có lỗi,” Anh ta áy náy cười, “Vừa định đi thì đột nhiên có bản fax gửi đến, trong một lúc không thể đi ngay được nên đành phải để Kỹ thuật đợi lâu, như vậy đi, vẫn là quy cũ, người đến muộn trả tiền.”

“Nếu thế phải chờ đến lần sau hãy tính mới đúng nha,” tôi cười, “Lần này là do anh mời khách, người trả tiền vốn phải là tổng giám đốc Phương.”

Anh chỉ cười, vươn tay cầm lấy ly nước trước mặt hớp một ngụm, lên tiếng hỏi: “Mẫn Mẫn đâu? Vẫn chưa đến lúc thay ca sao?”

Tôi hơi lắc tay ra hiệu: “Cậu ấy vừa gọi điện báo chúng ta chờ một lát.”

Phương Đình Văn nhẹ nhàng gật đầu.

Tựa người vào lưng ghế, anh quay đầu nhìn xung quanh quán cà phê.

“Mẫn Mẫn trước giờ luôn ở bên cạnh cha mẹ, lần đầu tiên ra ngoài đi làm, không biết có thích ứng được hay không?” Anh ta tự lẩm bẩm một mình, “Khách sạn Hoa Dật có hợp tác cùng Gia Hoa, nhân viên quản lý của hai bên cũng cùng nhau ăn cơm vài lần, có cần nhờ họ giúp đỡ Mẫn Mẫn một chút không?”

Một câu sau không phải là anh ta tự nói với mình mà là hỏi ý kiến của tôi.

Tâm trạng tôi có chút buồn bã, như những gì tôi từng nói, mọi người đều thương yêu Mẫn Mẫn, ngay đến Phương Đình Văn cũng yêu chiều gọi cậu ấy là “Công chúa Mẫn Mẫn”, với một cô gái như vậy, thử hỏi còn có điều gì là không may mắn?

“Nếu Mẫn Mẫn cần giúp đỡ, ba mẹ cậu ấy cũng có thể làm được,” tôi thăm thò dài, miễn cưỡng cười nói, “Công việc nào cũng vậy, lúc bắt đầu nhất định sẽ vất vả, cũng sẽ không dễ dàng.”

Anh ta gật đầu: “Tôi cũng hiểu được, chỉ là không muốn nhìn thấy Mẫn Mẫn vất vả.”

“Đợi sau khi Mẫn Mẫn đến, anh tự mình hỏi đi,” tôi giữ chiếc tách sứ trong tay, ngón tay siết chặt lấy quai tách, cảm giác rắn chắc mà lạnh lẽo, “Tôi nghĩ, có lẽ cậu ấy cũng muốn rèn luyện mình một chút.”

Đang nói, chợt nghe thấy tiếng giày cao gót gõ lên mặt sàn nhà, chúng tôi ngẩng đầu nhìn, quả nhiên là Mẫn Mẫn đang đi đến.

Cậu ấy đã thay bộ đồng phục của khách sạn, mặc một chiếc áo lông cừu trắng tinh được thêu hoa cùng với chiếc váy vừa chấm gối màu xanh biếc, chiếc áo khoác cũng bằng lông cừu được vắt trên tay, gương mặt Mẫn Mẫn đỏ bừng vì vội vàng chạy tới.

“Xin lỗi hai người, mình đến muộn...”

“Không sao, cũng vừa mới đến thôi.” Phương Đình Văn đứng dậy kéo ghế cho Mẫn Mẫn, đợi sau khi cậu ấy ngồi xuống mới khoác tay ra hiệu cho phục vụ đứng ở cách đó không xa.

“Tiên sinh, tiểu thư, buổi tối vui vẻ, xin hỏi các vị muốn dùng gì?” Người phục vụ bước đến, hơi cúi người mỉm cười.

“Mẫn Mẫn, An Nhiên, hai người uống gì?” Phương Đình Văn không nhìn vào thực đơn vội mà đưa mắt hỏi tôi và Mẫn Mẫn.

Tôi cầm chiếc tách sứ trước mặt, mỉm cười nói: “Tôi đã gọi rồi, Mẫn Mẫn thì sao?”

Cậu ấy nhìn qua một chút liền nói: “Lấy mình một ly Mocha là được.”

“Tôi một ly Lam Sơn.” Phương Đình Văn cúi mắt nhìn xuống thực đơn, lại nói: “Và thêm ba phần bánh ngọt.”

Tôi nhìn anh ta không nói nên lời: “Phương Đình Văn, anh đói như vậy sao?”

“Không phải tôi,” anh mỉm cười, “Tôi thấy Mẫn Mẫn vừa thay ca, chắc hẳn cũng chưa ăn cơm chiều, An Nhiên cũng vậy, uống cà phê không tốt cho sức khỏe. Tôi cũng không biết nhiều về bánh ngọt cho lắm, chỉ tùy tiện chọn một loại, hai người không được chê đâu đấy.”

Từ đầu Mẫn Mẫn luôn không nói lời nào, nhưng lúc này cũng cười nói: “May mắn là những người làm ở đây không nhận ra, lỡ như mà bọn họ nhìn thấy mình lúc vừa rồi còn là nhân viên phục vụ phòng, hiện tại lại ngồi ở đây ăn bánh uống nước hơn một trăm đồng, nhất định sẽ nghĩ mình là người điên.”

“Phục vụ phòng?” Đôi mày anh tuấn của Phương Đình Văn khẽ nhướng lên, “Mẫn Mẫn, sao lại là phục vụ phòng? Việc đó không được tốt lắm.”

Mẫn Mẫn vô tư cười: “Bắt đầu từ vị trí thấp nhất đúng là có chút vất vả, nhưng khi ở trường đều đã được học qua, cẩn thận một chút là được.”

“Vậy...” Phương Đình Văn có chút ghen tị, “Khi phục vụ phòng có vị khách nào... cô tình gãy rồi không?”

Tôi gạt đầu, cũng nói: “Đúng rồi Mẫn Mẫn, công việc phục vụ phòng rất phức tạp, nếu được phân đến bộ phận ăn uống thì tốt hơn.”

“Mình biết mọi người quan tâm đến mình, nhưng mà, cả hai cũng đừng lo lắng nhiều quá,” Mẫn Mẫn dịu dàng cười, “Hoa Dật dù sao cũng là khách sạn năm sao, nhân viên đều được huấn luyện đứng đắn đối với những tình huống như vậy, hai người yên tâm đi.”

Tôi nghĩ người như Mẫn Mẫn chắc sẽ không gặp phải những chuyện như vậy, mà cho dù có gặp chuyện phiền hà thì cũng đã có chú Tần của cậu ấy ra mặt giải quyết, tôi có nghe mẹ Lâm nói qua, người có tên Tần Văn kia đang là giám đốc quản lý khách sạn Hoa Dật, giữ một nửa cổ phần của công ty, thực lực rất mạnh.

Phương Đình Văn vẫn lo lắng như cũ, nhưng Mẫn Mẫn lại không quá quan tâm, nên anh ta chỉ có thể nhắc nhở Mẫn Mẫn cẩn thận.

Khi tôi cùng Mẫn Mẫn vào nhà vệ sinh, Mẫn Mẫn liền hỏi: “An Nhiên, rốt cuộc thì có chuyện gì xảy ra với tên Phương Đình Văn kia vậy? Có phải hình như anh ta đã quan tâm đến mình quá nhiều rồi không?”

Tôi khẽ cười: “Lâm Mẫn Mẫn, cậu vốn thông minh như vậy sao không nhìn ra là Phương Đình Văn đang theo đuổi cậu?”

“Không phải là như vậy chứ?” Mẫn Mẫn hơi kinh ngạc, “Mình cứ nghĩ anh ta có cảm tình với cậu...”

Đúng vậy, lúc trước, ngay cả tôi cũng nghĩ là như vậy?

Nhưng chuyện trên đời, không phải mình nghĩ thế nào là sẽ như thế đó, có đôi khi nó hoàn toàn ngược lại.

“Mẫn Mẫn,” tôi kéo tay cậu ấy, khẩn thiết nói: “Mình và Phương Đình Văn chỉ thân với nhau thôi, người anh ta thích là cậu, còn về phần cậu... thấy thế nào?”

“Mình...” Trong một lúc, Mẫn Mẫn lúng túng không biết phải làm sao, “Mình chưa từng nghĩ tới, nếu như anh ta thích mình, tại sao không nói trực tiếp với mình?”

Tôi cười gõ lên trán Mẫn Mẫn: “Tiểu thư Lâm Mẫn Mẫn, cậu còn không biết bản thân là người thế nào sao, với người không thân thuộc thì lúc nào cũng có cảm giác dè phòng, người ta chỉ nhìn cậu thôi cũng đã không dám, thử hỏi còn có gan nói thẳng hay sao!”

Mẫn Mẫn ngượng ngùng cười: “Cậu nói đúng, ở điểm này mình thừa nhận, với người không quen thuộc, mình chẳng biết phải nói chuyện thế nào với họ.”

“Nhưng sau khi đã quen thuộc, cậu lại thực tâm đối xử tốt với họ,” tôi nói, “Mà Phương Đình Văn cũng không phải là người không quen biết, có muốn cân nhắc một chút hay không?”

“Còn cậu?” Mẫn Mẫn bất chợt nhìn tôi hỏi: “An Nhiên, cậu cảm thấy anh ta thế nào? Ngay từ đầu, mình còn tưởng cậu thích anh ta...”

Tôi hơi ngần ra, sau đó ha hả cười: “Mẫn Mẫn à, nếu cứ là bạn bè là phải thích thì mẹ cậu nhất định sẽ trách mình lôi kéo cậu thành người đồng tính!”

Tôi cười, nhưng trong lòng lại chua xót, cười đến nỗi mũi đã bắt đầu cay cay.

“Được rồi được rồi.” Tôi rút khăn giấy từ trong hộp ra lau mũi, cố ý làm ra giọng nói nghẹt mũi, “Mình thấy ý tứ của đôi bên cũng không khác biệt gì mấy, kết cục thế nào chỉ còn tùy vào hai người ha?”

“Nha đầu An Nhiên cậu,” Mẫn Mẫn không nhịn được mà lấy tay véo má của tôi, “Khuôn mặt này sao không biết thẹn thùng là gì thế hả? Chỉ lớn hơn mình mấy tháng mà đã ra dáng bà mối thế này.”

Tôi mỉm cười tránh người đi, cười đến nước mắt ngập đầy khóe mắt.

Mẫn Mẫn... hẳn là không ghét Phương Đình Văn.

Nếu, nếu có một ngày, Mẫn Mẫn và Phương Đình Văn cũng có thể thân mật như thế này, Phương Đình Văn, anh nhất định sẽ rất vui, phải không?

Sau đó, Phương Đình Văn đưa Mẫn Mẫn về nhà trước rồi đến tôi.

Thật ra anh ta muốn đưa tôi về trước, sau mới đến Mẫn Mẫn, nhưng vì từ hướng khách sạn Hoa Dật về thì nhà Mẫn Mẫn gần hơn, hơn nữa Mẫn Mẫn lại nói một nền trước tiên đưa cậu ấy về nhà trước.

Dọc trên đường đi, Phương Đình Văn và Mẫn Mẫn luôn phiên nhau đổi đề tài nói chuyện, tôi thì cực lực hưởng ứng theo, sau đó lại lái câu chuyện về phía hai người họ, vì thế mà mọi người đều cười nói, không khí so với trước đây hòa hợp hơn nhiều.

Tôi không biết mình lại có thể nói nhiều như vậy, ban ngày ở trường đã nói rất nhiều với học sinh, buổi tối lại không biết mệt mỏi như vậy, tôi thật sự khâm phục bản thân.

Đột nhiên nhớ đến những vở Việt kịch và Hoàng Mai kịch tôi từng đi xem với bà ngoại, nội dung thường xoay quanh những câu chuyện cổ xưa mà du dương trầm bổng, vị thư sinh muốn cùng tiểu thư nói chuyện, người giúp đỡ làm cầu nối luôn là nha hoàn.

Cho dù nha hoàn vô cùng thông minh lanh lợi, cho dù nha hoàn có tình ý với thư sinh, thì vẫn chỉ là nha hoàn.

Mà hiện tại Kỳ An Nhiên mình có phải đang sắm vai này hay không?

Tâm trạng buồn bã, tôi đưa mắt ra ngoài cửa xe nhìn cảnh vật đang không ngừng lướt qua.

“An Nhiên?” Phương Đình Văn lên tiếng gọi.

“Hử?” Khi mở miệng đáp, tôi mới nhận ra giọng mũi của mình quá nặng, “Có, có chuyện gì không?”

Anh ta vẫn lái xe như trước, lời nói thân thiết: “Em làm sao vậy? Trông như có tâm sự.”

Tôi vẫn không quay đầu, ngược lại vẫn dán mắt vào cửa kính lạnh ngắt, tâm trí lođăng: “Không có gì, anh nhìn lầm rồi.”

Có lẽ vì giọng nói của tôi quá mức lãnh đạm nên anh ta cũng không hỏi lại, mà tôi cũng không nói tiếp.

Bên ngoài, đèn đuôi xe ô tô nối dài thành một đường thẳng, đổ đến nỗi chói mắt.

Sau khi về đến nhà, tôi bước xuống xe, đóng cửa xe rồi nói tạm biệt, sau đó xoay người định rời đi.

Lại nghe phía sau có tiếng mở cửa xe, một lát là tiếng Phương Đình Văn gọi tôi.

“An Nhiên.”

Tôi xoay người lại khẽ cười: “Còn chuyện gì sao Phương đại nhân?”

Gió đêm hơi thổi bay vạt áo khoác màu xám nhạt trên người anh, dù với loại màu sắc phổ biến như vậy nhưng khi mặc vào trông anh lại rất đặc biệt, lúc này, Phương Đình Văn cứ đứng như vậy trước mặt tôi, đôi mắt sáng rõ giữa bóng đêm.

“Chúng ta là bạn, nếu có chuyện gì cứ nói, tôi cũng có thể giúp đỡ.”

Anh có thể giúp sao? Giúp thế nào đây? Chẳng lẽ muốn tôi nói Phương Đình Văn anh không cần phải thích Mẫn Mẫn, hiện tại cậu ấy không hề có cảm giác gì với anh như tôi thì ngược lại, anh có thể thích tôi sao?

Suy nghĩ này làm tôi không nhịn được cười.

Thật là chua xót.

“Không có gì,” tôi nhẹ nhàng nói, “Chỉ là gặp phải vài chuyện buồn phiền ở cơ quan mà thôi, không sao cả.”

Trông anh có vẻ nhẹ lòng đi: “Em lúc nào cũng làm tôi yên tâm, hơn nữa, Kỳ An Nhiên mà tôi biết nhất định không phải là người yếu đuối.”

“Tất nhiên rồi,” Tôi cười, “Anh nghĩ tôi và công chúa Mẫn Mẫn của anh giống nhau sao? Người ta là công chúa, lúc nào cũng được mọi người cưng chiều, còn tôi là đầu phụ, chung không nát, nấu không chín, chiên không vỡ!”

“Ha ha...” Anh ta bị chọc cười vì lời nói và điệu bộ của tôi, lắc đầu nói, “Vậy được rồi, tiểu thư đầu phụ, đi nghỉ sớm đi, ngủ ngon.”

Tôi cũng cười chào tạm biệt: “Ngủ ngon.”

Tôi lại xoay người, bước từng bước lên bậc thang vào nhà.

Kỳ An Nhiên có lẽ chỉ là một miếng đậu phụ chung không nát, nấu không chín, chiên không vỡ, quả thực cũng không khác gì nữ kiệt anh hùng!

Nhưng mà, nếu như có thể, Kỳ An Nhiên... cũng rất muốn làm công chúa.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu, Con Dao Hai Lưỡi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Kỳ thi cuối kì nhanh chóng trôi qua, trường học phân các thầy cô thành ba hội đồng đổi bài chấm điểm, kết quả có được cũng rất nhanh, lớp của Tô Tầm Mặc vẫn đứng thứ nhất, ngay cả kết quả môn Văn cũng không tệ, số điểm trung bình nằm trong những thứ hạng đầu.

Trước khi học kỳ kết thúc, tổ Văn mở cuộc họp thường kỳ, thảo luận về những điểm trọng tâm trong học kỳ sau, tôi nhìn sơ qua sách giáo khoa của học kỳ sau, liền giao cho các em một ít bài tập ngoại khóa, ví như tìm đọc những quyển sách có liên quan đến những tác giả được nói đến trong sách giáo khoa mới, hoặc ghi chép lại những chuyện vật vãn hằng ngày hay những gì đọc được theo dạng tùy bút.

Các em vừa viết lại bài tập trên bảng vừa chau mày sâu khò.

“Cô Kỳ.” Một em nam sinh, mà trước đây từng phải ngồi lại lớp làm lại bài tập, kẻ khò, “Không phải đã có bài tập nghỉ đông rồi sao, sao giờ còn phải viết những cái này nữa?”

“Em tưởng muốn học giỏi Văn thì chỉ cần viết đi viết lại nhiều lần là được sao?” Tôi nghiêm mặt nói, “Không nhân lúc nghỉ lễ mà tích lũy thêm từ ngữ để viết văn, đợi đến khi vào học rồi còn có thời gian sao?”

“Cô Kỳ đừng nghe cậu ta nói,” em học sinh ngồi bên cạnh nam sinh kia liền nói, “Bài tập của cô dạy Văn trước đây còn nhiều hơn cơ, mà thầy Tô và cô ấy cũng dùng qua nhiều biện pháp nhưng vẫn vô dụng, khả năng viết văn của bọn em vẫn không khá lên là mấy, so với trước đây, bài tập của cô là còn ít.”

“Cô hiểu,” tôi liền nói, “Ý của Diệp Khai là... em ấy hy vọng cô cũng giống như cô giáo dạy Văn trước đây? Nếu thế, các em cứ làm những bài tập cô đã dặn, riêng với bạn học Diệp Khai, cô sẽ thiên vị với em một chút, giao tất cả bài tập ngoại khóa của các thầy cô dạy Văn ở những lớp khác cho em, như vậy là được rồi phải không?”

Cả lớp liền cười rộ lên, chỉ có em nam sinh tên Diệp Khai kia là ngượng ngùng cúi đầu, một câu cũng không dám nói, chỉ biết vùi đầu vào ghi chép.

Tôi cũng cười, thật ra những đứa trẻ này đều rất đáng yêu, chỉ cần không nhắc đến việc học, không nói đến thành tích, các em ấy đều là những đứa trẻ vui tươi hoạt bát lại có chút khờ khạo hồn nhiên, hơn nữa học kỳ cũng vừa kết thúc, áp lực trên vai cũng tạm thời được gỡ xuống, vì thế mà bọn trẻ mới nói cười vui vẻ như vậy.

Sau khi tiết học kết thúc, tôi thu dọn bàn rồi quay về văn phòng.

“Cô Kỳ!” Diệp Khai đuổi theo từ phía sau, nhìn tôi cười nói.

Tôi nhìn em nam sinh có chiều cao không khác tôi là mấy, mỉm cười nói: “Thế nào Diệp Khai, muốn cô thiên vị với em thật à?”

“Hi, em không dám!” Cậu bé vội lắc đầu, sau đó cười nói: “Cô Kỳ, nghỉ phép cô định làm gì? Mà học kỳ sau... học kỳ sau cô còn dạy lớp tụi em không?”

Tôi lắc đầu: “Cô cũng không biết, việc này còn tùy vào sắp xếp của trường, sao, em muốn cô đi hay muốn cô ở lại?”

“Đương nhiên là muốn cô ở lại!” Diệp Khai nghiêm túc nói: “Cô Kỳ là tốt nhất, cũng không đáng sợ, lại rất hợp với tụi em.”

“Còn biết nịnh hót như vậy...” Tôi cười, “Cô cũng muốn, nhưng lớp các em là lớp giỏi, các thầy cô ban giám hiệu nhất định sẽ rất quan tâm đến, nói không chừng sẽ chọn ra một thầy cô nào đó có kinh nghiệm hơn đến dạy các em.”

“Nhưng thầy cô dù có kinh nghiệm tốt, cũng chỉ quan tâm đến thành tích,” em ấy bỗng nhiên cúi đầu thở dài, “Những đứa yếu kém như bọn em, có lẽ là bị vứt bỏ không quan tâm...”

Giọng cậu bé làm tôi có chút không đành lòng.

“Diệp Khai, không phải là em yếu kém, mà là các em còn chưa thực sự cố gắng thôi,” tôi kéo em ấy đến một góc yên tĩnh, khích lệ, “Thật ra các em đều thông minh, lần trước thầy Tô cũng đã nói, nếu các em không cố gắng, người vứt bỏ các em không phải là ai khác mà là chính các em, bây giờ còn thời gian, có thể học thì tận dụng mà học thêm nhiều một chút, còn hơn không làm gì để rồi cam chịu.”

Cậu bé vẫn cúi đầu đứng yên, biểu cảm trông rất đáng thương.

“Aizz, muốn cô làm sao đây,” tôi luống cuống không biết làm gì, vỗ vỗ vai cậu bé rồi nói, “Diệp Khai, em có phải là con trai không đấy, lời nói sao không có chút dũng khí nghị lực gì hết thế kia, không cần phải lo lắng xem thầy cô nào sẽ là người dạy, em cứ thử tận lực cố gắng một lần xem kết quả cuối cùng thế nào! Nếu kết quả tiến bộ, em mời cô ăn cơm, còn nếu vẫn như cũ, cô mời em! Thế nào!”

Cuối cùng cậu bé cũng ngước mắt nhìn lên, diễn cảm lại rất kỳ quái, sau đó “Ha ha” cười lớn.

“Ha! Ha! Cô Kỳ, cô với thầy Tô nói chuyện giống nhau thật!”

Ta sầm mặt nói: “Diệp Khai, ý gì đây, nhầm chán không có việc gì làm nên tìm cô đùa giỡn phải không?”

“A, em không có không có...” Cậu chàng nhanh chóng lắc đầu lại xua tay phủ nhận, “Hai ngày nữa cô sẽ biết.”

Vừa nói xong liền chạy đi mất, vai mang túi xách vẫn không quên quay lại nhìn tôi cúi chào.

Tôi như lạc trong sương mù, thằng bé Diệp Khai này, rốt cuộc là đang nói cái gì?

Nhưng có thể chắc chắn một điều, việc này cùng với Tô gia thượng hạng Tô Tầm Mặc không thể không có liên quan.

Buổi chiều, trường học tổ chức lễ tổng kết, thông báo tình hình dạy học vào học kỳ tới, ngoại trừ xếp hạng thành tích cuối kỳ và phần thưởng làm mọi người hưng phấn thì có rất nhiều chuyện được lặp đi lặp lại dài dòng văn tự, cộng thêm hệ thống lò sưởi làm không khí trong phòng hội nghị thực ảm áp, tôi cũng không ngăn được cơn buồn ngủ, cuối cùng nhờ vào tiếng vỗ tay nhiệt liệt mà tỉnh lại.

Tôi vội vàng đưa tay lau miệng rồi cũng dùng sức vỗ tay theo.

Sau khi kết thúc, tôi đang chuẩn bị quay về văn phòng thu dọn đồ, lại bị thầy hiệu trưởng gọi lại, sau đó bước vào phòng hiệu trưởng.

Đang lo sợ bất an thì khi ngước mắt nhìn lên liền thấy Tô Tầm Mặc vào thầy chủ nhiệm giáo vụ cũng ở bên trong.

Tôi càng hốt hoảng, chuyện gì thế này? Tam đường hội thẩm sao?

Hiệu trưởng ra hiệu cho tôi ngồi trên chiếc ghế bên cạnh, liền nói: “Cô Kỳ, sau khi thảo luận, ban giám hiệu đã quyết định để cô tiếp tục đảm nhiệm vị trí phó chủ nhiệm cho lớp của thầy Tô, đồng thời cũng dạy Ngữ Văn cho lớp này, cùng nhau chuẩn bị cho các em ôn tập thật tốt cho kỳ thi vào đầu tháng ba.”

Tôi giật mình nói: “Tại sao?”

Ánh mắt Tô Tầm Mặc khẽ liếc sang, tôi lại giật mình, vội nói chữa: “Không phải... ý của em là em chỉ vừa mới đến, kinh nghiệm lại không đủ, trong khi lớp của thầy Tô là lớp giỏi, em sợ mình đảm nhiệm không nổi.”

“Cô yên tâm,” thầy chủ nhiệm giáo vụ cười híp mắt, “Nếu trường đã quyết định để cô tiếp tục dạy, khẳng định là đã cân nhắc kỹ lưỡng, nếu như lo lắng, có thể học hỏi ở những giáo viên dạy Văn khác, hoặc là nhờ thầy Tô dạy cũng được, các ngành học đều tương thông, thầy Tô nói có phải không?”

Tô Tầm Mặc cũng nhẹ gật đầu.

Tôi thở dài, ngành học tương thông, vậy cũng có thể sao, giữa môn khoa học xã học và khoa học tự nhiên, giữa toán học và ngữ văn. . .mà cho dù là có tương thông thì có thể tương thông được bao nhiêu đây?

Nhưng tất nhiên tôi không thể nói như vậy, tôi chỉ có thể cười, trên mặt còn có chút khó xử.

“Cô cũng không cần lo nghĩ nhiều,” thầy hiệu trưởng lại nói, “Thật ra đây là ý của thầy Tô, trường học tin tưởng vào ánh mắt của thầy Tô, cũng tin tưởng cô.”

Tôi lại càng nghi ngờ, đưa mắt nhìn Tô Tâm Mặc khó hiểu, trong đầu bây giờ là vô vàn dấu chấm hỏi.

Sau khi rời khỏi phòng hiệu trưởng, Tô Tâm Mặc đi ở phía trước, tôi đuổi theo sau, phải chạy đi vài bước mới theo kịp.

“Tô...à không... Thầy Tô, tại sao anh làm như vậy?”

Tôi hỏi câu này một phần cũng là vì chuyện mấy hôm trước Diệp Khai từng nói, lời nói lúc đó của em ấy thật sự làm tôi khó hiểu, nhưng lại không muốn dò hỏi em ấy quá nhiều.

Vội lại...Nếu như có thể, tôi có chút không muốn cùng làm việc cùng với anh ta, một người như thế luôn làm tôi thấy áp lực.

“Nếu đôi giáo viên thường xuyên sẽ gây ra nhiều khó khăn cho học sinh.” Anh ta không hề dừng lại, mà cũng không nhìn tôi, giọng nói vẫn bình thản trước sau như một.

“Anh không sợ tôi dạy dở không tốt học sinh của anh hay sao?” Tôi nhin không được lại trêu anh ta, “Nếu như ảnh hưởng đến tiếng tăm thầy chủ nhiệm ưu tú của anh, tôi không chịu trách nhiệm đâu.”

Anh ta đột nhiên dừng bước, tôi nếu không phản ứng kịp là đã đâm sầm vào lưng Tô Tâm Mặc.

“Tôi không nghĩ thế...chỉ có thầy cô tốt mới có thể dạy học sinh tốt,” Anh ta quay đầu nhìn tôi, ánh mắt trầm tĩnh, “Cô Kỳ, tôi tin vào năng lực của các em học sinh, chỉ cần cô làm tốt chức trách của mình, tôi tin sẽ không xảy ra chuyện cô vừa mới nói. Hơn nữa, cho dù chuyện đó có xảy ra, người xấu mặt chỉ có mình cô, tôi nhiều lắm thì chỉ bị quở trách không biết chọn người, cô nói xem có đúng không?”

Tôi ngo ngác đứng tại chỗ nhìn anh ta lưng thẳng xoay người bước đi.

Sau khi hồi phục lại tinh thần, tôi lại không kiềm được cơn tức giận.

Này, này, tên Tô gia thượng hạng...Sao anh ta cứ xem thường tôi như vậy? Còn đem tôi ra làm tấm bia đỡ đạn là sao?!

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu, Con Dao Hai Lưỡi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14

Trong thời gian nghỉ đông, thời tiết ngày một rét lạnh, thế nhưng mãi vẫn chưa thấy tuyết rơi.

Mẹ nhận làm kế toán cho vài công xưởng, càng đến cuối năm thì công việc càng bận rộn, cho nên trong nhà lúc nào cũng chỉ có một mình tôi. Bình thường nếu không đọc sách soạn bài thì nằm võng xem tivi, không khí yên tĩnh quá mức nhiều khi thật nhàm chán, vì thế thỉnh thoảng tôi hay đến Gia Cư quán của mẹ Lâm, Mẫn Mẫn không có nhà, mẹ Lâm cũng cảm thấy quanh quẽ.

Mẫn Mẫn được chỉ định thử việc ở bộ phận phục vụ phòng là chủ ý của mẹ Lâm, bà nghĩ công việc ở đó nhất định là cực khổ nhất, Mẫn Mẫn chắc chắn sẽ không chịu được mấy ngày, thế nhưng không ngờ là tính nhẫn nại của Mẫn Mẫn lại tốt như vậy, làm việc ở khách sạn suốt mấy ngày như vậy mà vẫn không về nhà kể khổ một lần.

Trong thời gian thử việc, nhân viên sẽ rất bận rộn, mặc dù có chế độ giao ban, nhưng nếu như gặp phải những tình huống đột nhiên phát sinh, thì cũng không dễ gì tan ca đúng giờ.

Mẹ Lâm thương con gái của mình nên mấy ngày qua đều nấu canh hầm bổ cho Mẫn Mẫn.

Lúc tôi đến, bà đang nấu canh gà ở phòng bếp sau quán, trong nồi còn có đông trùng hạ thảo, táo đỏ, cầu kỷ, sau khi hầm xong thì rót đầy vào bình giữ nhiệt.

“Mẫn Mẫn gọi điện thoại về báo là hôm nay tăng ca, An Nhiên, con giúp dì mang canh gà sang cho Mẫn Mẫn, dì sợ con bé còn chưa ăn cơm.”

Tôi cầm lấy chiếc bình giữ nhiệt, bên trong là canh gà thơm phức nóng hổi, nhưng mặt inox bên ngoài bình vẫn mát lạnh.

Bất chợt nhớ lại, khi còn nhỏ, trong nhà cũng có một chiếc bình giữ nhiệt nhưng làm bằng nhựa nên giữ ấm không được lâu, khi cầm trên tay, bên trong nóng hổi, bên ngoài thì hơi ấm ấm, vào mùa đông rét lạnh thì tựa như cái lò sưởi tay.

Trước kia mẹ cũng thường nấu canh, thỉnh thoảng cũng có canh gà, nhưng mẹ chỉ cho thêm vào đó nắm hương và vài lát gừng, thế nhưng tôi lại thích cái hương vị thanh đậm đó, ăn vào không hề ngấy.

Chỉ là không biết đã bao nhiêu năm rồi mẹ không còn nấu canh như thế.

“An Nhiên, con suy nghĩ gì vậy?” Mẹ Lâm gọi tôi.

“Dạ,” Tôi khẽ cười, “Con đang nghĩ, Mẫn Mẫn nhìn thấy bát canh gà ấm áp này, nhất định sẽ rất vui.”

Khi đến cửa của khách sạn Hoa Dật, tôi đi về phía bàn tiếp tân, hỏi thăm vị trí phòng nghỉ của bộ phận phục vụ phòng, sau đó ôm theo bình giữ nhiệt vào thang máy đi lên lầu.

Trong giờ làm việc, có lẽ Mẫn Mẫn sẽ tắt máy điện thoại hoặc là để lại trong phòng nghỉ, cho nên nếu tôi có gọi điện thì chắc cô ấy cũng không bắt máy, chỉ bằng tự mình đi xem một chút, cũng tiện thể nhìn ngắm thiết kế bên trong Hoa Dật.

Thang máy đến lầu hai thì ngừng, một người đàn ông bước vào, trong khoảng ba bốn mươi tuổi, mặc Âu phục, mang giày Tây chỉnh tề, có lẽ là khách nghỉ trong khách sạn, ánh mắt trông rất điềm tĩnh, nhìn thấy tôi ấn nút giữ cửa thì khẽ gật đầu với tôi.

Tôi khẽ cười lịch sự, sau lại đưa mắt nhìn vào bảng số tầng trong thang máy đang từ từ nhảy số.

Ngay khi số tầng sắp lên “8”, tôi chợt cảm thấy trong tay nhẹ bẫng, không ngờ tay cầm của bình giữ nhiệt bị lỏng, cả chiếc bình inox rơi xuống, lăn lông lốc đến chân người đàn ông kia rồi dừng lại.

Tôi vội vàng ngồi xổm xuống nhặt chiếc bình lên, vừa tỏ ý có lỗi: “Thật xin lỗi.”

Người đàn ông mỉm cười, trầm giọng nói: “Không sao.”

Tôi thăm nghĩ, thật may là chiếc bình không rơi trúng chân người kia, lại nghĩ sao mẹ Lâm lại mua cái bình kém chất lượng như vậy?

Tuy nhiên, nắp bình đóng rất kín nên không có một giọt canh nào rơi ra ngoài, nếu không sàn thang máy mà bị dơ thì thật phiền phức.

Sau đó tôi đành lấy hai tay ôm lấy bình giữ nhiệt, chiếc bình này cách nhiệt rất tốt, mặt inox mát lạnh như băng, giống như trong tay tôi có một khối băng không thể nào tan.

Lúc tìm thấy Mẫn Mẫn là khi cô ấy đang từ phía bên kia hành lang đi tới, thấy tôi, cô ấy liền cười.

“Mẫn Mẫn, mẹ cậu nghe nói cậu ở lại tầng ca, nên nhờ mình mang canh gà tới đây,” tay ôm bình giữ nhiệt giờ cao, “Nhưng lúc này tay cầm bị đứt khi ở trong thang máy, mình đành phải ôm thế này, khi nào thì cậu uống được?”

“An Nhiên, trước tiên cậu ở đây chờ mình,” cô ấy áy náy nói, “Mình phải xử lý chút việc, được không?”

Tôi gật đầu: “Cậu có việc, mình ở đây chờ.”

Mẫn Mẫn gật đầu, bước nhanh về phía cuối hành lang, ở đó có một gian phòng để cửa mở, cô ấy đứng một lúc lâu ở cửa nhưng vẫn không gõ cửa bước vào, trong nét mặt rất phân vân.

Tôi cảm thấy có điều không ổn, một lúc đã thấy cô ấy bước nhanh trở về, mày khẽ nhíu lại.

“Sao vậy Mẫn Mẫn?”

“An Nhiên, cậu giúp mình một chút được không?” Mẫn Mẫn thấp giọng nói: “Vị khách ở phòng 1107 đang say rượu, không biết là đã uống hết bao nhiêu rồi, mình đã báo với quản lý, quản lý bảo mình vào xem thế nào, nhưng khách sạn có quy định, nếu gặp phải chuyện thế này thì phải có hai người phục vụ phòng đi vào, nhưng quản lý lại không điều động được ai khác đến, mình sợ là...”

Tôi không đợi cậu ấy nói xong, liền nói: “Cậu không nên đi vào một mình, mình đi với cậu.”

“Được.” Mẫn Mẫn nhìn tôi cười, “Chúng ta cùng đi xem thế nào, nếu có gì không ổn thì nhanh chóng rời khỏi, gọi bảo vệ đến xử lý.”

Tuy rằng miệng nói vậy, nhưng trong lòng vẫn có chút sợ hãi, bởi vì còn chưa bước đến cửa phòng nọ là đã ngửi thấy mùi rượu nồng nặc, tiếng bình rượu rơi xuống đất nặng nề vang lên.

Khẽ nhìn qua khe cửa để hở, một người đàn ông ngồi ở mép giường uống rượu, ông ta ngửa cổ uống một hơi, trên mặt thấm màu nâu dưới chân thì rải

rác những bình rượu rỗng. Loại rượu ông ta uống không phải bình thường, mà là rượu đỏ có nồng độ khá cao.

“Làm sao đây?” Tôi có phản căng thẳng, nhỏ giọng hỏi Mẫn Mẫn.

Cô ấy cũng rất căng thẳng, hai tay nắm chặt, suy nghĩ, lại đi ngược về đây đến một chiếc xe đẩy vệ sinh, sau đó khẽ nhìn tôi rồi đưa tay gõ cửa.

“Ai... ai đó?” Người đàn ông lâu bầu nói, “Cửa mở... cứ vào đi!”

“Tiên sinh, ngài khõe chứ, chúng tôi là phục vụ phòng của khách sạn, nếu quấy rầy đến tiên sinh thì xin thứ lỗi.” Mẫn Mẫn hơi cao giọng nói.

Tôi theo sau cô ấy đi vào phòng, do không mặt đồng phục, nên chỉ dám đứng ở gần cửa.

Mẫn Mẫn vừa thu dọn chén trà vừa quan sát tình hình trong phòng, sau đó bước ra nói nhỏ với tôi: “Ông ta uống hết gần mười bình, đồ đạc trong phòng cũng rất bừa bộn, còn có thêm mấy lọ thuốc, mình phải đi thông báo với quản lý và bảo vệ.”

Mẫn Mẫn vừa định rời khỏi, liền nghe thấy một tiếng “Choảng” thật to, xem ra ông ta vừa ném bình rượu vào kệ tivi.

“Sao đây?” Tôi hỏi Mẫn Mẫn, gặp phải loại đàn ông say xin thế này, tôi thật sự không biết phải xử lý thế nào.

Lúc này Mẫn Mẫn rất quyết đoán: “Mình đi thông báo với quản lý và bảo vệ.”

Khi đó đúng lúc có người đi tới, Mẫn Mẫn vội kêu “Quản lý Trương”, sau đó nhanh chóng kể lại những việc xảy ra bên trong.

Quản lý Trương trừng mắt nhìn: “Nhanh chóng cùng tôi đi vào ngăn ông ta lại, sao có thể để khách tùy tiện uống say như vậy!”

“Hay là trước tiên báo với bảo vệ một tiếng, “Mẫn Mẫn đề nghị, “Đội họ vào cùng với chúng ta, tôi sợ là không ngăn được.”

“Sao cô lại nhát gan như vậy?” Quản lý Trương phớt lờ đề nghị này, “Tôi đã gọi bảo vệ, nhưng hiện tại chúng ta phải ngăn cản khách phá hủy vật dụng trong phòng.”

Quản lý Trương nói xong liền đi về phía gian phòng kia, Mẫn Mẫn nhìn tôi lo lắng, tôi gật đầu nói với cô ấy: “Cậu không cần lo lắng, mình giúp cậu đi thông báo cho bảo vệ.”

Tôi không rõ bộ phận bảo vệ nằm ở đâu, nhưng tôi biết ở tầng trệt có tiếp tân, ở đó chắc hẳn phải có cách liên lạc với bộ phận bảo vệ, nói không chừng còn có thể gặp được đội bảo vệ đang trong ca trực.

Dọc theo hàng lang của tầng lầu trải một loại thảm dày màu nâu nhạt, tôi đặt bình giữ nhiệt ở góc tường, sau đó nhanh chóng đi tìm tiếp tân, chạy đến cửa thang máy thì đột nhiên bị vấp, ngay lập tức té lộn trên đất.

Khi ngã xuống thì tay vừa kịp chạm vào nút bấm thang máy, cửa thang máy “Đình” một tiếng mở ra, có người bước ra đỡ tôi dậy: “Tiểu thư, cô không sao chứ?”

Tôi đứng dậy, cũng không quan tâm người này là ai, cuống cuống hỏi: “Xin hỏi ngài có biết bộ phận bảo vệ ở đâu không? Hoặc là số điện thoại cũng được! Có người uống rượu say phá rồi!”

“Là ở tầng này sao?”

“Vâng!”

Người nọ lấy điện thoại di động bấm số, sau đó thấp giọng nói vài câu, nét mặt rất nghiêm.

“Tiểu thư, cô có thể dẫn tôi đến phòng của người khách kia không, phải nhanh lên.” Người nọ nói với tôi.

Xem ra người này là một trong những người quản lý khách sạn, vì thế tôi nhanh chân đi về phía phòng 1107, còn chưa tới cửa đã nghe thấy tiếng bình rượu bị ném vỡ!

Tôi lo lắng cho Mẫn Mẫn liền vội vàng chạy vào, nhìn thấy vị khách kia đang hung hăng đẩy quản lý Trương và Mẫn Mẫn, Mẫn Mẫn bị ông ta đẩy ngược ra sau, chỉ còn một chút nữa là đụng vào kệ tivi, tôi vội vàng chạy đến đỡ lấy Mẫn Mẫn, nhưng cũng không đỡ nổi lực đẩy mà ngã lùi về sau vài bước, khuỷu tay va mạnh vào cạnh trên của kệ tủ.

“Tiên sinh, tiên sinh, xin ngài bình tĩnh một chút.” Mẫn Mẫn thấy ông ta lại muốn đập vỡ chai rượu, vội bước đến ngăn cản.

Ánh mắt ông ta vẫn đỏ cả lên, giọng điệu hung ác: “Mẹ nó, ông đây bỏ tiền thuê phòng khách sạn của chúng bây, ngay đến cả rượu mà cũng không thể uống sao! Say cái gì! Ông đây không có say! Tránh sang một bên!”

Ông ta lại muốn đẩy Mẫn Mẫn ra, tôi muốn ngăn lại, nhưng vừa động, khuỷu tay liền đau đến nỗi không thể di chuyển.

“Vị tiên sinh này xin hãy bình tĩnh!”

Tay của người đàn ông say khướt vừa định động vào Mẫn Mẫn liền bị giữ chặt bởi người vừa đi theo tôi đến, người nọ trầm giọng nói: “Nếu tiên sinh vẫn tiếp tục như vậy, khách sạn có quyền báo với cảnh sát.”

Đôi mắt của người đàn ông nhướng lên, lời nói xem thường: “Mày, mẹ nó, mày ở đâu nhảy ra! Dám quản ông đây hả?!”

“Ngài say rồi.” Người nọ giữ chặt lấy tay người đàn ông kia, ánh mắt nghiêm khắc nhìn quản lý Trương, “Nhanh đi ra cửa xem bảo vệ tới chưa.”

Xem ra quản lý Trương đã bị dọa đến hồn bay phách lạc, búi tóc chỉnh chu ở sau ót cũng bị xõa tung trong lúc xô đẩy, trông có vẻ rất chật vật.

Cô ấy hốt hoảng đáp lời, vừa định bước ra cửa đã thấy đội bảo vệ bước vào, sau đó nhanh chóng khống chế vị khách say rượu.

Một người trẻ tuổi mặc âu phục đen bước nhanh đến, hơi cúi mình nói: “Tần tổng, ngài không sao chứ?”

Người mà anh ta gọi chính là người vừa cùng tôi đến đây giúp đỡ!

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu, Con Dao Hai Lưỡi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Một người trẻ tuổi mặc âu phục màu đen bước đến, hơi cúi người lên tiếng: “Tần tổng, ngài không sao chứ?”

Anh ta đang gọi người đàn ông vừa nãy đi cùng tôi đến giúp đỡ.

Lâm Mẫn Mẫn kinh ngạc ngẩng đầu nhìn, người nọ khẽ cười, nói: “Mẫn Mẫn, đã nhiều năm không gặp nên không còn nhớ chú Tần sao?”

Chú Tần? Có phải là Tần Văn Chính mà má Lâm nhắc đến? Mẫn Mẫn làm ở khách sạn nhiều ngày như vậy rồi mà vẫn chưa từng nhìn thấy sao?

Đang lúc suy nghĩ thì Tần Văn Chính đưa mắt nhìn về phía tôi, mỉm cười nói: “Vị tiểu thư này, lúc nãy chúng ta có gặp qua trong thang máy, cô còn nhớ không?”

Tôi giật mình nhớ lại, tình hình vừa nãy quá căng thẳng cho nên không nhận ra đây cũng là người trong thang máy.

Chuyện này thật đúng là trùng hợp.

Tần Văn Chính ba mươi bốn tuổi, nhưng nhìn qua chỉ khoảng ba mươi tuổi, lúc trước khi ba Lâm đi làm ăn thì vô tình quen được người anh em rất hợp ý này, không ngờ mỗi nhân duyên này lại lớn đến vậy.

Tôi khẽ huyếch Mẫn Mẫn, chú Tần người ta giới thiệu cậu vào Hoa Dật làm việc, vậy mà đến mặt mũi thế nào cũng không biết?

Mấy hôm nay, Mẫn Mẫn chịu áp lực không nhỏ, vừa gặp phải vị khách say rượu nổi điên, vừa ngày ngày nghe má Lâm than thở, lúc này nghe tôi hỏi thế chỉ đành cười khổ trả lời, mặc dù nói là có chú Tần giới thiệu, nhưng trong lúc làm việc cũng chưa từng gặp, việc lần này xin vào làm ở khách sạn đều giải quyết qua điện thoại, cho nên khi gặp cũng không thể nhận ra.

Nhưng mà hai người chúng tôi cũng thật may mắn gặp được Tần Văn Chính, nếu không hậu quả thật khó lường.

Đương nhiên, nếu tôi tìm được đội bảo vệ kịp lúc thì hậu quả cũng không quá tệ.

Ha ha, việc này về sau có thể dùng để cười đùa.

Phương Đình Văn sau khi biết chuyện này thì xem ra rất sốt ruột, nhất định muốn đến nhà Mẫn Mẫn để thăm.

Tôi biết hiện tại nhất định Mẫn Mẫn không muốn anh ta tiếp cận quá gần, cho nên lựa lời dời cuộc hẹn sang ngày hôm sau và gặp nhau ở một quán cà phê.

Lúc này, người đến sớm là Phương Đình Văn, đến muộn là Lâm Mẫn Mẫn, và người không sớm không muộn vẫn là tôi, Kỳ An Nhiên.

Cho nên khi Mẫn Mẫn vẫn còn chưa đến, tôi liền bị Phương Đình Văn tập kích bởi một loạt câu hỏi.

Anh ta hỏi, việc xảy ra như thế nào?

Anh ta hỏi, Mẫn Mẫn có bị thương không?

Anh ta hỏi, hay là Mẫn Mẫn bị thương nhưng hai người lại cố tình giấu không nói?

Anh ta hỏi, có thật sự là Mẫn Mẫn không bị làm sao không?

...

Tôi chỉ đành mỉm cười trả lời toàn bộ câu hỏi của anh ta, trong lòng thì vô cùng hối hận tại sao mình lại đi đúng giờ.

Hôm đó, khi khuỷu tay va vào cạnh tủ thì không để ý cho lắm, nhưng khi về đến nhà thì phát hiện vết thương bị bầm tím, sau đó thì sưng đỏ, tối cũng không thể ngủ vì nhức, đến lúc này, chỉ cần cử động một chút là liền đau.

Nhưng tôi không thể để lộ sự đau đớn của mình, gác nhẹ khuỷu tay lên trên tay vịn của ghế, sau đó bình tĩnh mỉm cười.

Đối mặt với Phương Đình Văn, sao tôi có thể để lộ ra nỗi đau của mình?

Sau khi Mẫn Mẫn đến, tận mắt nhìn thấy cô ấy không xảy ra việc gì, Phương Đình Văn mới có thể yên tâm.

“Mẫn Mẫn, công việc ở phục vụ phòng luôn rất dễ gặp phải chuyện phiền phức,” dường như anh ta đã lo nghĩ rất lâu, cuối cùng cũng lên tiếng nói, “Hay là không làm nữa, có được không?”

Với loại vấn đề này, có lẽ Mẫn Mẫn đã phải ứng phó với má Lâm đến nhức cả đầu, cho nên lúc này chỉ khẽ cười mà không nói gì.

“Nếu như em đồng ý, tôi có thể sắp xếp cho em một công việc ở Gia Hoa,” Phương Đình Văn lại nói, “Em thích làm việc gì, tôi cũng có thể thu xếp.”

Mẫn Mẫn nhẹ nhàng lắc đầu: “Phương Đình Văn, em biết anh quan tâm đến em, nhưng em không cần anh phải thu xếp như vậy. Nếu em muốn sống an nhàn, em có thể ở nhà không đi làm, hoặc đến công ty của ba làm việc, nhưng đó không phải là cái em muốn.”

Tôi lặng lẽ thở dài.

Tâm ý của Phương Đình Văn là tốt, anh ta thật sự nghĩ cho Mẫn Mẫn, nhưng anh ta không hiểu rõ điều Mẫn Mẫn muốn là gì.

Phương Đình Văn, thực sự anh thích Mẫn Mẫn vì điều gì?

Ngay lập tức tôi liền cười chính mình, thế Kỷ An Nhiên cô thích Phương Đình Văn vì cái gì? Cô thực sự hiểu hết suy nghĩ trong lòng anh ta, biết anh ta đang theo đuổi gì sao?

Thật ra tất cả đều giống nhau.

Sau khi lỡ yêu hoặc thích một ai đó, trong mắt cũng chỉ có yêu, có thích, hết thấy đều trở nên mù quáng.

Nếu như thật sự là yêu thì việc đó có là gì, nhưng nếu như không yêu, kết quả chỉ mang lại đau khổ cho nhau.

Có lẽ Phương Đình Văn không ngờ là sẽ bị từ chối như vậy, cả người nặng trĩu ngã lên lưng ghế, sau đó cúi mắt không nói gì.

Cảm giác cũng có phần đau lòng thay anh ta, muốn an ủi một chút, nhưng tay vừa động một chút liền đau.

“Thực ra,” Mẫn Mẫn thở dài một hơi, khẽ nói, “Thực ra hai người cũng không cần lo lắng quá, vì em cũng định sẽ rời khỏi bộ phận phục vụ phòng.”

Tôi nhìn thấy đôi mắt của Phương Đình Văn sáng lên, anh ta ngồi thẳng dậy, dường như đang trông đợi vào câu nói tiếp theo của Mẫn Mẫn.

Khuỷu tay của tôi lại nhói đau, nhưng chỉ biết đèn nén không biểu hiện.

“Chú Tàn sau khi tìm hiểu sự tình đã triệu tập cả đội bảo vệ và bộ phận phục vụ phòng, em không tham gia nên cũng không rõ nội tình bên trong, nhưng quản lý Trương đã bị cách chức và đuổi việc vì không tuân thủ theo đúng quy định của khách sạn, còn em thì được điều đi khỏi bộ phận phục vụ phòng, ngày mai đến làm nhân viên ở bộ phận phục vụ thức ăn,” Mẫn Mẫn khẽ cười, “Tình hình thế này cũng không biết là nên vui hay nên buồn.”

Tôi cười: “Thế này không phải là tốt hơn sao? Sau này mình có đến Hoa Dật ăn cơm cũng không cần phải trả tiền, chỉ cần vẫy tay nói một tiếng, vị tiểu thư Lâm Mẫn Mẫn kia sẽ giúp tôi trả tiền, có phải là rất tốt không?”

Mẫn Mẫn bật cười huyếch tôi một cái: “Cậu nghĩ mình là ai hả? Ngân hàng hay là khách sạn?”

Phương Đình Văn thở ra một hơi nhẹ nhõm, tuy rằng chuyện không như hấn mong đợi, nhưng ít nhất mọi việc cũng đã được giải quyết.

“A!” Mẫn Mẫn hình như nhớ ra điều gì đó, đột nhiên gọi tôi, “An Nhiên, mình nhớ hôm đó may là được cậu đỡ lấy, cậu không bị đau ở đâu chứ?”

Phuong Đình Văn cũng nhìn tôi, ánh mắt có hơi lo lắng.

Tôi khẽ cười nói tránh: “Đương nhiên là mình không sao, nếu không thì sao có thể ngồi đây uống cà phê nói chuyện phiếm với cậu? Nếu mình mà bị gì thì nhất định sẽ tìm cậu đòi tiền thuốc men với tiền sinh hoạt suốt nửa đời còn lại!”

Nghe thế thì hai người họ liền mỉm cười, không khí phiền muộn lúc trước cũng hóa thành hư vô.

Phuong Đình Văn cười nói: “Mẫn Mẫn, em yên tâm, An Nhiên lúc nào cũng cứng rắn, cho nên dù có đau thì cũng là chính mình chịu đựng.”

Tôi gật đầu, cười hi hi nói: “Đúng vậy.”

Sau đó lại vờ như không để ý đến cảm giác đau nhói ở khuỷu tay.

Thì ra, loại vết thương như thế này thì không thể cười, nếu cười sẽ bị động, mà khi động thì liền đau.

Đến bây giờ tôi mới biết.

Sau đó Phuong Đình Văn còn có việc ở công ty nên rời đi trước, tôi và Mẫn Mẫn ngồi lại ở quán cà phê một lúc thì cũng rời khỏi.

Khi định rời đi thì thiếu chút nữa Mẫn Mẫn quên mất túi đồ to mà Phuong Đình Văn mang đến cho cô ấy, đến khi tôi nhắc thì cô ấy mới nhớ cầm về.

Trong cái túi kia là không ít thuốc mỡ trị thương và thuốc uống, Phuong Đình Văn nói là lấy ở chỗ một vị thầy thuốc Đông y, nhưng anh ta chưa từng nghĩ đến là thật ra Mẫn Mẫn không hề cần đến những thứ này.

Người cần là tôi, nhưng lại không ai biết ai hay.

Đêm mùa đông vốn rất lạnh, trong không khí còn phảng phất khí trời lạnh lẽo, không biết từ đâu bắt đầu và đến đâu thì kết thúc.

Tôi đi cùng Mẫn Mẫn một đoạn đường, sau đó thì ngừng lại.

“Mẫn Mẫn, Phuong Đình Văn... rất quan tâm đến cậu.”

Cô ấy cũng ngừng lại, sau đó quay đầu nhìn tôi, thấp giọng nói: “Mình biết.”

“Mình có thể nhìn ra sự quan tâm của anh ta đều là thật lòng.” Tôi chịu đựng cảm giác đau buốt trên tay, nói rõ ràng từng lời “Nếu được thì thử tìm hiểu xem thế nào, còn nếu như vẫn không được thì cũng nên nói rõ ràng, hiện tại muốn tìm được một người thật sự quan tâm săn sóc đến mình cũng không phải dễ.”

Mẫn Mẫn có phản phản vân cúi đầu.

Từ nhỏ Mẫn Mẫn đã có không ít người theo đuổi, nhưng cô ấy vẫn luôn chờ đợi một người, người mà xứng đáng để Mẫn Mẫn trao trái tim của mình.

Có lẽ Mẫn Mẫn cũng đã từng nghĩ đến, Phuong Đình Văn... có phải là người mà cô ấy đang đợi?

Một lúc sau, Mẫn Mẫn ngẩng đầu nhìn tôi, khẽ cười nói: “Được, để mình thử.”

Tôi mỉm cười, trong lòng cũng có một chút đau.

Tôi thầm nghĩ, nếu như quan hệ giữa hai người bọn họ mãi không phát triển, thì tôi vĩnh viễn sẽ luôn để tâm đến anh ta, còn nếu như đã xác định quan hệ thì có phải tôi sẽ không quan tâm đến việc này nữa?

Tôi nghĩ, tôi vẫn không biết đáp án sẽ thế nào.

Sau khi đưa Mẫn Mẫn trở về, tôi lại không về nhà, mà đón xe công cộng đến hiệu sách lần trước.

Vào một thời điểm thế này, tôi rất muốn đọc sách.

Lúc này cũng đã trở nên trong hiệu sách không còn nhiều người, bởi vì là cửa hiệu bình thường, bên trong không có hệ thống sưởi, không khí vì vậy mà cũng se lạnh và tịch mịch hơn, ánh đèn huỳnh quang lạng lẽ chiếu sáng, thỉnh thoảng có một hai tiếng lật trang sách vang lên, trong một không khí yên tĩnh như thế này nghe ra rất rõ ràng.

Tôi đứng ở góc tối cuối kệ sách, đôi mắt lướt nhẹ lên giá sách chất đầy.

Sau đó khẽ rút ra quyển “Thập tam dạ” có lớp bìa màu đỏ nhạt.

Tôi nhớ đến tiếng thánh ca trong đêm Giáng sinh, nhớ đến khoảng sân to của giáo đường, nhớ đến không khí se lạnh, nhớ ly cà phê nóng hổi cùng nụ cười ấm áp của Phuong Đình Văn.

Anh ta rồi đi rồi quay trở lại, nhét quyển sách được bao gói cẩn thận vào trong tay tôi.

Nụ cười đó như sáng bừng giữa đêm tối rét lạnh.

Anh ta nói, An Nhiên, đây là quà Giáng sinh, chúc cô Giáng sinh vui vẻ.

...

Thế nhưng, chuyện đó đã xảy ra cách đây bao lâu, bao lâu trước cảnh hiện thực này, bây giờ nhớ lại sao xa xôi đến thế.

Tôi cúi đầu, trán tựa vào giá sách cứng chắc, nước mắt cứ thế mà lăn dài.

Không biết tôi đã đứng ở đây bao lâu, cảm giác phía sau có người bước đến, yên lặng một lúc lâu mới nghe thấy tiếng nói: “Kỷ An Nhiên, sao cô lại đứng ở đây?”

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu, Con Dao Hai Lưỡi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Không biết tôi đã đứng ở đây bao lâu, cảm giác phía sau có người bước đến, yên lặng một lúc lâu mới nghe thấy tiếng nói: “Kỷ An Nhiên, sao cô lại đứng đây?”

Tôi giật mình quay đầu lại, khuỷu tay va mạnh vào cạnh giá sách, không biết thế nào mà lại va đúng vào ngay vết thương, đau đến chảy cả nước mắt.

“Cô sao vậy?” Tô Tầm Mặc nhìn thấy biểu cảm kỳ lạ của tôi thì liền hỏi, “Áo khoác của cô làm bằng giấy à, trông dày như vậy mà vừa đụng đến đã đau rồi sao?”

Đúng là áo khoác của tôi quá vô dụng đi, cho dù có dày bao nhiêu, cho dù bên trong còn lớp lông cừu mềm thế nào thì khuỷu tay vẫn đau như vậy.

Tôi nhin đau, lau nước mắt, nhìn anh ta mỉm cười: “Đúng là áo khoác của tôi không thể dùng được nữa rồi.”

Anh ta nhìn tôi khó hiểu, có lẽ là không tin.

Tôi ra vẻ cười nói bình thường, vung vẩy quyển “Thập tam dạ” trước mặt anh ta: “Thầy Tô Tầm Mặc còn nhớ quyển sách này không, lúc này cũng không cần anh nhường cho tôi, ở trong cửa hiệu còn có rất nhiều rất nhiều nha!”

Rốt cuộc thì anh ta cũng cười: “Bây giờ đâu phải đang ở trường học, chúng ta cũng không cần xưng hô khách sáo như vậy, gọi tôi là Tô Tầm Mặc đi.”

“Anh nghĩ tôi gọi anh như vậy là vì phép tắc sao? Chẳng qua là vì hiện tại không có ai, chứ ngược lại mà gọi thầy Tô gì gì đó thì thiệt là khó coi!” Tôi vừa nói vừa một tay nhét quyển “Thập tam dạ” về lại giá sách.

“Thập Tam dạ” của đêm giáng sinh ngày đó đã là quá khứ, hiện tại mới là quan trọng, những gì không thuộc về mình thì cũng không cần phải cưỡng cầu.

“Có phải khuỷu tay của cô có vết thương?” Tô Tầm Mặc chợt hỏi.

Tôi nhìn anh ta kinh ngạc: “Ồ, anh có thông thiên nhãn à?”

“Khi còn học ở nước ngoài, thỉnh thoảng nhàn rỗi cũng đọc chút ít về Đông y,” anh ta thản nhiên nói, “Cũng từng xem qua các dạng vết thương, trước đây từng có ý định trở về làm thầy thuốc Đông y.”

Tôi tò mò hỏi: “Thế sao anh lại làm giáo viên?”

“À,” Hình như suy nghĩ một lúc thì anh ta khẽ cười, “Hưởng ứng theo lời kêu gọi của Lỗ Tấn tiên sinh.”

Tôi nhin không được bật cười, Tô Tầm Mặc này cũng có chút thú vị.

“Khuỷu tay không sao chứ?” Anh ta lại lên tiếng hỏi, “Muốn đến bệnh viện kiểm tra một chút không?”

“Không cần, chỉ bị đau một chút, chắc là không sao.”

Tôi sợ anh ta không tin, còn vuron cánh tay tôi trước vung vẩy, không ngờ lại động đến vết thương, đau đến nhủu cả mảy.

“Hay là đến bệnh viện kiểm tra, tôi sợ là cô bị bong gân,” Ánh mắt Tô Tầm Mặc nhìn tôi rất kiên quyết, “Có một số việc có thể cố gắng chống đỡ, nhưng có một số việc lại không thể, nếu không người chịu thiệt nhất vẫn là chính mình.”

Về ung dung bình thản mà tôi cố tỏ ra đã bị những lời nói này của Tô Tầm Mặc vạch trần.

Anh ta nói đúng về vết thương trên khuỷu tay của tôi, hay là về...những tổn thương trong lòng tôi?

Có một số việc có thể cố gắng chống đỡ, nhưng có một số việc lại không thể, nếu không người chịu thiệt nhất vẫn là chính mình.

Tôi cười.

Sao tôi có thể không biết? Cho nên mới khuyên Mẫn Mẫn thử một lần, hy vọng cô ấy và Phương Đình Văn có thể xác định mối quan hệ để tôi có thể hoàn toàn hết hi vọng.

Trước đây, tôi vẫn luôn chê cười những người phụ nữ không thể dứt bỏ tình yêu, tôi thật sự không hiểu vì sao họ lại như thế, nhưng đến hôm nay tôi mới biết, buông tay thật không phải chuyện dễ dàng.

Buông không phải chỉ là tay, mà là buông cả trái tim này.

Vì thế tôi ngẩng đầu nhìn Tô Tầm Mặc, lên tiếng nói: “Được rồi, Tô Tầm Mặc, anh có thể đến bệnh viện với tôi, được không?”

Đêm khuya mà trời lại rét lạnh, trong bệnh viện lúc này gần như không có ai, hành lang trống trải, thỉnh thoảng lại lóe lên ánh đèn gác đêm màu xanh biếc, hình ảnh y tá đứng sau ánh đèn ở phía hành lang bên kia, thoạt nhìn trông rất xa xăm, nếu tôi một mình đi đến đó thì sẽ rất đáng sợ.

Đêm khuya, bệnh viện, hành lang, ánh đèn le lói, áo trắng... Chẳng khó gì để nhớ đến những cảnh kinh dị ở bệnh viện thường xuất hiện trong các bộ phim điện ảnh và truyền hình, ngay lập tức lông tóc của tôi đều dựng đứng hết lên, tinh thần cũng cực kỳ căng thẳng.

“Thả lỏng, thả lỏng đi.” Vị bác sĩ trực ban ra hiệu cho tôi vén cao tay áo khoác, “Nếu không thả lỏng thì sẽ không nhanh hồi phục đâu.”

Tôi lúng túng cười, nghe lời vén tay áo, cả khuỷu tay lộ ra, vết sưng tấy nổi bật dưới ánh đèn huỳnh quang trông rất thê thảm.

“Đúng là bị bong gân,” Sau khi chẩn đoán, vị bác sĩ liền nói, “Xem ra cũng không quá nghiêm trọng, uống thuốc giảm đau kết hợp bôi thuốc hoặc dầu nóng lên chỗ sưng, xoa bóp vài ngày là bình thường trở lại.”

Tôi hỏi: “Sao lại phiền phức như vậy, nếu không nghiêm trọng thì có thể để tự nó lành được không?”

“Cũng có thể,” Vị bác sĩ liếc mắt nhìn tôi, lời nói rất thoải mái, “Cứ để cho dây gân ở tình trạng như vậy, khuỷu tay sẽ vẫn tiếp tục sưng đỏ, tay cũng không thể cử động, sau đó có lẽ khoảng nửa năm là có thể lành.”

Tôi nghe vậy liền nín bặt, Tô Tầm Mặc đứng ở bên cạnh vội nói: “Xin bác sĩ kê đơn thuốc giúp tôi, lúc này cô ấy chỉ nói đùa thôi.”

“Nói đùa, có ai chạy đến bệnh viện giữa đêm mùa đông thế này, mà lại không có một chút xem trọng như thế không!” Nét mặt của bác sĩ liền thay đổi, lời nói có phần không vui, vừa trừng mắt nhìn tôi và Tô Tầm Mặc: “Anh làm người yêu cái kiểu gì mà để bạn gái bị bong gân như thế kia? Tôi cho anh chị biết, loại vết thương như thế này nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, phải biết cẩn thận!”

Tôi không biết trả lời thế nào, mặt ửng đỏ cả lên, định mở miệng giải thích: “Thật ra, không phải...”

“Còn không phải cái gì?” Xem ra tâm tình của vị bác sĩ trực ban đang rất không tốt.

Tô Tầm Mặc liền nhỏ giọng nói: “Thật xin lỗi, sau này chúng tôi sẽ chú ý hơn, còn phải phiền bác sĩ kê đơn thuốc, nếu để quá trễ cũng không tốt.”

Sau đó Tô Tầm Mặc lái xe đưa tôi về nhà.

“Hôm nay thật sự cảm ơn anh.” Sau khi xuống xe, tôi nói với Tô Tầm Mặc.

Anh ta khẽ cười, “Không có gì, đều là đồng nghiệp cả.” Sau đó thì quay đầu xe rồi đi.

Tôi xoay người bước lên bậc thang, đêm càng về khuya gió càng lạnh, vạt áo khoác của tôi bay phấp phật theo chiều gió, tôi lạnh buốt hết cả người.

Nhưng trời lạnh như thế này cũng tốt, ít nhất nó có thể làm đầu óc tôi được tỉnh táo.

Tôi nghĩ như thế này cũng tốt, giống như tôi và Tô Tầm Mặc cuối cùng cũng có thể có được mối quan hệ đồng nghiệp hữu hảo, tôi và Phương Đình Văn dù cho có thế nào thì cũng có thể vẫn là bạn.

Coi như cái đêm giáng sinh lần đó, hay quyển ‘Thập tam dạ’ kia cũng chỉ là một câu chuyện cũ mớ hồ, cái còn lại có lẽ chỉ là cuộc gặp gỡ trước cửa hiệu Chu Đại Phúc.

Ít nhất ở trong lòng của Phương Đình Văn, từ đầu đến cuối Kỳ An Nhiên vẫn là một cô gái như vậy, lưng mang ba lô, cô ấy rất bình thường, không hề có một chút nổi bật, đứng trước tủ kính sáng ngời ánh châu báu của Chu Đại Phúc, ánh mắt của cô ấy không hề có một chút tham lam, mà chỉ đơn thuần là tán thưởng, còn có một chút quyền luyện không nở rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu, Con Dao Hai Lưỡi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17

Năm mới vừa đến, Lâm Mẫn Mẫn và Phương Đình Văn cũng bắt đầu kết giao.

Ban ngày hai người đều đi làm, buổi tối đôi khi phải tăng ca, thế nhưng vẫn dành chút thời gian ở bên nhau, có thể đi dạo phố, đến công viên, thỉnh thoảng cũng đến khu vui chơi, hoặc gặp nhau ở quán trà trên tầng thượng của cao ốc Bách Hối, có thể đọc sách xem tạp chí, hay nói chuyện suốt cả buổi.

Chỉ có điều, Mẫn Mẫn vẫn chưa thể quen với việc chỉ có hai người gặp riêng, cho nên cô ấy luôn kéo theo tôi, và dù có là nói chuyện phiếm thì phần lớn vẫn là Mẫn Mẫn nói với tôi.

Tôi cảm thấy có phần áy náy với Phương Đình Văn, thừa lúc Mẫn Mẫn không có mặt, tôi nói với anh ta: “Anh đừng để bụng chuyện này, Mẫn Mẫn là như vậy, lâu ngày sẽ tốt hơn.”

Phương Đình Văn nâng ly trà lên uống một ngụm, mỉm cười nói: “Không sao, trước đây tôi đã... à, ý của tôi là tôi biết em và Mẫn Mẫn là chị em tốt của nhau. An Nhiên, em cũng là bạn của tôi, cùng bạn bè tụ tập cũng là chuyện tốt.”

Trong lòng tôi vẫn không thể yên.

Thử nghĩ có ai cam tâm tình nguyện làm bóng đèn thế này, rất là chói mắt, sợ rằng mình sẽ tự làm đau đôi mắt của mình.

Bởi vì theo ý của Mẫn Mẫn mà chuyện giữa cô ấy và Phương Đình Văn vẫn chưa có công khai, ngay đến ba Lâm và má Lâm cũng không biết.

Nhưng có một hôm khi ba người chúng tôi đang đi trên đường số 9 thì gặp mẹ của tôi.

Có lẽ bà vừa đi giao sổ kế toán cho một công ty nào đó trên đường số 9, cũng không ngờ là gặp phải chúng tôi.

Mẫn Mẫn có chút ngượng ngùng, nhưng vẫn cười chào hỏi với mẹ tôi, “Chào đi Kỷ”, Phương Đình Văn cũng rất nhanh nhay, lập tức biết là mẹ tôi nên chào theo Mẫn Mẫn.

Hiển nhiên là mẹ có hơi mơ hồ không hiểu, một lúc sau mới kịp thời phản ứng, khẽ cười, sau đó vẫy tay gọi tôi: “Nhiên Nhiên, vừa đúng lúc mẹ tìm con có việc, tới đây.”

Trong lòng tôi hiểu rõ, để Mẫn Mẫn và Phương Đình Văn đi trước, còn mình thì đến chỗ mẹ.

Mẹ chờ hai người họ đi xa một chút thì mới thấp giọng hỏi: “Có chuyện gì xảy ra vậy? Tại sao ba người lại đi chung với nhau?”

Tôi cười: “Mẹ, không phải con đã nói với mẹ rồi sao? Con quen với Phương Đình Văn, anh ta biết Mẫn Mẫn thông qua con, hiện tại ba người là bạn.”

“Mẹ biết,” mẹ hơi chau mày, “Nhưng khi này vừa gặp, mẹ liền có cảm giác hình như anh ta có vẻ nhiệt tình với Mẫn Mẫn hơn là con, không phải quen với con trước sao?”

Tôi cười khỏ, quan hệ giữa ba người chúng tôi thật quá rõ ràng, dù là đi cùng nhau trên đường, nhưng người ngoài vẫn có thể nhận ra ai ở trong mắt ai là quan trọng hơn.

“Mẹ,” Tôi bình tĩnh nói cho bà biết, “Con và Phương Đình Văn chỉ là bạn, còn anh ta và Mẫn Mẫn thì đang tìm hiểu.”

Những lời này vừa nói ra thì lòng liền đau, nhưng tôi vẫn mỉm cười, giống như chỉ cần cười như thế thì có thể không cảm thấy nỗi đau thật sâu trong lòng.

“Nhưng mà...” Mẹ ngẩng đầu nhìn theo hướng hai người họ, buồn rầu thở dài, “Mẹ cứ nghĩ là... người đó muốn theo đuổi con, nếu không, sao anh ta lại cố tình chạy đến tặng quà cho con vào đúng đêm giáng sinh?”

“Bọn con chỉ là bạn thôi!” Tôi nhẹ cười, không khí vào đêm thật là lạnh, tôi ngửa đầu thở nhẹ một hơi, ngay giữa bầu trời đen nhanh chóng xuất hiện làn

hơi màu trắng nhạt.

Đúng vậy, bạn, đây là một từ tốt đẹp biết bao, nhưng khi nói ra lại ẩn chứa trong đó bao nhiêu là chua xót.

“Mà mẹ, trước kia không phải là mẹ lo rằng Phuong Đình Văn có ý đồ gì sao? Có phải bây giờ thì yên tâm rồi không?”

“Mẹ chỉ lo con bị người ta lừa, xem ra anh ta cũng không phải loại người như vậy.” Mẹ nói.

“Đúng là vậy, mẹ có biết ‘Gia Hoa’ không, anh ta là tổng giám đốc của ‘Gia Hoa’, hôm công ty liên hoan con và Mẫn Mẫn cũng có đi.”

Mẹ tỏ vẻ thất vọng: “Điều kiện tốt như vậy, trông con cũng rất được, sao lại không thích con?”

Lời nói của mẹ dù rất thân thiện, nhưng khi nghe thấy lại khiến cho tâm tình đang cố bình tĩnh của tôi lại bắt đầu trở nên khó chịu.

“Mẹ, phải nhìn người chứ không phải xem điều kiện, giả như Phuong Đình Văn chỉ là một người nghèo khổ, có phải liền vứt qua một bên?” Tôi cố ý nói đùa.

Mẹ đưa mắt nhìn tôi một lúc lâu, sau đó thở dài.

“Điều kiện tốt một chút có thể không phải vất vả giống như mẹ, hiểu không?”

Nước mắt của tôi chỉ còn một chút là rơi xuống.

Tôi hiểu, tôi hiểu, tôi thật sự hiểu...

Nhưng lúc này, bất kể thế nào tôi cũng không thể khóc, tôi dùng sức nắm chặt lòng bàn tay, cố gắng nuốt nước mắt vào trong, ở trước mặt của mẹ, tôi phải luôn là đứa con gái lạc quan kiên cường.

“Vây thế này đi,” tôi cười hi hi nói, “Sau này con sẽ tìm một Phuong Đình Văn khác, có tiền hơn, còn đẹp trai hơn, về làm con rể hầu hạ mẹ nha, được không?”

Bà bị tôi chọc cười, chỉ đành quở mắng vài câu rồi cũng không nói gì thêm.

Ánh đèn trên đường số 9 xa gần sáng rõ, hòa cùng ánh đèn hắt ra từ từng ngôi nhà, thế nhưng bóng dáng của tôi cùng mẹ sao mà cô quạnh như thế.

Tôi tự nói với mình, có một số việc nên tự mình biết mình hiểu, ít đi một người biết, cũng ít đi một phần lo nghĩ.

Sau đó, mẹ về nhà trước, tôi gọi điện cho Mẫn Mẫn, hiện tại hai người họ đang ở khu thương mại Dịch Đức.

Không biết là hai người đang ở tầng nào của khu thương mại nên tôi đi dạo một vòng quanh khu vực chuyên bán giày, định gọi điện cho Mẫn Mẫn hoặc Phuong Đình Văn, nhưng lại không có tín hiệu.

Tôi cất điện thoại vào, không có tín hiệu cũng tốt, dù sao hai người họ đang nói chuyện yêu đương, về tình về lý thì cũng không liên quan đến một người ngoài như tôi.

Cũng giống như Tô Tầm Mặc nói, có một số việc có thể cố gắng chống đỡ, một số việc thì không, nếu không sẽ chỉ hại đến mình.

Hiện tại, tôi chỉ hy vọng quan hệ giữa hai người họ sẽ càng ngày càng tiến triển, ít nhất Mẫn Mẫn sẽ không cần tôi đi theo cô ấy, như vậy tôi cũng không cần phải cố gắng kiên cường.

Tôi chỉ mong mọi chuyện tốt đẹp, sau đó thoái lui thành công.

Khu thương mại Dịch Đức là nơi tập trung rất nhiều nhãn hiệu nổi tiếng, hết cả khu vực bán giày xem ra cũng đều là thương hiệu có tiếng.

Tuy rằng vẫn còn là mùa đông, nhưng ngoại trừ các loại giày boots cho mùa đông, thì mỗi quầy hàng đều đang trưng bày các kiểu dáng giày cho mùa xuân, màu sắc tươi trẻ, chất liệu đa dạng, kiểu dáng mới mẻ.

Tôi đi nhìn ngắm qua một lượt, túi xách trong tay cũng nhẹ nhàng đựng đưa, tâm tình cũng theo đó mà thoải mái hơn.

Nhưng đột nhiên ngay lúc đó, đúng vậy, chính là ngay thời điểm đó, túi xách trong tay liền bị một người từ phía sau chạy đến giật mạnh.

Tôi sợ đến mức ngây người, chỉ biết hét to một tiếng, trong nháy mắt đầu óc trở nên trống rỗng.

Sau khi phục hồi lại tinh thần, phát hiện túi xách vẫn còn ở trong tay, mà người giật lấy túi xách của tôi... không ngờ chính là Phuong Đình Văn?!

Anh ta đứng ở phía trước tôi vài bước, bật cười thành tiếng, cười đến nổi khom cả lưng xuống.

Tôi vừa bức mình vừa buồn cười, người này, điên rồi à!

“Phương Đình Văn!” Tôi hung hăng trừng mắt nhìn, nhỏ giọng oán trách, “Anh xem chút hù chết tôi rồi! Tôi còn tưởng có người muốn cướp túi xách của mình!”

Anh ta vẫn cười như vậy, đôi mắt sáng bùng, giống như hai viên đá quý óng ánh.

Anh ta vừa cười vừa nhìn tôi nói: “An Nhiên, em thật dễ thương.”

Tôi giật mình.

Ngon đèn sáng ngời ở khu thương mại như đang mờ đi, tiếng người ồn ào xung quanh cũng dường như nhỏ lại, trước mắt của tôi, chỉ có một Phương Đình Văn cùng với nụ cười vui vẻ và câu nói đó.

Anh ta nói, An Nhiên, em thật dễ thương.

Tôi không biết nên diễn tả tâm tình của mình lúc này là thế nào, tôi biết mình vui mừng, nhưng lại có một nơi rất đau, đau đến nỗi làm tôi muốn khóc...

Tôi nghĩ, nhất định là vừa rồi khi anh ta kéo túi xách của mình thì làm động đến vết thương của khuỷu tay, cho nên mới đau như vậy.

Nhưng loại đau đón như thế này có là gì? Anh ta vui vẻ như thế, làm tôi cũng cảm thấy vui theo!

Thì ra khi thích một người, bất kể là suy nghĩ hay tâm trạng cũng sẽ rất phức tạp, chỉ có thể cảm nhận, vốn không thể nào phân tích.

“An Nhiên, thì ra khi gặp những chuyện bất chợt thế này, em sẽ có kiểu phản ứng như thế,” Phương Đình Văn vẫn tiếp tục cười nói, “Em không biết biểu cảm vừa rồi của mình trông kinh khủng thế nào đâu, ngay đến bảo vệ cũng bị em hù dọa!”

Tôi mỉm cười, trong lòng cũng dịu nhẹ hẳn đi.

“Thế còn anh?” Tôi hỏi, “Sao phải dọa tôi như vậy? Nhìn thấy đáng vẻ hoảng sợ của tôi thì vui vẻ như vậy sao?”

“Không, chỉ là tôi đang rất vui,” anh ta cười, “Tôi chỉ muốn chia sẻ niềm vui này với em thôi.”

“Chuyện gì mà vui như vậy?” Đột nhiên tôi nhớ đến, sao chỉ nhìn thấy một mình anh ta, vội hỏi, “Mẫn Mẫn đâu? Không phải anh đi cùng Mẫn Mẫn sao?”

Phương Đình Văn lắc đầu: “Mẫn Mẫn còn đang ở lâu ba, cô ấy đang gói quà đầu năm cho em.”

“Cho tôi...” Tôi cười, “Anh thì sao, có quà cho tôi không?”

“Có nha,” Anh ta nghiêm túc gật đầu, “Quà là do hai người cùng nhau chọn, An Nhiên, sau này có lẽ thiết thời cho em rồi, bởi vì nếu tặng quà cho em thì cũng là tôi và Mẫn Mẫn cùng nhau tặng, em có muốn hai phần thì cũng không thể.”

Tôi giả vờ thờ dãi: “Phương Đình Văn, anh làm tôi quá thất vọng, chẳng qua chỉ là tặng ít đi một phần quà, có đáng để vui vẻ đến thế không?”

“An Nhiên, em không biết rồi, tôi vui vẻ như thế cũng không phải vì việc này?”

Anh ta cười, từ chân mày đến khóe mắt lại bắt đầu hiện ra ánh sáng của niềm vui.

“An Nhiên, em biết không, vừa rồi khi tôi cầm tay Mẫn Mẫn, cô ấy không hề tránh đi.”

Tôi giật mình, nụ cười trên mặt cũng gần như cứng lại.

Anh ta vẫn cười như thế: “An Nhiên, tôi thật sự rất vui, Mẫn Mẫn cô ấy đã bắt đầu tiếp nhận tôi!”

Hình như khuỷu tay của tôi lại bắt đầu đau!

Đau đến nỗi tôi không cầm được túi xách của mình, để mặc cho nó rơi phịch xuống đất.

Tôi khẽ cười: “Phương Đình Văn, anh xem anh đã gây ra họa gì, tôi lại bị anh dọa, lần này ngay đến cả túi xách cũng không cầm nổi.”

Anh ta nhìn tôi khó hiểu: “An Nhiên, em đang nói gì vậy, tôi nghe không hiểu, em không bị làm sao chứ?”

Tôi cười ha ha, cười đến nỗi cúi gập cả người.

“Ha ha, Phương Đình Văn, tôi làm anh sợ sao!” Tôi cười đến nỗi nước mắt dâng lên cả khóe mắt, “Anh có thể trêu tôi, mà tôi không thể trêu anh sao?”

Anh ta thở ra một hơi: “An Nhiên, em làm tôi sợ rồi, đáng vẻ vừa rồi của em trông cứ như bị đá kích vậy.”

“Tôi có thể bị đá kích gì chứ?” Tôi chậm rãi thả lỏng mình, cười nói, “Xem ra Mẫn Mẫn đã bắt đầu mở lòng với anh, Phương Đình Văn, chúc mừng anh,

xem ra cái bóng đèn lớn này đã có thể nghỉ ngơi được rồi.”

Gương mặt của anh ta thậm chí còn hơn ứng đồ, không biết là vì cười nãy giờ hay do xấu hổ vì câu nói của tôi.

Phương Đình Văn, anh có gì phải xấu hổ? Anh quang minh chính đại theo đuổi Mẫn Mẫn, anh còn thật lòng nói với Kỳ An Nhiên, sau đó nhờ cô ấy giúp anh.

Tuy nhiên, tâm tư của Kỳ An Nhiên thế nào, anh vĩnh viễn sẽ không thể biết, hiển nhiên, anh cũng không cần biết.

Sau đó, Phương Đình Văn nói phải đi xem Mẫn Mẫn thế nào, sao có mỗi việc gói quà mà vẫn mãi chưa xong thế kia.

Anh ta bắt đầu trách Mẫn Mẫn, nhưng vừa trách lại vừa cười, lẫn trong đó là bao nhiêu yêu thương nuông chiều, dù là trách móc nhưng lại ngọt ngào như thế...

Tôi nhìn theo bóng lưng anh ta dần đi xa, sau đó chậm rãi ngồi xuống nhặt lấy túi xách.

Chiếc túi màu vàng nhạt, cô độc nằm cạnh chân tôi, giống như một con chó nhỏ không được người ta chú ý tới.

Đầu ngón tay của tôi còn chưa chạm vào túi xách thì đã dừng lại.

Tôi nhìn thấy nước mắt của mình tràn ra khỏi khóe mắt, từng giọt từng giọt rớt xuống, từng tiếng từng tiếng “Tí tách” vang lên rõ ràng.

Khuỷu tay của tôi đau, mà lòng cũng đau.

Tôi nghĩ, trái tim yếu ớt của mình có lẽ phải cần một khoảng thời gian mới có thể bình phục.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu, Con Dao Hai Lưỡi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18

Chuyện như hôm đầu năm, tôi không muốn lại tiếp tục gặp phải.

Cho đến giờ, việc tình cảm luôn là chuyện của hai người, không cần có người thứ ba chen chân vào, cho dù xuất phát điểm là do muốn giúp đỡ đi chăng nữa thì cũng không nên.

Tôi bắt đầu học cách thờ ơ, học cách quên lãng.

Tôi nghĩ chỉ cần tôi cố gắng, rồi sẽ đến một ngày tôi đạt đến cảnh giới: một khắc trước, tôi nhìn thấy Lâm Mẫn Mẫn và Phương Đình Văn nhìn nhau thân mật, một khắc sau, tôi có thể xoay người rồi đi, sau đó liền quên đi những gì mình vừa thấy.

Sau khi ăn tết, trường cũng bắt đầu khai giảng, và theo như những gì hiệu trưởng nói với tôi lúc trước, thì hiện tại tôi vẫn làm phó chủ nhiệm cho lớp của Tô Tầm Mặc, sau đó kiêm luôn dạy môn Ngữ Văn cho lớp anh ta.

Tôi cảm thấy trọng trách trên vai rất nặng nề, bởi vì đây là lớp cuối cấp sắp tốt nghiệp, cả ban giám hiệu nhìn vào, phụ huynh học sinh nhìn vào, còn có rất nhiều người khác đang nhìn, mỗi ánh mắt đều chăm chăm quan sát từng ly từng tý.

Việc đáng mừng nhất chính là quan hệ giữa tôi và Tô Tầm Mặc không còn căng thẳng như trước, tuy rằng cách cư xử của anh ta trước sau vẫn rất bình thường, nhưng ít nhất tôi hiểu ra anh ta không phải kiểu người quá thờ ơ hoặc có ác ý.

Về chuyện ‘Thập tam dạ’ trước đây có thể là có lý do, có lẽ một ngày nào đó tôi sẽ biết.

Mà cũng vì công việc bận rộn cùng với áp lực nặng nề, tôi hoàn toàn không nhớ đến một số chuyện vừa qua.

Lớp cuối cấp rất vất vả, không chỉ vì phải thi chuyển cấp, mà còn phải phấn đấu vì phần điểm cộng của môn thể dục, vì thế mà đây là môn mà hầu hết mọi người đều vừa yêu vừa hận.

Tuy rằng tổng điểm cao nhất chỉ có ba mươi, nhưng khi xét tuyển, chỉ cần điểm chênh nhau một chút là đã có thể quyết định một học sinh có thể đậu vào một trường trung học bình thường hay trọng điểm, cho nên các trường đều rất coi trọng điều này, vì vậy mà nhiệm vụ cũng được phân chia đến từng lớp học, toàn bộ thầy cô giáo lớp cuối cấp đều rất gắng sức.

Cho nên, ngoài trừ việc gia tăng thêm giờ học ngoài giờ, tôi còn phụ trách việc giám sát cho học sinh chạy bộ vào tiết thứ hai của buổi sáng, cùng với môn thể dục của tiết thứ tư vào buổi chiều.

Tôi cảm giác thấy mình không chỉ là một giáo viên Ngữ Văn, tôi còn phải đứng ở sân thể dục đốc thúc học sinh chạy bộ, nhảy xa, ném cầu, tôi còn hò hét cổ vũ học sinh của mình, khích lệ chúng nhảy xa thêm một chút, ném cao thêm một chút, còn nếu thấy đứa nào lười biếng, tôi liền hung hăng mắng cho một trận, sau đó lại phạt chạy thêm một vòng, nhảy xa ném cầu thêm một lần.

Trong những ngày này, ngay cả tôi cũng thấy như mình đã được tăng cấp thành một giáo viên thể dục nghiêm khắc, có thể đứng chống nạnh ở rìa sân thể dục, đôi mắt sáng ngời nhìn chăm chú vào từng nhát cử nhát động của học sinh.

Những ngày huấn luyện như thế rất vất vả, thế nhưng tôi cũng không oán trách điều gì, bởi vì tất cả thầy cô giáo lớp cuối cấp đều như thế.

Hơn nữa, dù có là thầy giáo ưu tú như Tô Tầm Mặc thì cũng không ngoại lệ.

Bởi vì học sinh nhiều cho nên anh ta giám sát nam sinh, tôi thì trông coi nữ sinh, diện tích sân thể dục cũng có giới hạn, nên khi tôi cho nữ sinh nhảy xa thì anh ta đứng ở bên kia sân cho nam sinh chạy bền.

Khi có anh ta giám sát, mấy đứa nam sinh đều không dám lười biếng, anh ta vừa đứng vào đường chạy, không cần nói một lời, ánh mắt bình tĩnh nhìn tới, từng học sinh một đều gắng sức mà chạy.

So ra thì nữ sinh ở bên tôi may mắn hơn, dù rằng tôi cũng sẽ cố tình lớn tiếng dọa nạt, nhưng nhiều lúc cũng không thể chống trả khi các em làm nũng nịu, nếu quá mệt thì nghỉ, khi đói bụng liền cho phép nghỉ sớm một chút đi ăn.

Ngoại trừ Trang Gia Kỳ, có lẽ là nữ sinh duy nhất không làm nũng.

Con bé là một đứa trẻ rất điềm đạm ít nói, lần trước khi ngồi cùng xe của Phương Đình Văn về nhà, hiếm lắm mới thấy em ấy lên tiếng cười đùa, còn bình thường phần lớn thời gian đều im lặng.

Thật ra tôi rất thích đứa trẻ này, ở một vài mặt rất giống với Mẫn Mẫn.

Trong giờ nghỉ, rất nhiều nữ sinh đều trốn tầm mắt của Tô Tầm Mặc mà lên đi chơi, học sinh nào cũng đều như vậy, chạy bộ liền than mệt, mà khi chơi thì đều không biết mệt.

Tôi ngồi xuống khán đài ở sân thể dục, Trang Gia Kỳ cũng đi đến ngồi cạnh.

“Sao không chơi cùng với các bạn?” Tôi hỏi em ấy.

Gia Kỳ lắc đầu, “Vừa rồi chạy mệt, em muốn nghỉ một lúc,” con bé khẽ cười, “Nếu muốn chơi lại phải chạy.”

Tôi gật đầu đồng ý: “Em nói đúng, lúc này phải biết giữ sức, hơn nữa buổi tối còn ba tiết tự học.”

“Cô Kỳ,” Gia Kỳ quay đầu nhìn sang, một tay chống cằm, đôi mắt đen láy nhìn thẳng vào tôi, “Cô Kỳ, tại sao cô không phải là bạn gái của cậu?”

Suy nghĩ trong đầu liền ngừng lại, một đứa trẻ nhỏ như vậy, sao có thể hỏi đến vấn đề nhạy cảm thế này!

Tôi chậm rãi cười nói: “Bởi vì cô Kỳ và cậu của em là bạn, bọn cô chơi thân với nhau thôi, còn chưa đến mức độ tìm đập không ngừng.” Tôi dừng lại một lúc rồi hỏi, “Sao vậy, em đã gặp bạn gái của cậu rồi à?”

Trông em ấy có vẻ buồn, một tay vẫn chống cằm như trước, sau đó thì gật đầu rất nhẹ.

“Bạn gái của cậu em là bạn tốt của cô Kỳ,” tôi nói với Gia Kỳ, “Cô ấy là một người rất dễ gần, em sẽ thích ngay thôi.”

“Em biết, chỉ là...” Con bé khẽ nhủ mày, giống như muốn nói rồi lại thôi, “Cô Kỳ, nếu như là cô thì tốt biết bao...”

Tôi cười, vỗ nhẹ lên lưng Gia Kỳ.

Trong lòng cũng không phải là không đau.

Mẹ nói như vậy, cháu của Phương Đình Văn cũng nói như vậy, tôi không biết kế tiếp còn có ai nói như vậy nữa không.

Thế nhưng quan trọng là người nọ không nghĩ như vậy.

Đối với chuyện cảm tình thường không có hai chữ ‘Giá như’, càng không có ‘Nếu...thì tốt bao nhiêu’.

Mấy phút đồng hồ sau, nữ sinh đều ngoan ngoãn trở về tiếp tục tập luyện, Trang Gia Kỳ cũng đứng dậy theo tôi đi xuống sân.

Sau khi chạy bộ là giờ tập ném cầu sắt, nữ sinh đứng thành hai hàng đối nhau, một bên ném tới, một bên nhặt, sau đó ném trở về, cứ lặp lại liên tục như thế, khoảng cách ném cầu cũng ngày một xa hơn.

Nhưng xem ra tinh thần của Trang Gia Kỳ vẫn không tốt.

Tôi sợ em ấy ném trúng người bên cạnh hoặc là bị cầu va vào người, lớn tiếng nhắc nhở một câu, Gia Kỳ ngẩng đầu nhìn tôi rồi gật đầu.

Tôi thở dài, không biết em ấy có còn suy nghĩ đến chuyện tôi vừa nói hay không, Gia Kỳ còn nhỏ, không nên phiền muộn vì những chuyện tình cảm không như ý muốn như thế.

Tôi nghĩ khi nào thuận tiện thì nên nói chuyện với em ấy, hoặc là nói với Mẫn Mẫn một tiếng, nếu nhìn thấy cô bé thì nên thân thiết thêm một chút.

Tôi vừa đưa mắt rời khỏi Gia Kỳ thì liền thoáng nhìn thấy một bóng đen bay vụt về phía em ấy.

Tôi thầm nghĩ không ổn rồi, cũng không kịp nói gì, chỉ biết nhanh chóng chạy tới kéo em ấy ra.

Nhưng động tác của tôi vẫn chậm một chút, tuy rằng cầu không va trúng vào Trang Gia Kỳ, nhưng lại đập mạnh vào tay tôi, đau đến nỗi nước mắt muốn trào ra.

Học sinh nhốn nháo vây quanh, tôi nhịn đau nói với các em, không sao, tiếp tục tập luyện nhưng phải chú ý an toàn, sau đó liền kéo Trang Gia Kỳ vẫn còn đang sợ ngây người bước sang một bên.

“Em đang suy nghĩ gì vậy! Đã lớn như vậy rồi mà có một quả cầu bay đến cũng không nhìn thấy?!” Mu bàn tay của tôi nóng rát cả lên, vài ngày trước là khuỷu tay, hôm nay lại là mu bàn tay, may là không cùng trên một tay, nếu không thì tàn phế đến nơi!

“Cô Kỳ...” Ánh mắt em ấy nhìn tôi phức tạp, sau đó thì cúi đầu xuống, “...Xin lỗi.”

Trông em ấy thế này tôi thật sự không nổi mẩn, đành phải nói: “Lần này là do may mắn, nếu lỡ như trúng phải mặt thì biết làm sao, em cũng cảm thử quả cầu rồi đúng không, có thấy nặng không, nghĩ xem mặt mũi sẽ bị thương thế nào hả?!”

Gia Kỳ khẽ gật đầu, cúi đầu không nói lời nào.

“Được rồi, được rồi,” Tôi vỗ nhẹ lên lưng em ấy, “Đi tập đi, đừng có đứng thất thần như vậy nữa, biết chưa?”

“Cô Kỳ, tay cô không sao chứ?” Em ấy cẩn thận hỏi.

“Không sao,” Tôi cố gắng nhịn đau, lại nói, “Thế này đi, khi nào có thời gian thì chúng ta nói chuyện một chút, có được không?”

Theo như trực giác, tôi cảm thấy tình trạng hiện tại của Trang Gia Kỳ hình như không phải chỉ vì quan hệ giữa tôi và Phương Đình Văn, thật sự vì chuyện gì mà lại khiến em ấy ưu phiền đến vậy?

Tôi nhìn Gia Kỳ chậm rãi trở về nhóm nữ sinh đang luyện tập, sau đó có người đi đến bên cạnh tôi: “Sao lại không cẩn thận như vậy?”

Là Tô Tầm Mặc.

Tôi liền lên giọng: “May là không để cho học sinh yêu quý của anh bị thương, nếu không tôi đã mắc tội lớn rồi.”

Thế nhưng anh ta lại lắc đầu: “Tôi thấy không chỉ có tinh thần của Trang Gia Kỳ không bình thường, mà hình như cô cũng có một chút phân tâm.”

Tôi có sao?

Tôi cảm thấy không phục, tôi cảm giác mình đang làm rất tốt, không có cả ngày buồn bã chán nản, không có tự suy viễn rồi tự hại thân, càng không có tự cô lập mình, những điều này không phải là biểu hiện rất tốt sao?

Tôi thật sự đang bắt đầu quên lãng.

“Tôi nghĩ, một người phụ nữ nếu không phải trong lòng đang nghĩ đến chuyện gì khác, thì nhất định sẽ không thể không cảm thấy mu bàn tay của mình đang đau.” Tô Tầm Mặc khẽ cười, “Hiện tại, cô thấy thế nào?”

Tôi hơi ngần ra, rồi ngay lập tức nghĩ đến tay của mình, chẳng những đau rát mà còn cảm thấy gập duỗi cũng rất khó khăn.

Tôi đột nhiên nhớ tới người đứng trước mặt cũng là một nửa thầy thuốc, liền vội hỏi: “Bác sĩ Tô, anh xem giúp tay tôi có bị thương nặng lắm không?”

Anh ta cẩn thận nhìn qua, sau đó chậm rãi nói: “Nhìn qua thì có thể đoán khớp tay bị tổn thương nhỏ, tốt nhất không nên cử động mạnh, cũng may là tay trái, nếu không cũng không thể tiếp tục đứng lớp vài ngày.”

Tôi liền buồn bã, sao bị thương lại phiền như vậy, không nói đến chuyện đau, chỉ nghĩ đến việc trong thời gian này không thể cử động là đã thấy phiền, chẳng lẽ tôi đều phải làm mọi việc bằng một tay? Cái khác thì cũng có thể, chẳng lẽ tôi phải chạy xe đạp bằng một tay? Tôi cảm giác mình không có đủ năng lực để làm như vậy.

Xem ra lúc nào đó phải đòi bồi thường từ Phương Đình Văn, một lần cứu bạn gái của anh ta mà bị thương ở khuỷu tay, lần này vì cứu cháu gái anh ta mà bị thương ở tay trái.

Đúng là vướng mắc không dễ tháo, cứ phải có chuyện dính dáng đến anh ta.

Chỉ vừa nghĩ đến, lòng lại hơi khó chịu, tôi chán nản nhìn xuống tay của mình, thật là có chút không dễ chịu.

Tô Tầm Mặc chợt nói: “Cô đi xe đạp đúng không?”

Tôi gật đầu: “Sao vậy?”

“Thế này đi,” Anh ta thân nhiên nói, “Lần trước khi đưa cô về nhà, tôi thấy hai chúng ta cũng đi cùng đường, mấy ngày này để tôi đưa cô đến lớp.”

Miệng của tôi liền mở rộng thành hình chữ “O”.

“Cũng xem như là cảm ơn cô,” anh ta tiếp tục nói, “Nếu để học sinh bị thương, hậu quả sẽ không hề nhỏ.”

Sau này, tôi cứ nghĩ đi nghĩ lại những lời này của Tô Tầm Mặc, có phải ý của anh ta là, dù thầy cô giáo có bị thương, nhưng bởi vì các người lớn rồi nên cũng chẳng sao?

Nhưng dù sao anh ta đúng là phải cảm ơn tôi, thật sự nếu học sinh bị thương, thầy chủ nhiệm phải chịu trách nhiệm hơn cả.

Cho nên trong những ngày tay tôi bị đau, tôi đều ngồi xe của anh ta đến lớp, không chỉ cảm thấy rất thoải mái mà còn thấy rất chính đáng.

Có một ngày sau giờ tự học muộn, anh ta lái xe đưa tôi về nhà.

Tôi ngồi ở vị trí ghế phụ bên cạnh, vô tình quay đầu qua thì nhìn thấy gương mặt nhìn nghiêng của Tô Tầm Mặc.

Nét mặt trầm tĩnh, khi lái xe thì rất chuyên tâm, đường nét rõ ràng mà cũng rất ôn hòa, là một người nhìn rất được.

Tôi bỗng nhiên nghĩ, nếu cùng Tô Tầm Mặc kết giao, anh ta nhất định sẽ là một bạn trai rất tốt, quan trọng chính là trên người anh ta có một loại khí chất trầm tĩnh, có thể cho tôi cảm giác an toàn.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu, Con Dao Hai Lưỡi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19

Cuối tuần, Mẫn Mẫn hẹn tôi cùng ăn cơm.

Khi tôi đến chỗ hẹn thì chỉ thấy có mình cô ấy, liền cười nói: “Chuyện gì đây, hôm nay ‘Thấy bạn quên sắc’, vứt bạn trai qua một bên rồi à?”

“Nói vậy bình thường mình là người ‘Thấy sắc quên bạn’ hả?” Cô ấy cười dịu dàng, “Đình Văn còn họp ở công ty, anh ấy nói chúng ta có thể đi trước hoặc đến công ty chờ cũng được.”

Xem ra chuyện giữa hai người cũng tiến triển rất tốt, chỉ vừa vài ngày mà Mẫn Mẫn đã gọi tên anh ta thân thiết như vậy.

Tôi cười, như vậy cũng tốt, nếu cứ theo tốc độ thế này thì chẳng mấy chốc mà tôi được uống rượu mừng của hai người.

Khi đó, tôi cũng có thể thực sự buông tay.

Nhà hàng nơi chúng tôi đến cũng không quá xa, cả hai chậm rãi đi dạo, vui vẻ nhìn ngắm xung quanh, lại còn ghé mắt vào tủ kính của cửa hiệu thủy tinh, bên trong trưng bày rất nhiều các tác phẩm thủy tinh đẹp mắt, cả hai vừa bình phẩm vừa cười nói, cảm giác như quay về khoảng thời gian còn đi học, hai đứa trẻ cùng yêu thích những đồ vật đáng yêu, đang đi trên đường cũng phải dừng lại nhìn và suy tư không ngừng.

Sau khi đi dạo qua mấy cửa hàng mỹ nghệ, tôi chợt nhớ đến lần tham gia tiệc liên hoan với công ty của Phương Đình Văn, thì có nhìn thấy qua một vật trang trí rất tinh xảo ở phòng khách, tâm tình khi đó đang rất rối bời nên tôi đã quên hỏi là mua ở đâu, hiện tại nhớ đến thì hình như ở Gia Cư quán của má Lâm cũng có vật trang trí giống vậy, xem ra là không tệ.

Tôi nói điều này với Mẫn Mẫn: “Khi nào đó cậu hỏi Phương Đình Văn giúp mình, vật trang trí đó đúng là nhìn rất được.”

Cô ấy nghĩ nghĩ một lúc liền cười nói: “Dù sao giờ cũng còn sớm, chúng ta đến công ty của Đình Văn đi, nói không chừng lại tạo bất ngờ cho anh ấy.”

Tạo bất ngờ...

Tôi nhớ đến cái lần ‘Surprise’ trước đây của Phương Đình Văn, Mẫn Mẫn và anh ta, xem ra là rất có duyên.

Sau khi đến ‘Gia Hoa’, thư ký của Phương Đình Văn nói với chúng tôi là anh ta vẫn còn họp, phiền chúng tôi chờ một lúc, và cũng vì biết Mẫn Mẫn là bạn gái của Phương Đình Văn nên mời chúng tôi đến chờ ở phòng làm việc của anh ta.

Đây cũng là lần đầu chúng tôi đến văn phòng của Phương Đình Văn, lần trước thì chủ yếu chỉ tham gia tiệc liên hoan, ngày thường Mẫn Mẫn cũng thỉnh thoảng đến, nhưng mỗi khi Phương Đình Văn nhìn thấy cô ấy đến là liền buông tha cho công việc, vì thế mà Mẫn Mẫn cũng chưa từng vào đây.

Phòng làm việc của anh ta vừa rộng vừa thoáng đãng, phía sau bàn làm việc là vách kính chạm đến tận sàn, gần như có thể quan sát hết nửa thành phố, tầm nhìn mở rộng mênh mông, đứng ở trên cao nhìn xuống cảm giác mình rất hơn người.

Mẫn Mẫn vừa muốn đến xem thế nhưng di động đột nhiên vang lên, đành lui qua một bên bắt máy.

Dù sao cũng là văn phòng của người ta, tôi cũng không vô ý tùy tiện, sau khi đứng một lát ở cửa kính thì muốn trở lại ngồi trên ghế sofa.

Khi đi ngang bàn làm việc thì tầm mắt nhìn lướt qua một khung tranh đặt trên bàn, người đang mỉm cười trong đó là Mẫn Mẫn?!

Trong lòng liền có một chút đau xót, nhưng chỉ là vô tình lướt qua nên tôi vờ như không nhìn thấy.

Trước đây tôi từng nghe thấy, nếu một người con trai sẵn lòng để ảnh của một người con gái trong ví tiền của mình, điều này cho thấy trong lòng anh ta thực sự có cô ấy.

Mà việc này cũng tương tự như vậy, ảnh của Mẫn Mẫn được lồng vào khung đặt trên bàn làm việc, mỗi ngày khi ngồi xuống đều có thể nhìn thấy nụ cười của cô ấy, Phương Đình Văn quả thực là thật lòng yêu Mẫn Mẫn.

Tôi khẽ cười, việc này còn phải nghĩ sao? Anh ta yêu thương Mẫn Mẫn nhiều thế nào, tôi chưa từng hoài nghi.

Đang định rời đi thì trong đầu lại xuất hiện một suy nghĩ kỳ lạ làm tôi có cảm giác bất an.

Tôi đứng lại, cẩn thận nhìn kỹ khung hình kia.

“An Nhiên,” Mẫn Mẫn nghe điện thoại xong thì bước đến cười nói: “Vừa rồi thư ký của Đình Văn có đến đây nói là hội nghị đã xong, nhưng Đình Văn còn phải làm việc một lúc với mấy quản lý trong phòng làm việc, cô ấy bảo chúng ta đến phòng khách chờ.”

Tôi giật mình đáp: “Hử?!”

Mẫn Mẫn cười: “Cậu làm sao vậy? Nhìn cái gì đến gần gần như vậy?” Nói xong liền bước về phía tôi.

Tôi liền bình tĩnh, vội nói: “Không có gì, đột nhiên nghĩ tới một việc. Chúng ta nên nhanh chóng đến phòng khách đi, không nên quấy rầy bọn họ hội họp, đứng rồi, mình còn chưa xem vật trang trí kia, đi thôi đi thôi.”

Sau khi đợi Phương Đình Văn, chúng tôi cùng nhau đến nhà hàng đã đặt chỗ ăn cơm.

Mặc dù ngay cả cuối tuần mà Phương Đình Văn cũng phải làm việc, thế nhưng thần sắc trông rất rạng rỡ, tinh thần cũng tốt lắm. Anh ta giúp Mẫn Mẫn cắt thịt bò thành những miếng nhỏ, như vậy cô ấy sẽ dễ ăn hơn.

Tôi cúi đầu cắt thịt bò của mình, có chút không yên lòng.

“An Nhiên.”

Bức ảnh đó giống như một tảng đá lớn chấn trong lòng tôi, cho dù miếng thịt bò có mềm đến thế nào thì cũng không thể nuốt trôi.

“An Nhiên, cậu đang nghĩ cái gì đó? Đình Văn gọi mà cũng không nghe thấy?” Mẫn Mẫn chợt chạm nhẹ vào tay tôi.

Tôi ngẩn ra, lúc này mới phát hiện, Phương Đình Văn ngồi ở phía đối diện mỉm cười nhìn tôi chăm chú.

Nụ cười này của anh ta rõ ràng là giống như ngày thường, thế nhưng sự bất an ở trong lòng tôi lại càng ngày càng lớn, tôi càng đứng ngồi không yên.

“An Nhiên,” Anh ta buông nửa xuống, hai tay đặt lên bàn, thân thiết hỏi: “Gần đây có phải rất bận rộn? Tôi nhận ra hình như đã rất lâu rồi không gặp em.”

Tôi miễn cưỡng cười: “Đúng là rất bận rộn, hiện tại đang là giáo viên của lớp cuối cấp, ngoài ra còn phải cho học sinh rèn luyện thể dục mỗi ngày, tất cả đều do chính tay giáo viên giám sát.”

“Dù bận thì cũng phải quan tâm đến sức khỏe của mình.” Anh ta cười, ánh mắt dịu dàng nhìn Mẫn Mẫn, “Ngay cả Mẫn Mẫn cũng vậy, nếu quá nhiều

việc thì em cũng nên tranh thủ nghỉ ngơi nhiều một chút.”

“Anh nói em sao?” Mẫn Mẫn cười, “Anh và An Nhiên đều là lao động trí óc, việc của em rất nhẹ nhàng, chỉ là lao động chân tay một chút thôi, bộ phận phục vụ thức ăn thoải mái hơn phục vụ phòng nhiều.”

“Cũng như nhau thôi.” Phương Đình Văn suy nghĩ một lúc lại nói, “Nếu cuối tuần sau chúng ta đều không bận thì cùng nhau đi biển đi, thời tiết đang bắt đầu ấm lên, đi biển lúc này cũng rất tốt.”

“Đi biển ư?” Mẫn Mẫn hơi chần chừ, “Em có hơi sợ nước.”

Phương Đình Văn mỉm cười: “Không phải sợ, để lúc đó anh dạy em.”

Tôi nhìn hai người cười nói, trong lòng lại bất an.

“An Nhiên, thế nào, cuối tuần sau được không?” Phương Đình Văn nhìn tôi.

“Tôi... tôi không biết đến lúc đó có rảnh không,” tôi ngập ngừng nói, “Hiện tại công việc rất bề bộn, tôi sợ là không có thời gian...”

“Cuối tuần là ngày để nghỉ ngơi, thầy cô giáo cũng không phải là người sắt.” Mẫn Mẫn cố tình giận dỗi, “An Nhiên, nếu cậu không đi, mình cũng không đi...”

“An Nhiên, Mẫn Mẫn rất muốn có em đi cùng, đồng ý đi,” Phương Đình Văn mỉm cười nói.

Tôi miễn cưỡng đồng ý, nhưng hiện tại cảm giác rất khó chịu.

Tôi lấy cốc vào nhà vệ sinh, hứng một cốc nước hát mạnh lên mặt, sau đó ngẩng đầu nhìn thẳng vào gương mặt phản chiếu ở trong gương: “Kỳ An Nhiên, mày nhất định phải hỏi, chuyện này rất quan trọng, mày phải hỏi, có biết không?!”

Thời tiết tháng ba, nước vẫn còn rất lạnh, nó có thể giúp tôi thanh tỉnh, cũng giúp tôi có thêm dũng khí.

Khi trở lại bàn thì không thấy Mẫn Mẫn, Phương Đình Văn nói cô ấy có điện thoại.

Tôi cân nhắc suy nghĩ một lúc, hay là cứ nói với Phương Đình Văn: “Vừa rồi, tôi và Mẫn Mẫn có ghé qua phòng làm việc của anh.”

Bàn tay đang cắt thịt của anh ta chợt dừng lại, sau đó lại tiếp tục.

“Vậy sao?” Anh ta đưa mắt nhìn tôi cười, “Sao không ai nói gì cả?”

“Phương Đình Văn,” Tôi hít một hơi rồi chậm rãi nói, “Tôi muốn hỏi anh, khung hình trên bàn làm việc của anh... Người đó... rốt cuộc là ai?”

Sắc mặt của anh ta liền thay đổi, buông dao nĩa xuống, anh ta cúi đầu gọi tôi một tiếng: “An Nhiên...”

“Tôi biết đó không phải là Mẫn Mẫn,” Tôi tiếp tục nhìn anh ta, cố gắng để ánh mắt của mình không được mềm yếu, “Một lát ăn cơm xong, tôi sẽ viện cớ đi trước, anh đưa Mẫn Mẫn về nhà, tôi ở quán nước trước cửa cao ốc Bách Hối chờ anh.”

Tôi từ tốn mà nghiêm túc nói: “Chuyện này anh nên nói rõ ràng với tôi.”

Trong lúc chờ đợi ở quán nước thì tâm trạng của tôi vừa lo sợ vừa không yên.

Tầm mắt nhìn xuyên qua cửa kính ra bên ngoài, nơi này cũng giống như văn phòng của Phương Đình Văn, cũng gần như có thể quan sát được phần nửa thành phố.

Thế nhưng tôi lại không có tâm trạng mà ngắm cảnh.

Tôi sợ rằng Phương Đình Văn sẽ không đến, càng sợ anh ta sẽ đến đúng hẹn.

Nếu không đến, tôi biết là anh ta muốn trốn tránh, thế thì sau này, sao tôi có thể tiếp tục đối mặt với anh ta và Mẫn Mẫn khi đã phát hiện ra bí mật này.

Và nếu như anh ta đến, tôi lại sợ mình sẽ biết rõ sự thật.

Cái gọi là sự thật này, luôn rất tàn nhẫn với một số người.

Có lẽ là Mẫn Mẫn, hoặc là tôi.

Tôi sợ mình không dám đối diện với sự thật.

Đang miên man suy nghĩ thì nghe thấy có tiếng người đến gần, tôi xoay người nhìn sang, quả nhiên là Phương Đình Văn.

Anh ta bước tới, ngồi xuống cái ghế đối diện.

“An Nhiên,” anh ta hơi cúi mắt nhìn xuống, giọng nói có chút khàn khàn, “Trước tiên tôi muốn hỏi em, mong là em sẽ nghe tôi kể một câu chuyện cũ, có được không?”

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu, Con Dao Hai Lưỡi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Chương 20

Một buổi chiều thế này, trời trong xanh không một áng mây, tiết trời đẹp đẽ, thật sự không thích hợp để hai người ngồi ở một quán trà vắng vẻ thế này, một người nói, một người nghe.

Mà bức tường thủy tinh của quán này lại có màu xám nhạt, làm ánh sáng ở bên ngoài chẳng thể chiếu vào, vì thế mà có một chút âm u sâu nào.

Trong quán rất yên lặng, có cảm giác như sự u ám đang lần lên lối vào mọi ngõ ngách, mãi cho đến khi Phương Đình Văn chậm rãi nâng chén trà hóp một ngụm, mãi cho đến khi tôi không biết phải dùng ánh mắt gì để nhìn anh ta.

“Những chuyện tôi sắp nói thật ra là một chuyện cũ đã qua rất lâu.”

Anh ta đặt chén trà xuống, chén trà khẽ chạm lên chiếc đĩa nhỏ đặt bên dưới, nhẹ nhàng vang lên một tiếng “Đinh” lạnh lạnh.

“Như những gì em đã nói, người trong khung ảnh quả thật không phải là Mẫn Mẫn, cô ấy là Mạc Nhiên, Đào Mạc Nhiên.”

Đúng là không phải Mẫn Mẫn.

Tôi thâm thờ dài, trong lòng có chút nặng trĩu.

Tuy rằng từ đầu đã đoán được chân tướng, nhưng khi chính tai nghe thấy anh ta thừa nhận, vẫn cảm thấy có chút không thể chịu được.

“Nhà của Mạc Nhiên nằm ngay cạnh nhà của tôi, khi đó cha mẹ vì phải đi làm nên thường xuyên mang tôi qua gọi nhà họ Đào, Mạc Nhiên lớn hơn tôi ba tuổi, cho nên cô ấy luôn là người chăm sóc cho tôi.”

Anh ta nhìn xuống chén trà nhỏ bằng sứ, trong đáy mắt có một loại tình cảm ấm áp: “Khi đó, Mạc Nhiên đã vào tiểu học, khi cô ấy ngồi ở bàn đọc sách viết chữ thì sẽ kê cho tôi một cái ghế cùng một cái bàn xếp ở bên cạnh, trên bàn đặt giấy trắng cùng bút, để tôi có thể cùng viết chữ giống cô ấy. Thành tích của Mạc Nhiên rất tốt, cô ấy lại rất kiên nhẫn, khi đó tôi học được cũng không ít chữ.”

“Nói ra thì rất kỳ lạ, khi ở nhà thì tôi rất buồn, thỉnh thoảng được về nhà ông bà nội một chuyến thì tôi đều phá phách đến long trời lở đất, nhưng khi ở bên cạnh Mạc Nhiên thì tôi lại rất điềm tĩnh. Cô ấy đọc sách viết chữ, tôi cũng đọc sách viết chữ, khi cô ấy cầm bút màu vẽ tranh, thì tôi cũng cầm theo bút màu đi vẽ tranh. Ở nhà họ Đào, tôi không quậy không phá, chỉ lặng lẽ đi theo Mạc Nhiên, ngay cả cha mẹ đều nói đùa rằng để cho tôi làm cho thừa tự cho nhà họ Đào, nhìn dáng vẻ này mà xem, chẳng khác nào là con cái nhà họ Đào.”

Anh ta khẽ cười, “Tôi nghĩ, nhất định là trên người Mạc Nhiên có một dạng khí chất điềm tĩnh đã thu hút tôi, trông cô ấy điềm tĩnh đến nỗi làm tôi không nổi quấy rầy cô ấy.”

Khi nói về những việc này, ánh mắt dịu dàng ấm áp của anh ta lại chậm chậm sáng rõ, tựa như hai ánh sao sáng dập dềnh trên mặt hồ tối tăm.

Tôi đè nén cảm giác đau nhói ở trong lòng ngực, lên tiếng nói: “Như vậy là anh rất thích Mạc Nhiên, đúng không?”

“Đúng là khi đó tôi đã thích Mạc Nhiên, sau này tôi lại càng yêu cô ấy.” Anh ta nâng ánh mắt trong suốt đối diện với tôi.

Tôi cười khổ nói: “Vậy tại sao anh và Mạc Nhiên lại không ở bên nhau, sao cứ muốn trêu đùa Mẫn Mẫn?”

“An Nhiên, em nghe tôi nói tiếp, được không?” Anh ta thấp giọng nói, “...Thật ra tên của em rất giống với Mạc Nhiên, nhiều lúc khi tôi gọi tên em, tôi lại cứ ngỡ mình là đang gọi Mạc Nhiên.”

Cảm giác khó chịu ở trong lòng vừa được dần xuống lại bất chợt nổi dậy: “Phương Đình Văn, tôi gọi là Kỳ An Nhiên, không phải là Đào Mạc Nhiên, một chữ giống nhau không có nghĩa là người cũng giống nhau, được chưa?!”

Anh ta không ngờ tôi lại phản ứng như vậy, hơi ngần ra sau lại chậm rãi nói: “Ừm, đương nhiên là không giống nhau, sao em có thể là Mạc Nhiên...”

“Đúng!” Tôi dứt khoát nói, “Vây rốt cuộc là anh có còn muốn nói về chuyện cũ giữa anh và Mặc Nhiên hay không?”

Anh ta đưa mắt nhìn tôi khó hiểu, có lẽ là đang không hiểu vì sao mà hôm nay tôi lại nói chuyện kiểu thế này.

Ha ha, ngay đến tôi cũng tự thấy mình kỳ lạ, tôi giống như là ăn phải thuốc nổ, lại không thể bắt nó nổ ngay, mà chỉ đành ôm ở trong lồng ngực, chờ đợi nó tự mình phát nổ!

Nhưng mà hiện tại tôi còn phải chờ anh ta nói xong câu chuyện về Mặc Nhiên, cho nên, hiện giờ vẫn chưa thể nổ.

“Sau khi Mặc Nhiên vào trung học, bài vở và bài tập bắt đầu nặng, khi đó tôi cũng đã lên tiểu học, bởi vì không học cùng trường nên cả ngày không thể gặp, chỉ đến khi buổi chiều tan học, cách nhà có một con hẻm nhỏ, Mặc Nhiên sẽ nắm tay tôi đi theo con đường đó về nhà. Cái ngõ kia rất dài, cũng rất yên tĩnh, mỗi khi tôi nhẹ đá lên hòn đá nhỏ dưới chân, nhìn thấy nó va vào bức tường phía trước hoặc va vào hòn đá khác mà phát ra âm thanh, tôi liền ngẩng đầu cười với Mặc Nhiên, cô ấy lắc đầu nhưng vẫn mỉm cười với tôi...”

Anh ta dừng lại một lúc, khẽ mỉm cười, “Hiện tại mỗi khi nhớ lại, tôi thậm chí nghĩ có lẽ khi đó tôi đối với Mặc Nhiên không phải chỉ đơn giản là thích. Tôi thích cô ấy mỉm cười với mình, thích cách cô ấy nhẹ nhàng dắt tay mình, thích cùng cô ấy chậm chậm yên bình đi trong con hẻm nhỏ đó... Tôi yêu Mặc Nhiên, yêu tất cả mọi thứ của cô ấy, tôi đã nghĩ, sau khi lớn lên nhất định phải cưới Mặc Nhiên, nếu có thể ở cùng cô ấy cả đời, tôi chắc hẳn sẽ rất hạnh phúc.”

Trong lòng của tôi lại khẽ đau, đúng vậy, đối với người mình thích, ai mà chẳng muốn được cùng nhau răng long đầu bạc? Nhưng không phải ai cũng sẽ được toại nguyện.

Phương Đình Văn và Đào Mặc Nhiên, tại sao lại không thể ở bên nhau?

“Anh yêu Mặc Nhiên như vậy,” Tôi dè dặt hỏi, “Anh có từng nghĩ tới, thể Mặc Nhiên có yêu anh không?”

Anh ta chột cười: “Ngay từ đầu tôi đã nghĩ đến, nếu Mặc Nhiên không yêu tôi thì tôi sẽ phải làm thế nào đây, thế nhưng kết quả lại tốt hơn tưởng tượng rất nhiều. Đợi đến khi Mặc Nhiên tốt nghiệp trung học, tôi đã lấy dũng khí để nói với cô ấy, khi đó Mặc Nhiên có vẻ kinh ngạc, cũng có một chút ngượng ngùng, và cô ấy đã nói, hy vọng sau khi tôi tốt nghiệp đại học hãy nói những lời như thế với cô ấy. Bởi vì một câu nói đó của Mặc Nhiên, tôi bắt đầu cố gắng đọc sách, khả năng trong người cũng như nhờ vậy mà phát huy, tôi liên tục nhảy lớp, đợi đến khi Mặc Nhiên tốt nghiệp đại học thì tôi cũng tốt nghiệp đại học. Tôi tin rằng, chính tình yêu đã mang đến kỳ tích.”

Tôi im lặng không nói, vậy điều gì đã ngăn cách hai người?

“Nhưng vì Mặc Nhiên lớn hơn tôi ba tuổi, người nhà của tôi vẫn luôn không đồng ý, nhất là ông bà nội.” Anh ta thở dài nói, “Trong mắt hai ông bà, nữ lớn hơn nam là không tốt. Nhưng tôi yêu Mặc Nhiên, vì thế mà tôi đã tìm rất nhiều cách để làm mọi người thay đổi tâm ý, cuối cùng không ngờ biện pháp đơn giản và hiệu quả nhất chính là tỏ vẻ bất cần! Tôi nói, nếu mọi người không đồng ý để con ở cùng Mặc Nhiên, con sẽ chẳng cần cái gì nữa, con sẽ xuất gia làm hòa thượng! Ông bà nội bị tôi dọa đến sợ hãi, hai người chỉ có một mình tôi là cháu đích tôn, cho nên cuối cùng cũng đồng ý.”

Khóe môi của tôi khẽ run run, người như Phương Đình Văn... không ngờ lại nghĩ ra một cách như vậy, nếu nhìn vào dáng vẻ của anh ta hiện tại thì chẳng thể nào tưởng tượng nổi.

Sở dĩ có thể như vậy là bởi vì đó là Mặc Nhiên, anh ta thích nhất và yêu nhất chính là Mặc Nhiên.

“Thật ra ông bà nội của tôi cũng không phải là không thích Mặc Nhiên, cô ấy điềm tĩnh, dịu dàng, hiền thực, lại rất được nhiều người quý mến, chỉ vì lớn hơn tôi một chút nên bị mọi người chê trách.” Anh ta tiếp tục nói, “Nhưng tôi nghĩ, yêu nhau là chuyện cả đời, nếu chỉ vì lý do như vậy mà tôi từ bỏ Mặc Nhiên, tôi biết mình sẽ hối hận cả đời.”

Tôi có chút e ngại hỏi: “Nếu như vậy, còn có điều gì có thể chia cắt hai người?”

“Cái chết.”

Tôi kinh ngạc, “Anh nói cái gì?”

“Cái chết,” Anh ta đưa mắt nhìn tôi, ánh mắt rất bình tĩnh, bình tĩnh đến nỗi làm người khác cảm thấy không hề chân thực, “Mặc Nhiên đã chết rồi, vào tháng mười hai năm kia, là do rút máy bay.”

“Là... tai nạn máy bay sao?” Tôi cảm thấy lồng ngực của mình run rẩy không ngừng, mới vừa rồi Đào Mặc Nhiên vẫn còn đầy sức sống trong câu chuyện của Phương Đình Văn, tôi còn có chút hâm mộ đối với cô ấy, không ngờ người đã mất.

“Tôi đi Bắc Kinh công tác, phải ở lại đó một tuần, vừa đúng lúc Mặc Nhiên rảnh rỗi, nên cô ấy đã hỏi có muốn cô ấy đến đó với tôi hay không,” giọng nói của anh ta vô cùng bình thản, “Sau đó, tôi liền đồng ý.”

“Chiếc phi cơ kia vừa mới bay lên không trung chưa được bao lâu, lại chẳng thể ngờ rằng nó sẽ nặng nề rơi xuống, toàn bộ hành khách và nhân viên trên đó... không có một ai có thể may mắn sống sót.”

Anh ta gục đầu xuống, hai tay ôm lấy trán, cả người nhẹ run lên.

“Tôi chưa bao giờ thấy hối hận như thế, tôi đã nghĩ, nếu tôi không đồng ý, nếu tôi không để cho cô ấy đi, nếu tôi không đi công tác... Hoặc là, nếu tôi và Mặc Nhiên không yêu nhau — Có lẽ, cô ấy sẽ không phải chết.”

“Có thể lúc này cô ấy đang ngồi uống trà trong một quán nước nào đấy, tay cầm quyển tạp chí mà cô ấy thích xem, hoặc có lẽ cô ấy đang tản bộ trong công viên, vây xung quanh Mặc Nhiên là rất nhiều đứa trẻ đang vui vẻ cười đùa, và cô ấy cũng cười với bọn trẻ; hoặc không thì cô ấy có thể ở nhà, cũng mẹ của mình làm bánh ngọt trong nhà bếp, trên mặt dính đầy bột trắng như tuyết, thoạt nhìn trông giống như một đứa trẻ...”

“Tôi... tôi thật xin lỗi,” tôi không biết nên nói điều gì, đành áy náy nói, “Làm anh phải nhớ lại những chuyện đau lòng.”

Mãi một lúc lâu anh ta không nói gì, chỉ cúi đầu, buông thõng ánh mắt.

Thật lâu sau anh ta mới ngẩng đầu, nhìn tôi nhẹ nhàng cười: “Những điều này luôn nằm trong ký ức, chẳng qua là ngày thường vẫn luôn chôn sâu, hôm nay mới lại một lần nữa nhớ đến.”

“Vậy anh tìm Mặc Mặc, có phải là vì Mặc Mặc và Mặc Nhiên giống nhau?” Tôi hỏi anh ta.

Phương Đình Văn gật đầu: “Sau khi Mặc Nhiên qua đời, tôi từng thần thờ một thời gian, bất chợt có một ngày nhìn thấy Mặc Mặc, khi đó tôi còn tưởng rằng đó là Mặc Nhiên, nhưng khi muốn nhìn kỹ lại thì cô ấy đã rời đi rất xa. Vì thế tôi đã nhờ người đi tìm Mặc Mặc, cũng biết được toàn bộ thông tin về cô ấy. Cho đến lúc này tôi chưa từng thấy hai người giống nhau như vậy, giống như một người là chị, một người là em.”

“Phương Đình Văn, tôi biết anh yêu Mặc Nhiên, nhưng mà,” Giọng nói của tôi dần trầm xuống, “Anh cảm thấy, anh yêu Mặc Mặc sao?”

Anh ta ngẩn ra: “Sao em lại nói như vậy?”

Tôi thở dài nói: “Tôi nghĩ, có lẽ anh mang nỗi nhớ Mặc Nhiên gán lên người của Mặc Mặc, khi nhìn vào một gương mặt tương tự sẽ tạo cho anh một cảm giác là mình đang ở bên cạnh Mặc Nhiên, không phải sao?”

“An Nhiên,” Anh ta thấp giọng nói, “Tôi biết Mặc Nhiên là Mặc Nhiên, Mặc Mặc là Mặc Mặc, ngoại trừ gương mặt giống nhau ra, tôi thật sự... chưa bao giờ lẫn lộn hai người với nhau.”

“Nhưng mà Phương Đình Văn này, anh có hiểu thế nào là người ngoại cuộc tình tảo, người trong cuộc thì u mê, hay không?” Tôi nhin không được liền nói, “Anh thật sự nghĩ anh xem Mặc Mặc là Mặc Mặc sao? Nếu như vậy, tại sao khung ảnh kia lại không đổi thành ảnh của Mặc Mặc, mà vẫn là ảnh của Mặc Nhiên?”

“Đó là vì...” Anh ta chẳng thể nói nên lời.

“Đó là vì anh vẫn xem Mặc Mặc chính là Mặc Nhiên!” Tôi nói liền một hơi thay anh ta, “Phương Đình Văn, anh có từng nghĩ đến việc, người anh yêu không phải là Mặc Mặc, mà là một người có gương mặt tương tự với Mặc Nhiên! Anh như vậy không thấy là mình rất có lỗi với Mặc Mặc sao?!”

“Không phải!” Anh ta nhìn thẳng vào tôi mà nói, “An Nhiên, hiện tại tôi yêu Mặc Mặc, là Mặc Mặc!”

“Có lẽ trước đây là đúng như những gì em nói, tôi bị thu hút bởi gương mặt tương tự với Mặc Nhiên, nhưng mà hiện tại,” anh ta nhỏ giọng nói, “Đã từ lâu tôi không còn nhớ đến Mặc Nhiên, chỉ khi nhìn vào khung hình kia thì mới nhớ đến, hiện tại, tôi thật sự yêu Mặc Mặc.”

Tôi hít vào một hơi rồi chậm rãi nói: “Dựa vào suy nghĩ phiến diện của tôi thì không có quyền hỏi đến chuyện riêng của anh, nhưng Mặc Mặc là người bạn thân nhất của tôi, anh lại thông qua tôi mà mới quen biết cô ấy, cho nên, nếu anh thích Mặc Mặc là vì cô ấy có gương mặt tương tự với Mặc Nhiên, tôi xin anh đừng đến tìm Mặc Mặc nữa. Tuy rằng cô ấy thiện lương, hồn nhiên, dịu dàng, nhưng tôi chắc rằng, không có ai sẽ chấp nhận việc mình trở thành một người thay thế trong tình yêu, anh nói có phải không?”

“Mặc Mặc không phải là người thay thế,” anh ta nghiêm túc nhìn tôi nói, “Mặc dù diện mạo bên ngoài cùng tính tình của Mặc Mặc và Mặc Nhiên có chút giống nhau, nhưng dù thế nào thì đó cũng là hai người khác nhau, tôi sẽ không xem Mặc Mặc là người thay thế cho Mặc Nhiên.”

Giọng nói của anh ta rất kiên quyết, sắc mặt nghiêm túc, tôi không tìm ra lý do để phản bác.

Đúng vậy, tuy rằng lúc trước anh ta yêu Đào Mặc Nhiên, nhưng đó đã là chuyện quá khứ, dù là gương mặt Mặc Mặc có phần giống với cô ấy, nhưng lại có những điểm khác biệt, tại sao tôi cứ khẳng định rằng anh ta vẫn yêu Mặc Nhiên chứ không phải là Mặc Mặc?

Nếu anh ta không yêu Mặc Mặc, vậy vì sao khi Mặc Mặc bắt đầu tiếp nhận thì anh ta lại mừng rỡ như thế?

Trong chuyện này, có phải là tôi đã quá cố chấp? Là vì Phương Đình Văn hay là vì Lâm Mặc Mặc?

Nhưng hiện tại, tôi còn có một nghi ngờ lớn hơn, tôi rất muốn hỏi nhưng lại không dám hỏi.

Tôi sợ rằng sau khi nói ra, tôi thật sự thấy mình không còn mặt mũi nào...

Thế nhưng, tôi vẫn muốn biết rõ ràng, phải biết rõ ràng.

Tôi đưa mắt nhìn Phương Đình Văn hồi lâu, rốt cuộc cũng mở miệng nói: “Vậy, tôi hỏi anh, lúc trước anh và tôi chạm mặt nhau, thật ra đều do anh cố tình

xếp đặt, có phải không?”

Anh ta nhìn tôi.

Đừng gật đầu, đừng gật đầu, ngàn vạn lần đừng gật đầu... trong lòng tôi khẽ nói thầm, sau đó, nhìn thấy anh ta chậm chậm gật đầu.

Rất sâu rất sâu trong lòng của mình, tôi cảm giác như đang có một tiếng thủy tinh vỡ nát.

Một tiếng vang rất nhỏ rất nhẹ.

“Anh đã thăm dò nên biết được rằng, Mẫn Mẫn là người không thích tùy tiện kết giao với người lạ, cho nên mới cố ý sắp xếp việc tình cờ quen biết được tôi, lại thông qua tôi mà quen với Mẫn Mẫn, có phải không?” Tôi cố gắng để cho nét mặt của mình thật bình tĩnh, tiếp tục hỏi.

“Đúng vậy.” Anh ta áy náy nhìn tôi, “Nhưng mà An Nhiên này, tôi...”

Tôi cắt ngang lời anh ta, “Trước tiên anh đừng nói gì cả, nghe tôi nói xong, anh chỉ cần gật đầu hoặc lắc đầu là được.”

Anh ta khẽ ngấn người rồi nhẹ nhàng gật đầu.

“Lúc anh hẹn tôi rồi lại hẹn Mẫn Mẫn, tôi còn thấy kỳ lạ là tại sao anh lại có số điện thoại của Mẫn Mẫn, đó là anh đã tra được từ trước, đúng không?”

Anh ta gật đầu.

“Người trong nhà của anh cũng biết chuyện giữa anh với Mặc Nhiên, ngay cả Trang Gia Kỳ cũng biết, phải không?”

Anh ta gật đầu.

Tôi thở sâu vào một hơi, sau đó chậm rãi thở ra.

“Chuyện về Mẫn Mẫn, anh nên suy nghĩ cho kỹ, tôi hy vọng là anh không làm tổn thương cậu ấy.” Tôi đứng dậy đẩy ghế ra, “Phượng Đình Văn, tôi chỉ muốn hỏi, trong mắt của anh, Kỳ An Nhiên tôi là một người có thể tùy ý kết giao với người lạ, có thể lợi dụng để tiếp cận với người khác, lại là người đi hòa giải mối quan hệ của các người...có phải không?”

Anh ta đứng dậy, giọng nói có chút hoảng hốt: “An Nhiên, không phải, em cũng là bạn của tôi...”

Tôi cười: “Nhưng ngay từ đầu anh quen biết với tôi, chẳng phải cũng vì muốn thông qua tôi mà tiếp cận với Mẫn Mẫn đấy sao?”

Anh ta nhìn tôi, không nói nên lời.

“Thật xin lỗi, tôi phải đi trước...”

Tôi vươn tay nắm lấy túi xách đặt trên ghế, nhưng lại chẳng thể nào kéo nó rời khỏi lưng ghế.

Chưa bao giờ tôi thấy bàn tay của mình lại run lên như vậy, cả người đều run rẩy!

“An Nhiên...” Anh ta giúp tôi cầm lấy túi xách, sau đó nhẹ nhàng đặt lên tay cho tôi.

“Chuyện về Mặc Nhiên, khi nào thì anh sẽ nói với Mẫn Mẫn?” Tôi cố gắng đè nén cơn run rẩy, bình tĩnh hỏi anh ta.

“Cho tôi một chút thời gian, tôi sẽ nói với cô ấy.” Anh ta lo lắng nhìn tôi, “An Nhiên, để tôi đưa em trở về...”

“Không cần...” Lời nói của tôi khẽ thoát qua kẽ răng, “Anh...cũng cho tôi một chút thời gian...để suy ngẫm lại đi...”

Thật không biết tôi đã lấy sức lực từ đâu mà có thể xoay người bước nhanh ra khỏi cửa, vừa đi vừa ép những giọt nước mắt phải ở lại nơi khóe mắt.

Khi cánh cửa thang máy phía sau khép lại, tôi ngẩng đầu nhìn ra khung cảnh sáng rõ ở bên ngoài, lúc này cũng đã không thể kìm được nước mắt.

Tôi cứ ngỡ đó là do duyên phận, nhưng đến hôm nay cũng biết được thế nào là chân tướng rõ ràng!

Kỳ An Nhiên, mi vẫn luôn là một đứa ngốc!

Kỳ An Nhiên, ngay đến một chút an ủi, mi cũng không có...

Kỳ An Nhiên, tại sao...mi lại là Kỳ An Nhiên?

Trong buồng thang máy trong suốt chỉ có một mình tôi, ngẩng đầu liền có thể nhìn thấy ánh mặt trời vàng óng, phong cảnh bên ngoài thật là đẹp.

Tôi nhìn xuống thành phố ở dưới chân, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống.

Thì ra, sự thật lại có thể làm tổn thương người...

Nếu như có thể, tôi thà rằng mình sẽ không bao giờ biết.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu, Con Dao Hai Lưỡi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21

Vài ngày sau, vô tình mẹ nhắc đến chuyện lần trước đi có nói muốn làm mai cho tôi, có lẽ là bà chỉ chợt nhớ đến nên vọt miệng nói thế thôi, lại không ngờ rằng tôi liền đồng ý.

“Nhiên Nhiên, con gặp phải chuyện gì sao?” Bà ngồi trên ghế sofa đan áo len, lúc này đôi tay khẽ ngừng lại, nhìn tôi khó hiểu, “Mẹ nhận ra gần đây con như người mất hồn, con không sao chứ?”

Tôi cười: “Đương nhiên là không có việc gì, chẳng là gần đây bài vở ở trường quá nhiều, sức lực của con đều đặt vào đó hết.”

“Nếu như con không muốn đi thì mẹ cũng không miễn cưỡng đâu.” Mẹ nhìn tôi nói.

“Thật sự là con không có miễn cưỡng mà.” Tôi vòng tay ôm lấy cổ mẹ, sau đó dựa cả người lên lưng bà giống như lúc nhỏ.

“Mẹ, mẹ nghĩ thử xem, ngày thường công tác mệt mỏi, cũng nên tìm bạn trai để khuây khỏa nha,” Tôi cười hi hi nói, “Như vậy sẽ có người đưa đón con lúc tan tầm, lại có người mời con ăn cơm xem phim, những lúc tức giận cũng có nơi để trút giận... Ồi, tìm bạn trai quả là có lợi!”

Rốt cuộc mẹ cũng nở nụ cười, “Nếu đúng như lời con nói thì xem ra cô nương nhà người ta đều tranh nhau đi xem mắt!” Bà vươn tay vỗ nhẹ lên đầu vai của tôi, “An Nhiên, đàn ông tốt không dễ tìm như vậy đâu.”

Tôi gật đầu tán thành: “Con biết! Cho nên, con muốn gặp nhiều người khác nhau, thử xem có thể tìm được một người hợp ý hay không!”

Mẹ cười lắc đầu, sau đó lại cầm lên đôi kim đan đặt trên đầu gối, tiếp tục đan áo.

“Mẹ, mẹ lại đan len làm gì vậy?” Tôi cầm cuộn len màu vàng nhạt lên nhìn, “Hiện tại cũng không còn ai mặc loại áo len này.”

“Mấy cái áo len ngày trước của con chẳng phải đều do mẹ làm sao?” Mẹ liếc mắt nhìn tôi hờn trách, “Mấy ngày nay chuyện sổ sách cũng không nhiều, hiếm khi được thanh thoi thế này nên muốn đan len để giết thời gian thôi, không được sao?”

Không có, sao lại không được chứ?

Tôi ngả đầu lên đầu vai của mẹ, cảm nhận mùi hương quen thuộc trên người bà, là mùi sữa mẹ nuôi tôi từ tấm bé, là mùi đồ ăn trong nhà bếp, lại có mùi thơm thoang thoang của bột giặt, còn có... còn có mùi sợi len mềm mượt.

“Mẹ, hiện tại mẹ... còn nhớ cha không?” Tôi nghĩ đến rồi lên tiếng hỏi.

Đôi kim đan bỗng dừng lại một lúc, rồi lại tiếp tục lu loát đan vào nhau, “Sao nào, con nhớ ông ấy?”

“Thật ra là con có nhớ,” Tôi thấp giọng nói, “Hơn nữa con biết, mẹ cũng nhớ.”

“Đã ly hôn, còn nhớ làm gì?” Mẹ chợt cười rồi thản nhiên nói, “Nếu đã không còn tình cảm, khi sống bên cạnh nhau sẽ chỉ mang đến đau khổ thì không bằng rời đi, chỉ là... cảm thấy rất có lỗi với con.”

Tôi lắc đầu: “Con không sao, có lẽ lúc trước con thấy rất buồn, nhưng hiện tại con đã hiểu rõ, nếu như hai người đều đau khổ, thà rằng buông tay nhau ra thì có lẽ sẽ vui vẻ hơn. Tựa như... tựa như người con thích lại không thích con, vậy con cũng sẽ không tiếp tục làm phiền anh ta, nếu không, cả hai đều đau khổ.”

“Nhiên Nhiên...” Mẹ buông xuống đôi kim đan, vươn tay vuốt vuốt đầu tôi, thờ dài một hơi, rồi cũng không nói thêm gì.

Tôi tựa lên đầu vai của mẹ, dần dần cảm thấy buồn ngủ.

Cũng không biết đã bao nhiêu lâu rồi, tôi và mẹ không ngồi gần nhau thế này, cuộc sống, tình cảm, gia đình, sự nghiệp, mỗi ngày cứ xoay vần vào nhau, có đôi khi, chúng ta đạt được rất nhiều thứ, nhưng lại mất đi những điều ấm áp chân thực nhất.

Tôi thầm nghĩ cứ để mặc bản thân cứ tựa vào mẹ như vậy, cứ ngủ say như vậy, không cần nghĩ đến Phương Đình Văn hay là Lâm Mẫn Mẫn, không cần

ngồi đến trường học cùng Tô Tầm Mặc, cũng không cần nghĩ tới chân tướng đằng sau lời nói dối kia.

Cứ như vậy, chậm rãi trôi qua cả đời.

Từ ngày đó, tôi tựa như một món hàng hóa thường xuyên được quảng bá ra ngoài, tham gia đủ loại hình thức xem mắt, gặp gỡ muôn hình vạn trạng các dạng người, từ nhà hàng đến quán trà lại đến quán cà phê khác nhau, lại mang theo cùng một khuôn mặt tươi cười.

Những người đàn ông kia, có cao có thấp, có béo có gầy, có nhiệt tình có nhạt nhẽo, có khéo ăn nói có kiêu lời.

Nghề nghiệp của bọn họ cũng không hề giống nhau, trong đó có một người cũng là giáo viên, trong lần đầu tiên gặp mặt thì anh ta rất hào hứng nói về niềm đam mê với nghề giáo của mình, hại tôi cả buổi chiều luôn nom nớp lo sợ, sợ anh ta sẽ hỏi tôi những thứ như tổ chức của giáo dục hoặc là các loại nguyên tắc giảng dạy gì đó. Đến khi rời khỏi đó, tôi mới yên tâm thở phào nhẹ nhõm, sau đó liền gọi điện cho người giới thiệu, gợi ý là nên giới thiệu cho anh ta một người giáo viên thật giỏi, tốt nhất là cùng có tâm huyết với nghề.

Còn có một người là bác sĩ, tôi vừa thấy anh ta là liền nhớ đến thầy chủ nhiệm giáo vụ ở trường, bởi vì cùng là người ở Địa Trung Hải. Đồng chí bác sĩ rất hòa nhã, lời nói chậm rãi, giọng điệu thân thiết, cùng tôi bàn về triết học, văn học, còn nói đến lý tưởng, nói đến niềm mong mỏi độc nhất vô nhị của anh ta. Anh ta nói, nếu có cơ hội sẽ đi trợ giúp cho Châu Phi, mang toàn bộ thu nhập mà mình tích lũy được đi giúp đỡ cho việc chữa bệnh ở bên đó. Tôi thầm nghĩ, anh cũng không cần đi xa như vậy làm gì, nếu quả thật có thể thực hiện những gì nói ra, ở đất nước chúng ta vẫn còn rất nhiều nơi khó khăn và lạc hậu, anh có thể mang tiền đến đó mà quyên góp.

Ấn tượng sâu nhất với tôi là một người nam “Cuồng kết hôn”, lần đầu gặp cảm thấy khá tốt, nhưng lần thứ hai gặp mặt liền muốn đưa tôi ra mắt người nhà, sau đó chuẩn bị đính hôn. Lúc đó tôi sợ đến mức ngất cả người, anh ta còn dùng lời ngon ngọt khuyên tôi, bảo rằng khi đã có tuổi thì nên nhanh thành gia lập thất, tình cảm có thể từ từ vun đắp, anh ta nói mình là một người đàn ông rất có trách nhiệm, tôi có thể tuyệt đối tin tưởng...

Ngoài ra còn có...

Sau này, không biết vì sao tôi lại đột nhiên nhớ đến Tô Tầm Mặc, có lẽ anh ta chưa biết rằng tôi vẫn luôn thầm gọi anh ta là ‘Cực phẩm họ Tô’, nhưng nếu so với những người mà tôi đã xem mắt thì cái danh hiệu ‘Cực phẩm’ kia sợ là cần phải thay chủ, Tô Tầm Mặc... còn không đến mức như vậy.

Khi tôi đã bắt đầu cảm thấy mệt mỏi khi phải ứng phó, lại vô cùng hối hận với quyết định trước đây của mình, thì lần này di cam đoan với tôi rằng đây sẽ là một người vô cùng tốt, không những nhân phẩm tướng mạo đều tốt, hơn nữa còn vừa du học trở về, đúng là người tốt hiếm thấy.

Mấy lời thuyết phục của di làm tôi không khỏi nhớ đến lần đầu tiên thầy chủ nhiệm giáo vụ giới thiệu Tô Tầm Mặc với tôi, đáng tiếc di cũng là nghe người khác giới thiệu nên cũng không rõ tên và nghề nghiệp của anh ta là gì, tôi đã nghĩ là sẽ không tiếp tục đi xem mắt, nhưng ngẫm lại lại thấy tất cả đều tùy thuộc vào vận số, thôi thì một lần cuối cùng vậy!

Vào buổi tối hôm sau, tôi bước vào một quán cà phê theo như lời hẹn.

Dưới ánh đèn, tôi nhìn thấy nơi bàn hẹn đã có một người ngồi, tuy rằng chỉ là bóng lưng nhưng lại cảm thấy rất quen thuộc.

Tôi nhin cười, rón rén đi đến phía sau, rồi bất thành linh vỗ một cái lên vai anh ta: “Hey! Tô Tầm Mặc, không ngờ lại đúng là anh!”

Anh ta đang uống nước, mà tôi lại bất ngờ vỗ vai như thế nên hiển nhiên là liền bị sặc nước, sau đó còn không ngừng ho.

Tôi vội vàng xin lỗi: “Thực xin lỗi, thực xin lỗi... Lúc nhìn thấy anh, tôi thật rất bất ngờ, xin lỗi...”

Anh ta cố gắng ngừng ho, đôi mắt đen tuyền khẽ nheo lại, rõ ràng là rất bất mãn nhìn tôi: “Khụ khụ, gặp Kỳ An Nhiên cô ở đây, tôi cũng thấy rất ‘Bất ngờ’.”

Tôi cười hi hi, sau đó ngồi xuống chiếc ghế đối diện với anh ta, hiếu kỳ hỏi: “Thật là lạ, sao mà anh cũng gặp phải tình cảnh này?”

“Có ý gì?” Anh ta lấy khăn tay lau đi vệt nước thấm trên vạt áo, liếc mắt nhìn tôi khó hiểu.

“Ý tôi muốn nói là,” Tôi đổi sang một thế ngồi thoải mái hơn, cười tủm tỉm nói, “Cả ngày thầy chủ nhiệm giáo vụ cứ luôn miệng khen anh với tôi, nào là nói anh tuổi trẻ mà rất tài giỏi, là nhân tài hiếm có, thật không ngờ anh như thế mà cũng phải nhờ đến xem mắt!”

“Ai nói tôi đến xem mắt?” Anh ta thản nhiên nói.

Tôi sững sờ hỏi, “Không phải là anh sao?” Tôi vừa quay đầu nhìn bốn phía vừa nói, “Di của tôi nói là bàn cuối cùng ở phía tây gần cửa sổ, chẳng lẽ không phải là ở đây?”

“Đây là bàn cuối ở phía đông,” Anh ta nhàn nhã đưa mắt nhìn tôi, “Kỳ An Nhiên, may là cô không dạy địa lý.”

Lúc này tôi lúng túng đến đỏ cả mặt, sau đó mới dè dặt quay đầu nhìn về phía chiếc bàn cuối cùng gần cửa sổ nằm ở phía tây.

Do thiết kế bên trong của quán cà phê nên hai chiếc bàn cuối cùng ở phía tây và phía đông cũng cách rất gần nhau, tôi trộm quay đầu nhìn, bên đó cũng có một người nam đang ngồi, mặc trên người một chiếc áo sơ mi trắng tinh, bên ngoài là áo may ô màu hồng, trên tay cầm một cái khăn tay màu xanh nhạt, chiếc khăn đang hướng về phía cái trán bóng loáng kia lau lau, lau lau, lại lau lau.

Tôi ngượng ngùng quay đầu, cười nói: “Thầy Tô này, ở nơi này không còn có ai ngồi đúng không, anh không ngại thì để tôi ngồi một lúc nha?”

Anh ta cười: “Tôi không ngại, nhưng chỉ sợ vị tiên sinh nào đó sẽ không vui, không phải là cô đến xem mắt sao?”

Tôi nhanh chóng đưa tay ra hiệu cho anh ta nhỏ tiếng: “Suyt!”

“Vậy chúng ta đổi sang nơi khác đi?” Anh ta vẫn thản nhiên cười.

Tôi liền gật đầu như gà con mổ thóc.

Đổi một nơi khác, kết quả là đổi đến trong xe của Tô Tầm Mặc.

Tôi ngồi ở ghế phụ, thăm than trách mắt nhìn của người đã giới thiệu cái người đó với tôi, bây giờ nhớ đến cái trán bóng loáng cùng chiếc áo màu hồng và khăn tay màu xanh kia là tôi liền cảm thấy khó chịu trong bụng.

Tô Tầm Mặc rất rảnh rỗi nhìn tôi hỏi: “Thế nào, người nhà bắt đi xem mắt?”

Tôi xấu hổ nói: “Không có, là tự tôi muốn đi.”

Anh ta kinh ngạc nói: “Đây là lần đầu tôi nghe thấy có một cô gái còn trẻ như cô lại tự nguyện đi xem mắt.”

“Anh lần đầu nghe thấy cũng không có nghĩa là không có!” Giọng nói của tôi có chút như bị chọc tức, “Cũng không phải là anh không biết bài vở ở trường chúng ta nặng nề mà học sinh cũng không dễ gì quản lý, tôi không dựa vào việc xem mắt thì biết đến lúc nào mới tìm được bạn trai?!”

Anh ta lại không hề tức giận mà chỉ mỉm cười hỏi: “Vậy Kỳ An Nhiên tiểu thư đã tìm được chưa?”

Tôi chán nản gục đầu: “Anh không thấy sao? Tôi còn đi xem mắt thì hiển nhiên là chưa tìm được.”

Anh ta khẽ cười thành tiếng, tôi liếc mắt nhìn anh ta oán trách, nhưng vừa mới nhìn qua thì bất chợt tim như đập lồi đi một nhịp.

Cực phẩm họ Tô... Thật ra nhìn cũng rất được nha!

Ánh đèn màu rực rỡ bên trong quán cà phê xuyên qua cửa kính xe hơi, gom thành những tia sáng li ti khắc họa từng đường nét trên gương mặt của Tô Tầm Mặc.

Thật ra vẻ ngoài của anh ta vốn dĩ đã rất ưa nhìn, đôi mi vừa dài vừa cong, đôi con ngươi đen tuyền như điểm son, tuy rằng ngày thường cách nói chuyện rất nghiêm túc, nhưng lúc này cười lên thì đường nét lại càng mềm mại, khuôn mặt có phần dịu dàng và sinh động hơn.

Nhưng khi anh ta cười như vậy, lại làm tôi nghĩ đến Phương Đình Văn.

Tôi không biết ở trong công ty thì Phương Đình Văn sẽ đối với cấp dưới như thế nào, nhưng ở trong ấn tượng của tôi, Phương Đình Văn vẫn luôn mỉm cười ôn hòa, nho nhã lễ nghĩa, anh ta khiêm tốn tự tin, hào phóng khéo léo, anh ta đối với Mẫn Mẫn rất tốt...

Nhưng đó là khi tôi chưa biết tất cả những gì từng xảy ra chỉ là một trò lừa!

Không đúng! Không nên nói là trò lừa! Chẳng qua là anh ta chỉ cố ý sắp đặt một chút trùng hợp, sau đó để Kỳ An Nhiên tự mình ngộ nhận rồi giúp anh ta, hết thấy tất cả đều là Kỳ An Nhiên tự nguyện!

Bởi vì Kỳ An Nhiên là một đứa tuyệt đối hồ đồ...

Trong lòng tôi bất chợt nhói đau, nước mắt cũng ngập đầy trong đáy mắt, lại chưa từng rơi xuống đất, nhưng chỉ cần khẽ động, nó sẽ lặng lẽ rơi xuống.

“An Nhiên? Kỳ An Nhiên?” Tô Tầm Mặc nhận ra tôi có điều bất thường, “Cô làm sao vậy?”

Tôi khẽ ngửa đầu, nhẹ nhàng chậm chậm chớp mắt, rồi cuộc cũng mang nước mắt thu trở về, sau đó, chỉ còn lại cảm giác ẩm ướt nơi khóe mắt.

“Tô Tầm Mặc,” Tôi cười, nhỏ giọng hỏi anh ta, “Anh có bạn gái không? Anh... có thích ai không?”

Anh ta ngơ ngác nhìn tôi khó hiểu.

“Anh không cần phải suy nghĩ nhiều, chỉ trả lời tôi là có hay không thôi.”

Anh ta lắc đầu, khẽ cười một chút: “Vẫn chưa có.”

“Tốt quá,” Tôi nhìn Tô Tầm Mặc cười tươi, “Chúng ta làm cái hợp tác đi, được không? Chúng ta giả vờ kết giao, sau đó cũng không cần phải tham gia đủ dạng xem mắt.”

“Cô đang nói đùa à?” Anh ta chợt cười, “Cha mẹ tôi ở nước ngoài, không có ai ép tôi phải đi xem mắt; tôi cũng nhớ là cô vừa mới bảo rằng mình tự nguyện đi xem mắt, không phải sao?”

“Đó là... nhưng ít nhất cũng có thể lấy việc này để ba hoa với người khác nha!” Tôi giảng giải với anh ta, “Giả dụ như khi tham gia họp lớp, nếu không đi cùng người yêu thì sẽ bị phạt tiền, nếu có tôi đi cùng thì vẫn tốt hơn việc tùy tiện tìm một người nào đó! Tôi, tôi xem như cũng không quá kém cỏi đi, vẫn có thể ra ngoài gặp người!”

Anh ta nhìn chằm chằm vào tôi, sau một lúc lâu mới nói: “Có phải dạo này cô xem tiểu thuyết quá nhiều? Hoặc là cũng giống như học sinh trong trường, xem phim thần tượng quá nhiều?”

Tôi bất chợt tỉnh hồn trở lại!

Vừa rồi tôi mới nói cái gì vậy?!

Tuy rằng cùng Tô Tầm Mặc kết giao cũng không hề tệ, nhưng sao tôi lại nói ra ý tưởng quái gở đó với anh ta? Chắc có lẽ anh ta sẽ nghĩ là do tôi chịu quá nhiều áp lực nên mới nói năng không suy nghĩ như thế.

Tôi nghĩ, tất cả chỉ vì tôi vẫn chưa khôi phục lại từ sau cái lần gặp Phương Đình Văn mà thôi.

Nếu nói ra những lời này, nhất định Tô Tầm Mặc sẽ cười chết ngất.

Anh ta chắc hẳn là cảm thấy tôi đang điên cuồng muốn tìm bạn trai, hoặc là muốn gả đi đến nơi rồi, mà bất kể là vì lý do gì thì đều bất lợi cho tôi.

Vì thế mà tôi bật cười, rất thản nhiên nói: “Ha ha, vừa rồi là tôi nói đùa, ngày cá tháng tư gần đến, tôi ăn mừng sớm chút thôi.”

“Ngày cá tháng tư là ngày 1 tháng 4, tôi nhớ không lầm thì lúc này chỉ mới giữa tháng ba.” Anh ta mỉm cười.

Tôi không thể nói thêm gì, xấu hổ đến chết.

Tôi xoay người nhìn ra ngoài cửa sổ: “Tô Tầm Mặc, anh đừng để ý đến những lời nói vừa nãy của tôi được không, nếu như nhất định phải biết lý do là gì, vậy anh cứ xem như thần trí của tôi bất chợt không được bình thường đi.”

Sáng ngày thứ hai, sau khi rửa mặt thay quần áo xong, tôi đẩy xe đạp ra cửa như mọi ngày.

Không ngờ lại nhìn thấy một chiếc xe rất quen mắt đang dừng trước cửa nhà, chiếc xe màu đen, hiệu Toyota.

“Tô Tầm Mặc.” Tôi nghi hoặc nhìn vào chiếc xe kia, đưa mắt nhìn qua chiếc cửa kính đang mở, “Anh lên con số à? Sáng sớm đem xe dừng trước cửa nhà tôi làm gì?”

Anh ta nhìn tôi vô tội: “Không phải là do cô nói sao?”

Tôi không hiểu gì cả: “Tôi nói cái gì?”

“Không phải tôi qua cô đã đề nghị chúng ta giả vờ kết giao sao?” Giọng nói của anh ta rất thản nhiên, “Sau đó tôi về nhà suy nghĩ, cảm thấy đề nghị này cũng không tệ, cho nên quyết định từ hôm nay bắt đầu thực hiện. Nếu đã là bạn trai, lại dạy cùng một trường, vậy hẳn nên đưa đón cô đi làm mới phải.”

Tôi đứng ngây người trước cửa, nhưng trong lòng lại chầm chậm cảm thấy có một chút ám áp thoảng qua.

“Lên xe đi,” Anh ta mở cửa xe giúp tôi, “Nếu còn kéo dài thế này, xem chừng hai người chúng ta đều bị muộn.”

Tôi ngây ngất ngẩn ngơ ngồi vào trong xe, vẫn cảm thấy có chút ngớ ngẩn.

“Tô Tầm Mặc...” Tôi gọi anh ta một tiếng, “Anh biết rõ đây chỉ là diễn kịch, cho nên sẽ không đánh đổi bằng tình cảm thật, đúng không?”

Anh ta vẫn chuyên tâm lái xe như trước, tay đặt trên vô-lăng, nhẹ cười nói: “Còn cô thì sao, có thể hay không?”

“Tôi...không biết.” Tôi chợt cười, nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Tô Tầm Mặc quả thật là một người rất đáng để giao phó, anh ta nhìn thì có chút thờ ơ, nhưng thật ra lại rất chu đáo có trách nhiệm, được anh ta quan tâm đến, hẳn là sẽ rất hạnh phúc.

Nhưng tôi không biết, sau khi từng phải trả giá sau một sai lầm, tôi không biết bản thân còn có thể tiếp tục hay không.

Cửa kính mở ra một khe hở nhỏ, từ đó tôi có thể nghe thấy tiếng chuông xe đạp của người đi làm sớm, ven đường còn có tiếng nói chuyện của người mua sữa đậu nành, còn có tiếng radio trên một chiếc xe công cộng...

Toàn bộ những âm thanh đó đều là dấu hiệu cho thấy thành phố đang thức tỉnh.

Đương nhiên, còn có thể ngửi thấy hương hoa nở rộ từ một gốc cây không biết tên mọc ở ven đường, và cả mùi hương bạc hà thoang thoảng trên xe của Tô Tầm Mặc.

Tôi đột nhiên giật mình “A” lên một tiếng.

Tô Tầm Mặc vẫn bình tĩnh như thường: “Sao vậy?”

“Quay trở về, quay trở về!” Tôi ảo não nói, “Vừa rồi quá vội vàng, xe đạp vẫn còn dựng trước cửa, trong rổ xe còn đặt giáo án và sách giáo khoa, mẹ của tôi đi ra mà thấy thì chắc chắn sẽ nghĩ là sáng sớm tôi đã bị bắt cóc...”

Tô Tầm Mặc liếc mắt nhìn tôi, sau đó liền bật cười lớn tiếng, tiếng cười như vang khắp đất trời!

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu, Con Dao Hai Lưỡi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22

Tính ra cũng đã một khoảng thời gian rồi tôi không gặp Phương Đình Văn cũng như Lâm Mẫn Mẫn, mà Mẫn Mẫn thì có đôi khi vẫn gọi điện thoại, qua giọng nói của cô ấy, tôi cảm giác là vẫn không có gì bất thường, có lẽ là còn chưa biết chuyện về Đào Mạc Nhiên.

Đào Mạc Nhiên cùng Lâm Mẫn Mẫn... tôi lại chột thờ dài, ở trong lòng Phương Đình Văn, rốt cuộc thì ai mới là người quan trọng hơn?

Nếu như nói rằng hiện tại người mà Phương Đình Văn yêu chính là Mẫn Mẫn, vậy tại sao khung ảnh đặt trên bàn làm việc lại là ảnh của Mạc Nhiên, mỗi ngày đều có thể nhìn thấy, mỗi ngày đều nhớ thương hoài niệm; còn nếu nói người mà anh ta yêu vẫn chỉ là Mạc Nhiên, vậy sao lại tổn hao tâm sức theo đuổi Mẫn Mẫn, quan tâm Mẫn Mẫn hết mực, bởi vì Mẫn Mẫn đồng ý tiếp nhận anh ta mà liền vui mừng như điên... Hết thấy những điều này, có phải chỉ vì Mẫn Mẫn có gương mặt giống với Mạc Nhiên?

Tôi nghĩ mãi mà không thể hiểu nổi nên dứt khoát không quan tâm đến nữa, cho dù thế nào thì việc này đối với tôi vẫn chỉ là một hồi mĩa mai.

Tôi bắt đầu thấy hối hận khi quen biết Phương Đình Văn, càng ân hận khi gặp phải anh ta.

Cứ ngỡ đó là khoảng ký ức tốt đẹp nhất, hiện giờ nhớ lại thật là không thể chịu đựng nổi, bởi vì tất cả chỉ là một vở kịch mà lại chỉ có một mình tôi độc tấu.

Diễn qua một lần là khờ dại, diễn tiếp lần thứ hai chính là thần kinh, tôi nghĩ dù Kỷ An Nhiên có hồ đồ như thế nào thì vẫn chưa đến mức tự sỉ nhục mình như thế.

Nhưng tôi thật không nghĩ rằng, mọi chuyện là do tôi dựng lên, tôi còn có thể nào trốn tránh.

Một ngày Mẫn Mẫn gọi điện cho tôi, bảo là sinh nhật của mẹ cậu ấy sắp đến, Mẫn Mẫn muốn mua một món quà cho mẹ nên nhờ tôi đến chọn giúp.

Tôi vốn muốn hỏi Mẫn Mẫn tại sao lại không gọi Phương Đình Văn đi cùng, nhưng đến cùng lại không hỏi. Có lẽ là vì anh ta bận rộn công việc, không thể nào rời đi; hoặc là, có thể anh ta cố ý không muốn gặp tôi.

Trong lúc chậm chạp thả bước trên đường, Mẫn Mẫn bỗng nhiên thờ dài.

“An Nhiên,” cô ấy nhỏ giọng nói, “Mình cảm thấy, chuyện giữa mình và Phương Đình Văn có một chút gì đó không ổn.”

Tôi chột giật thót trong lòng, chẳng lẽ Mẫn Mẫn đã biết được gì sao?

“Tại sao?”

Cô ấy dừng bước, xoay người nhìn tôi, chậm rãi nói: “Mình cảm thấy như là chưa đủ yêu anh ấy.”

Trong một giây phút này, tôi không biết cảm giác vừa thoáng qua trong lòng là cái dạng gì, có nghi hoặc, có bất an, có căng thẳng... hơn nữa, hình như còn có thăm mừng...

Thăm mừng?!

Ngay lập tức dường như có một tia sét giáng thẳng xuống đầu của tôi!

Khi Lâm Mẫn Mẫn nói cậu ấy chưa đủ yêu Phương Đình Văn, tôi lại thấy thăm mừng!

Mẫn Mẫn còn đang nói điều gì đó, nhưng tôi lại bị chính suy nghĩ của mình hù dọa, đầu óc hoàn toàn trống rỗng, căn bản không nghe thấy Mẫn Mẫn nói gì.

Sau khi tỉnh táo trở lại, tôi mới đưa tay kéo Mẫn Mẫn.

Giọng nói của tôi lúc này chẳng hiểu vì sao lại vô cùng khô khốc, vừa chậm vừa nhẹ lên tiếng: “Mẫn Mẫn, vừa rồi cậu nói gì? Mình nghe không rõ.”

“Mình...” Mẫn Mẫn chỉ đành thờ dãi, “An Nhiên, ý của mình là giữa mình và Phương Đình Văn, mình không có cảm giác ngang hàng.”

“Anh ấy chắc hẳn là rất yêu mình, mọi chuyện đều quan tâm đến mình, đều tùy theo ý của mình, cũng luôn suy nghĩ cho mình, nhưng mà...” Mẫn Mẫn tiếp tục nói, “...nhưng mà mình lại không đủ yêu anh ấy, cho nên mình cảm thấy rất áp lực, lại thấy rất áy náy.”

Mẫn Mẫn dừng lại một lúc rồi nói: “Mình đã nghĩ rất lâu, có lẽ mình và anh ấy nên làm bạn hơn là người yêu.”

Cô ấy khẽ chau mày, ánh mắt vừa ưu sầu vừa ray rứt.

Ha... Tôi không kiềm lòng được mà nghĩ rất muốn bật cười.

Tôi muốn đứng trước mặt Phương Đình Văn, rất muốn chỉ tay vào trán của anh ta mà nói, tôi nói, Phương Đình Văn, anh nhìn lại mình đi! Anh tốn hết tâm tư theo đuổi Mẫn Mẫn, nhưng người ta lại không yêu anh như anh nghĩ! Hoặc là, vốn dĩ là người ta không hề yêu anh!”

Tôi còn muốn nói, tôi nói, anh tưởng anh làm nhiều chuyện như vậy thì Mẫn Mẫn liền chấp nhận tình cảm như anh mong muốn hay sao? Anh quá sai lầm, đây là báo ứng! Anh lợi dụng cảm tình của người khác, ông trời liền báo ứng lên đầu của anh, cũng cho anh nếm thử mùi vị thất vọng là gì!

Tôi còn muốn nói tiếp, tôi nói...

Bất luận là tôi muốn nói điều gì, tôi đều sẽ một tay chống nạnh một tay chỉ vào anh ta, sau đó nhếch môi mỉm cười!...

Thế nhưng thật ra trong lòng tôi lại rất khó chịu.

Tôi làm Phương Đình Văn không vui, tôi cũng không cảm thấy vui vẻ gì.

Phương Đình Văn, có lẽ hình ảnh Đào Mặc Nhiên trong ký ức của anh đã dần dần phai nhạt, có lẽ anh thật sự yêu Mẫn Mẫn, nhưng cô ấy lại không thương anh.

Nhìn xem, Kỳ An Nhiên giúp anh làm hết tất cả, cũng bị anh lợi dụng hoàn toàn, đến cùng đều tan thành bọt nước.

Một khi đã như vậy, tại sao còn để cho tất cả chuyện này xảy ra...

“An Nhiên? An Nhiên?”

Tôi nghe thấy giọng nói kinh ngạc của Mẫn Mẫn, cô ấy đưa tay chạm lên mặt của tôi, hoang mang nói, “An Nhiên, cậu làm sao vậy, sao lại khóc?”

Tôi đã khóc sao?

Tôi ngỡ ngàng đưa tay lau qua khóe mắt, quả nhiên trên tay thật sự có vết nước.

“Không có, Mẫn Mẫn, mình không có khóc.”

Tôi liền chớp chớp mắt mấy cái, lại lấy khăn tay lau khô nước mắt.

Tôi cười nói: “Mắt mình mấy hôm nay không được khỏe, cho nên mỗi lần gặp gió là liền chảy nước mắt, vị thầy thuốc Mông Cổ còn bắt mình không được ra khỏi cửa, hôm nay mình có thể đi với cậu ra ngoài thế này là đã đỡ rất nhiều rồi...”

Lúc này Mẫn Mẫn mới yên tâm, lại cười nói: “An Nhiên, mình nghe nói hình như dạo gần đây cậu có chuyện biến tốt nha, sao không nói với mình?”

“Hiện tại vẫn chưa ổn định,” tôi mỉm cười, chậm rãi đem khăn tay nắm chặt trong lòng bàn tay, “Đợi đến khi chắc chắn, mình sẽ nói với cậu đầu tiên, được không?”

Mẫn Mẫn gật đầu, nhưng mà vẫn buồn bã như trước.

“Mẫn Mẫn, về chuyện cảm giác của cậu... có nói với Phương Đình Văn không?” Tôi cẩn thận dò hỏi.

“Vẫn chưa nói, mình không biết nên nói thế nào với anh ấy, mình sợ làm anh ấy thất vọng.” Mẫn Mẫn nâng mắt nhìn tôi, xem ra là cô ấy rất lo lắng.

Tôi hỏi lại lần nữa: “Cậu chắc chắn là cậu thật sự không có cảm giác với anh ta, bởi vì anh ta đối xử quá tốt mà cảm thấy có gánh nặng?”

“An Nhiên,” Mẫn Mẫn chột thờ dãi, “Mình đã suy nghĩ rất lâu, nếu chưa dám khẳng định, mình sẽ không nói với cậu.”

“Vây,” tôi suy nghĩ rồi lại nói, “Mình khuyên cậu thế này, trước tiên nên tìm cách ám chỉ một chút với anh ta, để anh ta chuẩn bị tâm lý, sau đó rồi hãy từ từ nói ra.”

Hai người chúng tôi lại bước tiếp trên con đường đó nhưng lại trầm mặc đi rất nhiều.

Tiết trời tháng tư, thành phố đã bắt đầu nóng bức, hàng cây xanh lá ở hai bên đường đã dần chuyển màu lá sang xanh thẫm, thỉnh thoảng giữa buổi trưa nắng nóng, dưới tàng cây hay trong bụi cỏ còn phát ra tiếng côn trùng nào đó kêu vang.

Rõ ràng trời đang nóng dần lên.

Nhưng khi bước chân trên con đường này, trong lòng tôi và Mẫn Mẫn lại như có từng cơn gió lạnh thổi qua, những cơn gió đó tựa như mũi kim cứ một lúc lại đâm vào, làm cho lòng người khó mà an tĩnh.

Lại có một cảm giác nhói đau âm ỉ.

Trong tuần này, giờ học ở trường chỉ đến thứ sáu là xong, thông báo thứ bảy này sẽ không học bù, tôi còn đang vui mừng thì loa phóng thanh trong phòng học lại tiếp tục phát thông báo, vào ngày chủ nhật yêu cầu tất cả học sinh lớp chín cùng thầy cô giáo chủ nhiệm đều phải tập trung ở trường học, tham gia lần thi thử cho hội thao giữa các trường.

Ngay lập tức, tôi liền thấy có chút chán nản, nhưng khi đưa mắt nhìn học sinh bên dưới, tôi lại nhận ra bọn trẻ cũng đang chán nản chẳng kém gì tôi, liền nhanh chóng vọt dậy tinh thần của cả lớp: “Có tinh thần một chút đi nào! Chủ nhật này chỉ là thi thử thôi, không cần phải căng thẳng!”

Cả lớp liền ngẩng đầu nhìn tôi, rồi lại đồng loạt cúi đầu xuống: “Aizz~~~~~”

Sau khi tan học, tôi thu dọn xong giáo án cùng sách giáo khoa thì quay về văn phòng, vừa đẩy cửa đã nhìn thấy Tô Tầm Mặc đang chăm chú nhìn vào màn hình máy vi tính.

“Đến giờ tan học rồi Thầy chủ nhiệm Tô, mà ngày mai không có lên lớp đấy, sao không thấy anh đi giao bài tập cho học trò!” Tôi ôm sách giáo khoa bước đến sau lưng của anh ta, muốn nhìn thử xem anh ta đang làm cái gì trên máy tính.

Thế nhưng anh ta lại nhanh tay lẹ mắt đóng màn hình, thân nhiên nói: “Tôi biết rồi, bài tập cũng đã giao từ trước.”

Chẳng trách, khi tôi hỏi cả lớp hôm nay thầy chủ nhiệm không có giao bài tập à, cả lớp đều đồng thanh trả lời không, tôi còn tưởng bọn nhỏ muốn về nhà sớm là để tranh thủ làm một vài bài tập còn sót lại, như vậy mai sẽ có nguyên một ngày nghỉ, xem ra ngày hôm trước Tô Tầm Mặc giao bài tập cũng đã tính luôn cả hôm nay, không nghĩ lại là như vậy.

“Trường học cho nghỉ sao lại không báo trước cho tôi một tiếng?”

Tôi vươn bàn tay đến, thử mở màn hình máy tính của anh ta, “Đang xem cái gì vậy? Đừng có keo kiệt thế chứ, để tôi xem với nào...”

Anh ta liền lập tức chộp lấy tay của tôi, đẩy tay tôi rời khỏi màn hình, còn cùng lúc đứng dậy quay người đối diện với tôi.

Không ngờ động tác lại nhanh như vậy, còn làm liền một mạch!

Tôi giương mắt nhìn đôi mắt gần ngay trước mặt của anh ta, đen tuyền lại sáng ngời, bất chợt tôi cảm thấy gương mặt của mình cũng nóng dần lên.

“Chưa được người khác đồng ý mà đã tự động vào đồ của người ta...” Anh ta thấp giọng nói, “...Cô Kỳ, hành động như vậy, là đúng hay sai?”

Tôi gần như ngây ngẩn cả người, sau đó nghe thấy tiếng tim đập của mình càng lúc càng nhanh, lại có hương bạc hà thoang thoảng rơi vào mũi, tôi ngẫm nghĩ một lúc rồi nhớ đến tôi đã từng ngửi thấy mùi hương này trong xe của Tô Tầm Mặc.

“Tại sao cô lại không nói gì?” Anh ta khẽ cười cười, “Hơn nữa, hình như tôi nghe thấy tim của cô đang đập rất nhanh rất vội nha, có đúng không?”

Đúng là có, còn càng lúc càng nhanh, nhanh đến độ tôi sắp không thể thở nổi!

Dường như tôi đang chờ đợi cái gì đó, cũng đang sọi hải điều gì.

Cuối cùng, tôi miễn cưỡng nặn ra một nụ cười: “Tô Tầm Mặc, anh có sở trường chộp tay của người khác à, động tác sao lại nhanh như vậy.”

Anh ta chợt ngó người ra, lại bất chợt bật cười thành tiếng, bàn tay đang cầm lấy tay tôi cũng buông lỏng, tôi nhanh chóng nhảy ra xa.

“Tô Tầm Mặc, phiền anh nói chuyện về sinh một chút được không?” Tôi rút khăn giấy từ trong hộp giấy ra, lau tới lau lui trên người lẫn trên mặt, vừa có tình nói: “Muốn cười cũng nên che miệng lại nha, nước miếng đều phun hết lên mặt người ta, anh cố ý đúng không?!”

Anh ta cũng liền ngưng cười, khôi phục lại dáng vẻ ngày thường, nhưng bên môi vẫn là nụ cười như có như không, tôi càng nhìn càng thấy không được vừa mắt.

“Vui vẻ như vậy sao?” Tôi mắt hững hờ phịch xuống ghế.

“Uh.” Anh ta gật gù đầu, “Kỳ An Nhiên, tôi nhận ra cô thật là có một chút...”

“Có một chút gì?”

“Hay là không nói, tránh làm cô khó thờ.” Không ngờ anh ta chỉ nói một nửa thế kia.

Tôi suy nghĩ một chút, cũng liền đáp trả: “Tô Tầm Mặc, tôi cũng nhận ra anh đúng là có một chút...”

Quả nhiên anh ta cũng tò mò: “Thế nào?”

Ha! Tôi cũng sẽ giấu không nói, còn cố ý nói thật chậm: “Tôi nhận ra... aizz, mà thôi cũng không nói, tránh làm anh đau tim.”

Anh ta lại cười.

Có lẽ vì hai người đã quen thân, hiện tại tôi cảm thấy Tô Tầm Mặc đã thân thiện hơn rất nhiều.

Tuy rằng mỗi ngày đều đưa đón tôi đi làm, lời nói cũng nhiều hơn trước một chút, đôi khi cũng chiều theo ý tôi một chút, nhưng vẫn cảm thấy anh ta có một chút gì đó không giống như trước.

Không biết có phải vì tôi hay không, mà có đôi khi tôi nói điều gì đó, anh ta sẽ đột nhiên bật cười, làm tôi thấy rất mất mặt.

Nhưng nếu so với dáng vẻ lúc nào cũng nghiêm túc của anh ta, tôi vẫn cảm thấy Tô Tầm Mặc cười đùa một chút lại tốt hơn.

Anh ta trầm tĩnh, làm tôi có cảm giác an toàn; mà khi anh ta mỉm cười, lại làm tôi cảm thấy rất vui vẻ.

Dù có là Tô Tầm Mặc hay là người nào khác thì nụ cười vẫn là tốt nhất, nụ cười sẽ giúp cho cuộc sống cũng như tâm tình được tốt hơn, sẽ không có chỗ cho điều xấu tồn tại.

Bất chợt di động trong ngăn kéo vang lên tiếng chuông.

Tôi lấy ra xem, là một tin nhắn, khi nhìn thấy người gửi thì tôi không khỏi ngẩn ngơ.

Là Phương Đình Văn.

Anh ta nói có việc muốn tìm tôi, hẹn tôi tối mai gặp nhau tại quán trà trên cao ốc Bách Hối.

Không biết vì sao, cảm giác vui vẻ vừa rồi liền tiêu tán tựa như dòng nước chảy, trong lòng lại chậm chậm nặng nề, càng lúc càng nặng.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu, Con Dao Hai Lưỡi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23

Sau buổi tối biết được hết thầy chân tướng sự việc, tôi đã từng dặn lòng sẽ không bao giờ bước chân vào quán trà trên cao ốc Bách Hối.

Nhưng lúc này, tôi lại một lần nữa đứng dưới cao ốc Bách Hối.

Tôi ngẩng đầu nhìn tòa nhà cao chọc trời, giữa phố thị rực rỡ ánh đèn thế này, trông tòa nhà càng uy nghi cao ngạo.

Mãi một lúc, tôi mới bước chân lên bậc tam cấp, giam mình trong buồng thang máy trong suốt để đi lên tầng cao nhất.

Phương Đình Văn đã ngồi trong quán trà chờ tôi, dường như vẫn là chỗ cũ.

Tôi khẽ cười, xem ra anh ta là khách quen, mà nói không chừng có khi quán trà này luôn chờ sẵn chỗ cho anh ta.

Trông Phương Đình Văn không trầm tĩnh giống như ngày thường, một lúc lại kéo tay áo xem đồng hồ, hoặc là mở điện thoại xem giờ, nếu không thì sẽ quay đầu nhìn ra ngoài cửa kính, lại khẽ nghiêng người nhìn cảnh đêm bên dưới thành phố.

Có lẽ là đang chờ tôi đến, nhưng tại sao lại không nhìn ra cửa?

Cứ tưởng rằng người ở rất gần, nhưng sự thật là cách quá xa, cuối cùng trở thành một điểm mù không thể nhìn thấu.

Trong lòng lặng lẽ thở dài một tiếng.

Người nhân viên phục vụ lịch sự chào tôi “Buổi tối tốt lành”, nhờ vậy mà làm Phương Đình Văn chú ý, anh ta quay đầu nhìn thấy tôi thì hơi đứng dậy, nhưng lại ngồi trở về.

Chỉ yên lặng nhìn tôi.

Sau đó thì dời mắt nhìn xuống chiếc ly thủy tinh ở trước mặt.

Ly thủy tinh trong suốt chột ánh lên màu tím u buồn của ngọn đèn nơi đây, thứ màu sắc mỏng manh mà mờ ảo, dường như ngay lập tức tan vào trong bóng đêm.

Tôi chậm chậm bước về phía đó, không biết cảm giác trong mỗi bước chân là gì, cũng không biết cảm xúc lúc này của mình ra sao.

Đã rất nhiều ngày không nhìn thấy, nhưng khi vừa nhìn thấy thì lồng ngực lại đau nhói, tựa như khi tôi nhận ra trong mắt của anh ta chỉ có Mẫn Mẫn, chứ không có mình.

Nhưng có một điều khác biệt, cảm giác đau nhói đó đã vơi đi rất nhiều, có lẽ hiện tại chỉ còn lại vấn đề thời gian, tôi thầm nghĩ sẽ chẳng còn bao lâu nữa, tôi có thể bình tâm đối mặt với anh ta.

Bất kể thế nào thì ít nhất chúng tôi vẫn còn là bằng hữu, có phải không?

Tôi mỉm cười chua chát.

Tôi bước đến trước mặt anh ta, kéo ghế ngồi xuống.

“Tôi đã tới, anh tìm tôi có chuyện gì không?” Tôi nhẹ giọng hỏi.

Phương Đình Văn ngẩng đầu nhìn tôi, trông đôi mắt hằn lên những tia máu mờ mờ.

“Mẫn Mẫn nói với tôi,” lời nói của anh ta chứa đầy nỗi bất an, “Nói rằng hai chúng tôi... không thích hợp ở cạnh nhau.”

Tôi không ngạc nhiên, cũng không quá bình tĩnh, dù sớm dù muộn thì cũng đến lúc Mẫn Mẫn sẽ nói với anh ta, nếu biết rằng đã không thích hợp thì Mẫn Mẫn sẽ không tiếp tục ép buộc chính mình, không thể có lỗi với mình, cũng không thể có lỗi với người khác, thế nhưng tận sâu trong lòng tôi vẫn có một chút gì đấy nặng trĩu.

Chỉ bằng một câu nói của Mẫn Mẫn đã gây tác động rất lớn đến anh ta, có lẽ Phương Đình Văn đã thực sự yêu Mẫn Mẫn, nếu không sao lại lo âu như vậy.

Thế nhưng, Phương Đình Văn, anh còn tìm đến tôi để làm gì? Đúng là lúc đầu tôi đã giúp anh quen được Mẫn Mẫn, sau đó lại còn khuyên Mẫn Mẫn thử tìm hiểu, lại giúp hai người làm dịu đi bầu không khí nặng nề lúc ban đầu... Nhưng đến cùng thì tình yêu cũng là chuyện của hai người, nếu trong đó có một người cảm thấy không hợp, dù anh có tìm đến người thứ ba thì cũng chẳng có tác dụng gì.

Mà đối với người kia, mỗi lần anh tìm đến cô ấy, dù có khó xử thế nào thì cô ấy cũng chịu đựng, thử hỏi anh có từng nghĩ đến cảm giác của người đó không?

Dù rằng trong lòng càng lúc càng chua xót, nhưng tôi cũng chẳng thể nói ra những điều này, chỉ có thể đưa mắt nhìn người đang ngồi ngay trước mặt, lặng lẽ thở dài.

“Việc này tôi biết, Mẫn Mẫn... trước đó cũng từng nói qua với tôi.”

Tôi trầm suy nghĩ, rồi lại thấp giọng nói thêm: “Phương Đình Văn, tình cảm là chuyện của đôi bên, nếu Mẫn Mẫn thật sự cảm thấy không thích hợp, vậy cũng không thể miễn cưỡng cô ấy.”

“Nếu... nếu Mẫn Mẫn thực sự nghĩ như vậy, tôi... tôi cũng sẽ không miễn cưỡng.” Giọng nói khô khốc của anh ta cất lên, “Nhưng mà, nếu thật sự Mẫn Mẫn không hề có một chút tình cảm gì với tôi, vậy tại sao cô ấy lại đồng ý tìm hiểu, lại còn quen nhau lâu như vậy?”

Chẳng lẽ anh nghĩ rằng, là do Mẫn Mẫn bất chợt thay lòng đổi dạ hay sao?

Trong lòng lại thầm gượng cười, tôi nâng ly nước hóp một ngụm, chậm rãi nói: “Theo tôi thấy, khi mới bắt đầu, Mẫn Mẫn xem anh là bạn rồi mới thử cùng anh tìm hiểu, nhưng sau đó lại nhận ra hai người không hợp, cho nên mới như vậy.”

Khẽ dừng lại một lúc, tôi lại tiếp tục nói: “Hơn nữa hai người quen nhau cũng chỉ vừa qua hai tháng, so với khoảng thời gian mười mấy năm giữa anh và Mạc Nhiên lại là quá ngắn.”

Anh ta chột giương mắt nhìn chằm chằm vào tôi, tôi cảm thấy có chút hối hận khi nhắc đến Mạc Nhiên, có lẽ đã gọi lại chuyện đau lòng của anh ta.

“Thực xin lỗi,” Tôi áy náy nói, “Tôi không nên nhắc đến Mạc Nhiên, vừa rồi... là tôi lỡ miệng.”

“Mạc Nhiên...”

Ánh mắt anh ta rời đi, miệng thì thảo gọi tên, bất chợt bật cười một tiếng.

“An Nhiên, có phải em đã từng như vậy, cũng nhất thời lỡ miệng trước mặt Mẫn Mẫn, buột miệng nhắc đến Mạc Nhiên?” Anh ta lại ngược mắt nhìn tôi, ánh mắt lạnh như băng.

Tôi ngơ ngác nhìn Phương Đình Văn, đến tận bây giờ tôi chưa từng thấy anh ta dùng ánh mắt cùng biểu cảm như vậy nhìn tôi, cũng chưa từng nghe thấy anh ta dùng giọng điệu đó để nói chuyện với tôi, lúc này tôi thật sự có chút ngỡ ngàng, Phương Đình Văn, anh là đang nói chuyện với tôi sao?

“Thế nào, chột dạ à? Nói không nên lời sao?” Ánh mắt của anh ta càng lúc càng lạnh lùng, ngay cả tia máu trong ánh mắt cũng gần như muốn đóng băng.

“Đình Văn...” Tôi bất chợt cảm thấy sức chịu đựng của mình càng lúc càng suy yếu, “...Anh đừng hiểu lầm.”

Anh ta lại lạnh lùng cười: “Tôi hiểu lầm sao? Kỳ An Nhiên, chẳng lẽ em không nhận ra vẻ mặt của mình lúc này là do đang chột dạ hay sao?”

Chột dạ... Tôi có làm sai chuyện gì sao?

Dường như có một cảm giác bất lực mà thất vọng đổ ập lên người của tôi, tôi chỉ biết ngơ ngẩn nhìn anh ta, đôi bàn tay cũng chẳng còn sức lực để nâng lên.

“Tôi từng tự nhủ với mình, tôi nhất quyết không tin, nhất định không phải là do An Nhiên nói ra, cô ấy là bằng hữu của mình, tôi cũng luôn xem An Nhiên là bạn, cô ấy không thể làm ra chuyện có lỗi với tôi.” Anh ta dời đi ánh mắt, vươn tay cầm lấy chiếc muỗng nhỏ trong ly nước, nhẹ nhàng khuấy từng vòng từng vòng, dường như không thực sự để tâm đến, lại như rất tận lực.

“Nhưng tôi đã sai lầm, An Nhiên, tôi không ngờ em lại là người như vậy, chỉ vì một chút ganh ghét mà lại phá hỏng tình cảm giữa người chị em thân thiết và người bạn của mình.”

Tôi kinh ngạc nhìn vào Phương Đình Văn, không thể tin những gì mình vừa nghe thấy, cả người gần như run rẩy.

Người đang ngồi trước mặt tôi là Phương Đình Văn sao? Là Phương Đình Văn vẫn luôn nhã nhặn, vẫn luôn mỉm cười ấm áp, nhưng lại từng chút từng chút vui tôi vào hố sâu thương tâm đó sao?!

Tôi không tin.

“Tại sao lại không nói chuyện?” Anh ta nhếch môi mỉm cười, “Em đừng nhìn tôi như vậy, chuyện là do chính em làm, chắc hẳn em là người hiểu rõ nhất, đúng không?”

“Phương Đình Văn...” Rốt cuộc tôi cũng tìm lại được hơi sức để lên tiếng, đôi bàn tay nắm chặt trĩu nặng, “Vì sao anh phải vu oan cho tôi như vậy?...”

“Tôi chưa từng nói một câu về Mạc Nhiên với Mẫn Mẫn, thậm chí tôi còn không nói với một ai khác, không hề nhắc đến một chữ liên quan đến Mạc Nhiên...” Tôi cố gắng trấn áp cơn run rẩy ở trên người, cố hết sức để có thể ngồi thẳng người, đầu ngẩng cao, ánh mắt kiên cường mà bình tĩnh, “Người ích kỷ chính là anh, là anh, anh lợi dụng tôi để có thể đạt được mục đích của mình, khi lợi dụng xong thì ném sang một bên. Chuyện trước đây tôi còn chưa tính với anh, vậy mà lúc này thì sao, chuyện giữa hai người các người không thành, anh lại tới tìm tôi, không phải vì muốn nhờ tôi giúp anh, mà là đến để chỉ trích tôi, nói tôi cố ý phá rối hai người...”

Tôi chậm chậm đứng thẳng dậy, hướng mắt từ trên cao nhìn xuống anh ta, “Phương Đình Văn... Tình cảm của anh không thành, anh tìm tôi làm gì? Chuyện này thì liên quan gì đến tôi!”

Sau khi nói ra câu cuối cùng, tôi cảm giác mình thật là kiên cường, tôi không hề run rẩy, cũng không hề rơi nước mắt, thậm chí tôi còn không thể hiện ra một chút đáng sợ yếu đuối ở trước mặt anh ta!

Nhưng bàn tay thì lại nắm chặt đến đau, tôi cố gắng hít thở thật sâu, nếu như sau lúc này mà có người nhìn tôi bằng ánh mắt đồng cảm, hoặc là cho tôi một cái ôm an ủi ấm áp, tôi sợ rằng mình sẽ khóc.

Nhưng ở nơi đây, trong quán trà âm thầm vắng vẻ của cao ốc Bách Hối này, trước mặt tôi lại chỉ có Phương Đình Văn.

Người đã từng như ánh mặt trời của mình.

Mà hiện tại, sắc mặt của Phương Đình Văn cứ một lúc lại trắng bệch rồi nóng gập ghềnh cùng với những câu nói của tôi, nụ cười tao nhã lúc nào cũng hiện hữu trên gương mặt anh ta giờ đã không còn, ánh mắt cứ không ngừng dao động, đôi tay đặt trên tay vịn của ghế dựa cũng cứ động không yên, cứ một lúc anh ta lại ngẩng đầu nhìn tôi sau đó lại đưa mắt nhìn sang hướng khác... Giống như anh ta đang hoảng loạn, lại như đang sắp nổi giận!

Nhưng dù thế nào thì anh ta cũng từng trải hơn tôi rất nhiều.

Phương Đình Văn khẽ tựa người vào lưng ghế, nhìn tôi mỉm cười: “An Nhiên, em đừng xúc động như vậy, tôi biết trong lòng em rất khổ sở. Thật ra, em

vẫn luôn thầm mến tôi đúng không?”

Vết thương ở trong lồng ngực vốn đã khép miệng giờ lại bị một mũi dao rạch khoét!

Mũi dao kia thật rất sắc bén, vết rạch vừa nhanh vừa chuẩn xác; nhưng mặt khác lại như rất cùn, cứ từng chút từng chút thông thả cửa vào lồng ngực.

Thì ra Phương Đình Văn... vẫn luôn biết rõ.

Tôi nghe thấy trong lòng mình có một âm thanh từ nơi nào đó vỡ vụn.

Không có hổ thẹn, không có khóc lóc, cũng không có âm thầm nuốt những tiếng uất nghẹn vào trong lòng, tôi là vô cùng bình tĩnh, bình tĩnh đến một cách bất ngờ.

Sau đó, tôi cũng mỉm cười nói: “Phương Đình Văn, thì ra anh luôn biết rằng tôi thích anh... Thật không ngờ anh là người tàn nhẫn như thế, không nói, không làm, cũng không cho tôi bất kỳ một ám chỉ cụ thể nào, cứ đứng yên như thế để có thể từng bước đạt được mục đích của mình, tôi thật sự rất phục anh.”

Có lẽ anh ta không ngờ tôi lại bình tĩnh như vậy, trong một lúc có chút đờ người nhìn tôi.

“Cô, cô không biết hổ thẹn sao?” Anh ta giận tái mặt nói, “Cô thầm mến bạn trai của bạn mình, lại vì không giành được nên phá hoại tình cảm của người khác, cô không thấy nhục nhã sao?”

“Vừa rồi tôi đã nói rất rõ ràng cho anh biết, tôi không hề phá hoại tình cảm giữa anh và Mẫn Mẫn, nếu anh muốn, tôi cũng có thể thề, nếu Kỳ An Nhiên tôi mà từng nói hoặc làm những chuyện như vậy, tôi sẽ chết không yên, thế nào?” Tôi chợt cười, giọng nói cũng cất cao, “Còn đối với người như anh, tôi không còn gì để nói, cũng không đáng để tôi nói đến.”

Gương mặt của anh ta bất chợt đỏ lên, hạ giọng nói nhỏ với tôi: “Cô có thể ngồi xuống nói chuyện được không? Không thấy mọi người đều đang nhìn sao?”

Tuy rằng trong quán trà cũng không có nhiều người, nhưng những lời tranh cãi giữa chúng tôi đã làm không ít khách hàng cùng nhân viên phục vụ chú ý tới, mỗi một đôi mắt đều nhìn thấy, mỗi một đôi tai đều nghe thấy.

Ở thành phố, những chuyện thế này, mỗi ngày chúng ta đều có thể nhìn thấy, nhưng tôi chưa từng nghĩ chuyện như vậy lại xảy ra với mình, tựa như tôi cũng chưa từng nghĩ, mình lại từng thích một người như Phương Đình Văn.

Đối với loại chuyện tình cảm vướng mắc như tôi và Phương Đình Văn thì cũng chẳng mấy hiếm gặp, nhưng lại luôn gây hứng thú cho người khác, bọn họ ngồi yên lắng nghe, nhân nhả khoanh tay xem kịch, sau đó còn to nhỏ bàn tán.

Nếu sự tình đã đến mức thế này, còn có ai bận tâm đến chuyện hình tượng hay mặt mũi?

Đến Phương Đình Văn cũng không mấy để ý, vậy một nhân vật nhỏ bé như Kỳ An Nhiên tôi thì có cái gì phải lo lắng?!

Tôi vẫn đứng yên như trước, đưa mắt nhìn anh ta, khoe miệng thoáng hiện nụ cười mỉa mai.

“Người khác đều nhìn thấy thì sao? Tựa như tôi đã từng thích anh, thì thế nào? Từ khi nào mà chuyện thích một người lại là mất mặt, và lại tôi cũng không làm chuyện gì trái với lương tâm, thích hay không thích đó là quyền của tôi, cũng như việc anh có đón nhận hay không đó là quyền của anh. Nhưng, Phương Đình Văn, để tôi cho anh biết, người tôi từng thích không phải là anh của bây giờ, anh có muốn tôi nói rõ hơn không, tôi thực sự không thích loại người như anh, anh làm tôi cảm thấy ánh mắt của mình thật có vấn đề, cũng làm tôi thấy rất ghê tởm!”

Anh ta ngỡ ngàng ngồi bất động, sắc mặt dần trở nên khó coi.

Lần này tôi lưu loát cầm lấy túi xách, sau đó mỉm cười tạm biệt với anh ta.

“Những lời muốn nói tôi đã nói rất rõ ràng, chuyện giữa anh và Mẫn Mẫn, tôi không tham gia vào, cũng không liên quan đến tôi, cho nên, sau này anh đừng đến tìm tôi, tôi cũng không muốn gặp lại anh.”

Anh ta vẫn còn ngây người ngồi đó, một câu cũng không nói nên lời!

Tôi thật sự rất cao hứng, sau khi rời khỏi quán trà bước vào thang máy, nhìn xuống cảnh đêm sáng bùng của thành phố, khoe môi vẫn nở nụ cười nhẹ, đôi mắt cong cong như vầng nguyệt.

Về đến nhà, tôi vẫn giữ nét mặt tươi cười như trước, ngồi trên ghế sofa nhìn mẹ đan len, lại còn ăn một chút hoa quả.

Tôi ngồi tựa vào bà, miệng vừa cắn quả chuối vừa nói: “Mẹ, đan cho con một cái áo len đi, khi mặc vào chắc là sẽ rất ấm, dù sao ở ngoài cũng có áo khoác, như vậy cũng không ai nhận ra là mũi kim không chuyên.”

Bà cười nói: “Đã sang mùa hè rồi còn mặc áo len cái gì, giữ lại đến mùa đông cho con được không?”

Tôi híp mắt mỉm cười ôm lấy mẹ: “Được ạ!”

Sau đó, tắm gội rồi lên giường ngủ.

Ngày mai trường học tổ chức thi thử mô phỏng theo hội thao, hôm nay nhất định phải ngủ sớm, hơn nữa còn phải ngủ thật ngon.

Mà sự thật là tôi ngủ rất ngon, chắc có lẽ cũng không trần trọc trở mình, cũng không hề nói mớ.

Chỉ là vào khoảng nửa đêm gần sáng thì tôi giật mình tỉnh lại, ngoài cửa sổ ánh đèn đường mỏng manh mờ nhạt, tựa như ánh sáng trắng sao nhẹ nhàng soi rọi gian phòng, một màu trắng bạc mờ ảo tĩnh khỗi.

Tôi cảm lấy quyển sách [Thập Tam dạ], ngồi dậy rồi bước vào nhà bếp, lục tìm chậu than cùng than đá, đốt lửa, xé từng trang từng trang giấy cho vào lò lửa, nhìn ngọn lửa đỏ hồng liếm lên mặt giấy, chỉ một lúc hóa thành tro tàn.

Sau khi thu dọn tôi lại trở lên giường nằm ngủ, đến khi tỉnh lại, trời đã sáng.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu, Con Dao Hai Lưỡi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24

Hội thao là do thành phố tổ chức theo quy định mới của bộ giáo dục

c nhằm nâng cao các hoạt động thể chất, hàng năm khi gần đến kì đại hội thể dục thể thao, toàn bộ các trường trung học cơ sở đều chuẩn bị cho học sinh tham gia đợt thi thử mô phỏng theo đại hội, cũng xem như đây là đánh giá thực tế.

Trường học của chúng tôi được xếp lịch vào buổi sáng chủ nhật, chính là ngày hôm nay.

Thời tiết lúc này đã bắt đầu nóng bức, nhưng sắc trời hôm nay cũng tương đối tốt, mặt trời không quá nắng gắt, còn có chút gió lành lạnh, điều kiện thích hợp cho các hoạt động ngoài trời.

Nhưng vì là ngày nghỉ mà còn phải dậy sớm đến trường nên hầu hết học sinh đều có chút không mấy hào hứng, ngoài trừ điều này thì xem ra mỗi em vẫn có phần nào căng thẳng, dù sao cũng là thi thử trên chính sân thi thực, kết quả của đợt thi này có quan hệ rất lớn đến lần thi chính thức, nên bọn nhỏ cũng không khỏi có chút lo lắng.

Khi chiếc xe chở học sinh bắt đầu di chuyển, tôi cố ý động viên cả lớp: “Đừng có mất tinh thần như thế, phấn chấn một chút đi nào, ưỡn ngực, ngẩng đầu! Chúng ta hô khẩu hiệu đi!”

Bọn nhỏ liền nhìn tôi mỉm cười giọng gao, sau lại gấn tai nghe mp3 rồi nhìn ra ngoài cửa sổ, hoặc là nhỏ giọng nói chuyện, hoặc cứ một mực cúi đầu xuống.

Tôi liền nghĩ ra một ý, giả vờ hoảng hốt hô lên: “Nhanh lên, nhanh lên! Thầy Tô đang ở bên ngoài nhìn chúng ta kia!”

Xe của chúng tôi chạy khá chậm, mà bên ngoài vừa có một chiếc xe của lớp khác mới chạy ngang qua, loáng thoáng còn nghe thấy vài tiếng học trò reo hò.

“Cô Kỳ, đâu có thấy xe của thầy Tô đâu...” Có một em hoài nghi nói.

Tôi lại giả vờ ra vẻ vô tội, cũng nghiêng người về phía cửa sổ nhìn: “Ồ, hình như là vậy, nhưng vừa rồi thật sự là cô có thấy mà, có khi thầy Tô của mấy đứa có khả năng thần thông quảng đại, lúc này đang ẩn thân ở đâu đó giám sát chúng ta cũng nên!”

Đến lúc này, cả lớp mới nhận ra là bị tôi lừa, bọn nhỏ ồ lên cười to, tuy rằng sau đó thì nhanh chóng yên lặng như trước nhưng tinh thần cũng đã tốt hơn rất nhiều.

Diệp Khai lò mò đi tới bên cạnh tôi nịnh nọt.

“Cô Kỳ.” Thăng nhóc mỉm cười láu lỉnh, “Cô Kỳ, chúng ta là bạn đúng không?”

Tôi nhìn cậu nhóc khó hiểu: “Là giáo viên và học sinh, nhưng cũng là bạn, có điều cô lớn các em nhỏ, có chuyện gì sao?”

Đôi mắt Diệp Khai sáng trưng, cười tươi nói: “Cô Kỳ, bọn em phát hiện giữa cô và thầy Tô có chuyện bí ẩn...”

Tôi liền có chút đỏ mặt nhưng vẫn cứng rắn nói: “Trẻ con mà lại học theo ai nói chuyện úp úp mở mở thế hả, thế nào gọi là có chuyện bí ẩn?”

“Trong lòng cô Kỳ tự hiểu rõ nha!” Cậu nhóc bật cười hí hì, “Cô Kỳ, sau này giữa cô Kỳ và thầy Tô có chuyện gì tốt thì nhớ đừng quên cả lớp bọn em nha, nói ra thì cả lớp cũng rất có công lao...”

Tôi vẫn không hiểu gì: “Diệp Khai, em nói rõ ràng một chút đi nào?”

Cậu nhóc lập tức kêu lên vài tiếng “Ai u, Ai u” ra vẻ váng đầu, lại nhanh chân chạy trở về chỗ ngồi.

Tôi vừa bức mình vừa buồn cười, hiện tại trẻ con thật giống như quỷ nhỏ mà!

Nhưng khi buổi thi thử bắt đầu thì tinh thần của mấy đứa nhỏ đã tốt hơn so với tưởng tượng của tôi rất nhiều, hơn nữa lại có Tô Tầm Mặc tự mình ở bên cạnh giám sát, mỗi một em đều tràn đầy sinh khí, khác hẳn về chán chường lúc ở trên xe, xem ra vừa rồi mình làm chuyện vô ích rồi.

Sau khi môn thi nhảy xa kết thúc, mọi người đang chuẩn bị cho môn tiếp theo là đá cầu, thì có mấy thầy cô giáo đứng ở gần khu vực sân thi gọi tôi qua đó.

“Cô Kỳ, cô với thầy Tô đã thương lượng với nhau chưa?” Một cô giáo đã hơi lớn tuổi lên tiếng hỏi tôi, “Vào ngày thi chính thức thì ai trong hai người sẽ chui hố vậy?”

“Chui hố?” Tôi hoàn toàn không hiểu cô ấy đang nói gì, “Hội thao còn có môn chui hố sao?”

Mấy thầy cô giáo kia đều bật cười, tôi vừa ngượng ngùng lại vừa thắc mắc, thật sự là tôi không hề biết, căn bản là Tô Tầm Mặc chưa từng nói qua phải chui hố gì đó.

Sau này tôi mới biết được là có chuyện như vậy, hội thao hàng năm chỉ cho phép thí sinh tiến vào sân thi, thầy cô giáo cùng phụ huynh đều buộc phải chờ ở bên ngoài khu vực thi, vì để cổ vũ tinh thần cho học sinh, cũng như để ứng phó với những tình huống phát sinh, nên có không ít thầy cô giáo lên đi vào sân thi nhờ vào một cái hố nhỏ gần gần khu vực sân thi đấu. Thật ra đây không phải chỉ là ý riêng của thầy cô giáo, mà ngay đến trường học cũng ngầm ra hiệu như vậy, khi đi vào cũng không cần làm gì, chỉ cần cố gắng trấn an học sinh, giúp các em có tinh thần tốt là được.

Tôi thật sự nói không nên lời.

“Mấy ngày trước chúng tôi đã nói với thầy Tô của lớp cô, nhưng thầy Tô chỉ cười mà không nói gì, cũng không xác nhận là có đi hay không, nên giờ chúng tôi đưa cô đến đây.” Mấy thầy cô giáo vừa nói vừa chỉ về phía trước.

Tôi đưa mắt nhìn cái hố nhỏ nằm phía dưới hàng rào bằng lưới sắt, nghĩ thầm người như Tô Tầm Mặc làm sao có thể chui qua đó? Anh ta lại không tiện từ chối, nên hiển nhiên là chỉ cười trừ.

Anh ta không nói lại với tôi, xem ra cũng là sợ bị tôi cười.

“Một cái hố nhỏ như vậy, chúng ta có thể chui qua sao?” Tôi nghi hoặc hỏi.

Mấy thầy cô giáo này lại cười: “Cô Kỳ, nhìn xem chúng tôi còn mập hơn cả cô nữa là, trông cô nhỏ nhắn thon thả thế kia, sao mà chui không qua được?”

Tôi e ngại mỉm cười, trông cái hố cạn như thế, mà ngay phía trên lại là lưới sắt, có lẽ là do mấy thầy cô đi trước đào ra, cũng may là ở đây có cây mọc rậm rạp nên mới không bị phát hiện.

Từ nhỏ đến lớn, tôi còn chưa bao giờ trèo tường, nói chi là chui qua một cái hố như vậy, nói thật, trong lòng vẫn có chút sợ sệt.

“Aizz, cô Kỳ này, rốt cuộc là cô chui hay là thầy Tô đây?” Một cô giáo đứng bên cạnh khẽ đẩy tôi, “Nhanh nhanh quyết định đi, rồi còn phải chui thử một lần nữa đó.”

Sau khi nói xong, vị cô giáo vừa mới nói liền nằm sấp xuống rồi bò qua cái hố kia.

Tôi lại một lần nữa không nói nên lời.

Phía bên này vẫn còn một vài người khá mập, nhưng vẫn có thể luồn lách chui qua hàng rào, sau lại chui ngược trở về, động tác thuần thục vô cùng.

“Nếu hai người vẫn chưa quyết định được,” Vị cô giáo vừa rồi vỗ vỗ lên người để phui đi đất cát, lại quay đầu nhìn về phía sân thi đấu ở đằng xa, “Vậy để tôi đi gọi thầy Tô, dù sao đàn ông cũng nên nhường phụ nữ mới đúng.”

Tôi không dám tưởng tượng ra cái cảnh Tô Tầm Mặc mà chui qua cái hố kia thì sẽ trông như thế nào, thế là vội nói: “Đợi một chút, tôi chui, để tôi chui.”

Tôi lẻ mề bước đến cái hố kia rồi nằm xuống, sau đó từng chút từng chút bò tới trước, dưới đất toàn là cát và cỏ, hình như còn có con sâu đang bò qua bỏ lại nữa, tôi sợ nhất là sâu, da đầu liền lập tức tê rần.

“Chậm như vậy thì không được đâu cô Kỳ, nhanh lên một chút, nếu không đến lúc đó sẽ bị phát hiện mất thôi!” Phía trên đỉnh đầu có tiếng ai đó thúc giục, cũng không biết là vị thầy cô nào.

Tôi yên lặng thờ dài, đành phải đau khổ đẩy nhanh tốc độ, cuối cùng cũng chui qua được, khi đứng dậy thì phát hiện trên người mình toàn là cát.

“Nhanh nhanh! Lại chui trở về!”

Tôi khẽ thờ dài, lại nằm xuống chui trở về.

Khi vừa bò được một nửa, chợt nghe thấy trên đỉnh đầu có một tiếng nói rất quen thuộc vang lên.

“Ký An Nhiên, cô đang làm cái gì ở đây vậy?”

Tôi giật mình, chợt hơi ngẩng đầu nhìn lên, sau đó nghe thấy một tiếng “Xoẹt” rất nhỏ vang lên.

Rất cuộc cũng bò qua khỏi cái hố kia, lúc này tôi vô cùng uể oải, vừa rồi mấy thầy cô kia nhân lúc tôi còn đang chui qua hố thì đã rời đi trước, hiện tại chỉ có một mình Tô Tầm Mặc ở đây, tôi cảm thấy thật là rất mất mặt.

Tôi đưa mắt nhìn, anh ta đang khoanh tay đứng ở một bên, mỉm cười như có như không.

“Thế nào, không phải chỉ là chui hố thôi sao,” Tôi vờ như không hề để tâm đến, phui phui đi bụi đất bám trên đầu gối, “Dù sao không phải anh chui thì cũng là tôi, có gì buồn cười đâu.”

“An Nhiên, nói thật là tôi rất cảm kích hành động này của cô, cũng rất khâm phục,” Anh ta chậm rãi lên tiếng, “Nhưng mà, ai nói rằng chúng ta nhất định phải chui hố?”

Tôi trừng mắt nhìn: “Anh còn ra vẻ không biết gì? Mấy thầy cô vừa rồi đã nói hết cả, mọi người đã nói trước qua với anh, thế mà anh lại chẳng nói gì với tôi, nếu không hôm nay tôi đã mặc một bộ đồ thể dục để tiện hoạt động rồi.”

Tô Tầm Mặc khẽ cười: “Ý của tôi là, chúng ta vốn dĩ không cần phải chui hố.”

Tôi ngạc nhiên hỏi: “Anh, anh có ý gì?”

“Người phụ trách cho hội thi là bạn học của tôi, tôi có thể đi vào,” Anh ta lại nhìn tôi nói, “Nếu cô cũng muốn vào thì chỉ cần mặc bộ đồ thể dục của học sinh, cột tóc đuôi ngựa, bảo đảm không có người ngăn cản.”

Đây là lần thứ ba tôi ghen hòng không nói nên lời.

“Nhưng cô cũng không cần tiếc nuối,” Anh ta đứng thẳng dậy, vỗ vỗ lên đầu vai của tôi, “Xem ra ngày thường cô cũng không hay vận động, cho nên ngay đến chui hố cũng không mau lẹ bằng những thầy cô giáo kia, thế này xem như là rèn luyện cũng tốt.”

“Tôi có tiếc nuối gì đâu!” Tôi cười híp mắt nhìn anh ta, “Đã rất lâu rồi tôi không chui hố, hôm nay được trải nghiệm thể này cảm giác rất quen thuộc, tôi còn phải cảm ơn anh đã cho tôi cơ hội.”

Anh ta nhếch môi cười nói: “Thế ư? Thật sự là nghĩ vậy?”

Tôi gật đầu chắc chắn: “Đương nhiên, giống như được trở lại lúc nhỏ, muốn vui đùa thế nào thì cứ vui đùa như thế đó!”

“Cho dù bàn tay bị trầy xước cũng không sao?” Anh ta lại hỏi.

“Không sao——” Tôi còn phối hợp xòe hai bàn tay ra, quả nhiên là lòng bàn tay có chút sưng đỏ.

Không có sao, không có sao! Tôi tự an ủi chính mình, cũng giống như mẹ nói, loại vết thương nhỏ thế này sẽ chẳng kéo dài lâu, chẳng qua là do tâm lý mà thôi, tính ra còn chưa bằng hai lần bị thương nặng ở mu bàn tay và khuỷu tay nữa kia.

Dường như anh ta còn nghĩ gì đó, lại nói: “Quần áo có bị rách, cũng không sao à?”

Tôi chợt nhớ đến một tiếng “Xoẹt” vừa rồi, cố gắng quên đi cảm giác đau lòng.

“Không sao, quần áo thôi mà, dù sao chỉ là áo khoác, cũng không nhìn thấy gì,” Tôi chợt cười, cố ý ranh mãnh nói: “Hơn nữa không phải anh là bạn trai của tôi sao? Anh mua cho tôi một cái mới là được rồi!”

Tô Tầm Mặc khẽ cười: “Uh, nói rất đúng, sau khi trở về phải đi mua.”

Khi anh ta mỉm cười, dường như gương mặt lại mang thêm một cảm giác ấm áp, tôi gần như có chút ngây ngẩn cả người, nhưng sau khi bình tĩnh thì trong lòng chợt cảm thấy ưu sầu.

“Áo khoác thì không sao, nhưng quần thì sao đây?” Hình như Tô Tầm Mặc đột nhiên nhớ tới điều gì nên lên tiếng nói: “An Nhiên, đừng nói cô cũng mặc hai cái quần nha?”

“Trời nóng thế này, đương nhiên là chỉ mặc một cái thôi!” Tôi buột miệng trả lời, hiển nhiên trong một giây tôi còn chưa kịp nghĩ đến điều gì khác, nhưng sau đó mới bất chợt nhận ra chỗ bất thường. “Tô Tầm Mặc, anh nói vậy là có ý gì...”

Anh ta có hơi đỏ mặt, nói: “Tôi không hề có ý gì khác.”

Tôi thử đưa tay sờ thử ở phía sau, đã không sờ thì thôi, vừa mới sờ thì lông mao liền lập tức dựng đứng.

“Tô Tầm Mặc, tại sao quần của tôi cũng bị rách thế này...?” Vừa rồi tôi còn mạnh miệng bảo không sao, giờ thì hay rồi, “Tô Tầm Mặc, tất cả là tại anh...”

Vào một ngày nào đó...

Ngày đêm hôm đó, tôi viết vào nhật ký: Đây là ngày xấu hổ nhất của Kỳ An Nhiên.

Sau khi buổi thi thử kết thúc, rất nhiều học sinh dùng ánh mắt hoài nghi hoặc mờ ám, khi thấy tôi cứ giấu giấu điểm điểm điều gì đó mà cứ đi sát vào Tô Tầm Mặc, lúc trở về cũng không ngồi xe của trường học mà là ngồi trên xe của Tô Tầm Mặc.

Mà không chỉ có học sinh, ngay đến những thầy cô giáo khác cũng như thế.

Tôi chột buột bút, một tay chống cằm, khẽ thở dài.

Lúc này trên giường đang đặt một chiếc áo khoác cùng một cái quần mới, tôi quay đầu liếc mắt nhìn bọn chúng, sau đó lại thở dài một hơi.

Vào buổi chiều, Tô Tầm Mặc thật sự đưa tôi đi mua chúng, tôi nói mình sẽ tự trả tiền, nhưng anh ta bảo không cần, sau đó còn mang bộ đồ rách kia đi giặt sạch.

Tôi không hiểu ra sao cả, lại còn có chút không an tâm.

Tôi suy nghĩ, không biết rốt cuộc là giữa tôi và Tô Tầm Mặc là một mối quan hệ như thế nào đây? Là đồng nghiệp, là bạn bè, hay là người yêu?

Ngay cả chính tôi cũng không hiểu rõ.

Đồng nghiệp thì quá thấp, nhưng nếu nói là bạn bè thì cũng không phải, mà bảo là người yêu...thì dường như còn thiếu thiếu một chút.

Haizz, xem như là người yêu nhưng vẫn chưa tới đi.

Ánh mắt của tôi lại rơi lên quyển nhật ký trước mặt, chiếc đèn bàn tỏa ánh sáng màu vàng nhạt ấm áp, trên mặt giấy trắng tinh như tuyết dường như được phủ thêm một lớp ánh kim mềm mượt.

Phần phía trước nhật ký đã được viết rất nhiều, nhưng tôi không muốn đọc lại chúng.

Phần phía sau vẫn còn là những trang giấy trắng tinh, còn có mùi hương đặc trưng của giấy.

Tôi muốn đặt bút viết tiếp, nhưng sợ là không biết có thể viết ra lưu loát được hay không, nếu như câu chữ vẫn mang đầy tâm trạng nặng nề như trước, tôi thật sự không biết mình có thể tiếp tục chống đỡ được không.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu, Con Dao Hai Lưỡi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.